

Ô Cửa Nhỏ Màu Trắng

Contents

Ô Cửa Nhỏ Màu Trắng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	14
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	23
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	36
18. Chương 18	39
19. Chương 19	42
20. Chương 20	47
21. Chương 21	51
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	62
26. Chương 26	65
27. Chương 27	70
28. Chương 28	74
29. Chương 29	78
30. Chương 30	83
31. Chương 31	87
32. Chương 32	90
33. Chương 33	92
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	101
37. Chương 37	103
38. Chương 38	106

Ô Cửa Nhỏ Màu Trắng

Giới thiệu

Cô đứng lên, rất nhẹ nhàng nhưng dường như đã dốc hết sức để làm việc đó. Đôi mắt cô vẫn ở trên g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-cua-nho-mau-trang>

1. Chương 1

Cô ngồi đấy. Về lý thuyết, đó là góc có nhiều ánh sáng nhất nhưng anh không thể trông thấy cô. Không phải vì nắp dương cầm ngăn ánh sáng từ ngọn đèn hay dây cát đằng rũ bóng bên cửa sổ, hắt những khoảng đậm nhạt lên dáng ngồi nghiêng nghiêng mà vì vẻ chịu đựng, âm thầm trên nét mặt đọng chút tiếc nuối, chút thất vọng như cổ nút giữ vệt sáng của một vì sao.

Ngột ngạt quá, ước gì có một không gian để thở, một khoảng không để nhìn ra xa nhưng căn phòng chỉ duy nhất khung cửa nơi cô ngồi. Mắt Trung>Dừng dừng lại nơi anh ít nhìn đến nhất. Ở đó, không gian cũng được mở ra từ ô cửa nhỏ. Góc phố rét mướt với hàng cây khẳng khiu. Bức tranh anh mua của một họa sĩ ngồi vẽ ven đường. Ông già có ánh nhìn vừa dại dai vừa tinh anh, cả gương mặt là một nét phác họa thô kệch và thời gian như vệt sương mỏng vắt qua đôi mắt đục mờ. Phương Đan rất thích bức tranh. Mỗi lần ghé thăm, Phương Đan đều đứng hàng giờ ngắm nghía và suy tư. Anh thường đùa:

— Đó có phải là thứ đáng giá duy nhất trong căn phòng này đâu?

— Nếu cậu có thể nhìn xuyên qua nó, cậu sẽ không nói thế.

Anh đã ngắm bức tranh hàng triệu lần với những trạng thái, tình cảm khác nhau: say mê, tỉnh táo, hạnh phúc, đớn đau, bao dung, khắc nghiệt... nhưng chẳng thể trông thấy gì ngoài góc phố lướt thướt với hàng cây trơ cành trụi lá như những bàn tay khẳng khiu giơ lên trời, van lơn cầu khẩn. Có thể với đôi mắt ướt mềm, đen mướt người đàn ông đã nhìn thấy những thứ anh không thể nhìn thấy và vì cuộc sống đi qua, đôi mắt ấy cũng trở nên trong sáng hơn, chất lọc hơn chăng? “Tặng anh đây, nó hợp với anh hơn.” Lúc ấy, bức tranh ở sau lưng nên cái dáng cao lớn nghiêng nghiêng của Phương Đan bỗng hóa thành một phần của nó, anh như tan vào cái nền xám nhạt ấy. “Trong ngôi nhà bé tẹo như cái hộp diêm của tôi chẳng có chỗ nào tương xứng để treo bức tranh này cả”. Trung Dũng se sắt nhớ. Ngôi nhà gỗ bé bé trong một thành phố, be bé cánh Frankfurt sáu giờ xe lửa. Dãy phố cổ yên tĩnh và những ô cửa nhỏ nhỏ, xinh xinh nằm cheo leo trên sườn đồi, nên thơ như trong thế giới cổ tích.

Cô gái đang ngồi bên cửa sổ cũng có đôi mắt giống hệt như thế. Lần đầu trông thấy cô, anh thẳng thốt đến choáng cả người khi nhớ đến đôi mắt khép lại dưới bàn tay run rẩy của chính mình, vĩnh viễn khép lại. “Anh xin cậu hãy hứa với anh đi... Hãy giúp anh... Anh xin...”. Lời hứa đã ràng anh vào cô, vào cái mớ bùng bùng của những tình cảm yêu, thương, ghét, giận và... Anh nuốt nước bọt không dám nghĩ đến, không dám gọi tên cái cảm giác ấy. Người ta có thể vừa giận vừa yêu, vừa ghét vừa yêu, vừa căm thù vừa yêu chứ không thể vừa khinh vừa yêu được. Cách cô nhìn anh. Đôi mắt ướt mềm, đen mướt như bầu trời đêm lại dậy lên trong anh cảm giác chán chường, khinh ghét. Không phải vì cô, không phải vì cái nhìn ướt rượt, vì

một điều gì đó rất khó lý giải. Đứng trước cô, anh luôn có một cảm giác kì lạ. Cảm giác vô lý giữa cho và nhận. Cảm giác của một kẻ phạm phu tục tử được người khác cúi vào tay vật vô giá, khăng khăng cúi vào. Không nhận thì tiếc, nhưng nhận lại khinh vì biết mình không xứng. Sau một thời gian dài để cho cảm giác mệt mỏi, nặng lòng đè lên như cái gánh bắt đắc dĩ mà chàng Sinbad ngày xưa phải công trên vai khi chia lưng cho lão già cổ quái trên hoang đảo, Trung Dũng nhận ra rằng trì hoãn một việc khó khăn chẳng ích gì. Điều cần làm là giải quyết nó.

Âm thanh dịu dàng của đêm khuya nhẹ nhàng qua cửa sổ, tiếng trở mình của những chiếc lá non, tiếng thở dài của những ngọn gió... không làm anh dễ chịu như mọi khi vì sự hiện diện của cô. Anh kết thúc câu chuyện đã lâu nhưng cô vẫn ngồi yên. Thông thường nhỏ bé khiến người ta tránh xa vì ái ngại. To lớn khiến người khác tránh xa vì mặc cảm thua kém. Van lơn, cần khẩn khiến người khác tránh xa vì khinh rẻ. Mẹ anh thở dài:

— Con nên nói cho Giao biết nhưng đừng làm tổn thương con bé. Tội nghiệp nó.

Anh thở ra nhẹ nhàng. Phụ nữ có khuynh hướng tròn trịa mọi việc. Mẹ anh khéo lo. Cô ngồi yên nhưng chẳng có vẻ gì là tổn thương cả. Anh lắc đầu tự an ủi mình, khi người ta thực hiện bốn phận, người ta không sợ nhầm lẫn.

Cô đứng lên, rất nhẹ nhàng nhưng dường như đã dốc hết sức để làm việc đó. Đôi mắt cô vẫn ở trên gương mặt anh. Không biết Nam Giao tìm gì ở đây, nhưng có lẽ cô đã trông thấy điều cô muốn tìm. Cái nhìn chao nghiêng vì cái chớp mắt rất khẽ. Anh bắt lực khi con tim trong lồng ngực bắt chập sự chuyên chế của lý trí vẫn dội lên một nhịp. Giọng Nam Giao nhẹ như gió nhưng vẫn rõ từng lời:

— Anh hứa sẽ không có sự thay đổi nào khác, phải không?

Người đàn ông quay đi. Cổ họng khô se. Lúc này, tất cả những điều cô muốn biết chỉ có thế.

— Em an tâm. Không thay đổi gì cả, anh hứa.

Ánh mắt Nam Giao đầy vẻ hàm ơn, như thể vừa nói xong điều khó nói nhất, như thể anh đã làm cho cô điều gì đó thật to tát. Trung Dũng đau lòng nhận ra cảm giác nhẹ nhõm như cất được gánh nặng: gánh trách nhiệm, gánh thương yêu, gánh tín nhiệm, gánh tin tưởng của kẻ khác chỉ biết trông cậy vào mình. Không khí gượng gạo khiến họ chia tay nhau một cách chóng vánh. Cô rướn người trên xe, vòng lưng mảnh mai uốn nét cong chữ l, yếu đuối mỏng manh đến tội nghiệp. Trung Dũng bước vào nhà. Chỉ lúc này anh mới nhận ra trời đang chuyển mưa. Chiếc rèm nơi cô ngồi chấp chới bay lên như cánh bướm. Ngọn cát đang run rẩy. Anh nhìn vào góc ấy thật lâu. Mọi thứ, và cả cô nữa, hư hư thật thật như không hề tồn tại.

2. Chương 2

Mẹ anh đứng trước cửa phòng. Thời gian đủ để anh trưng ra một gương mặt thản nhiên.

— Giao về rồi hả con?

— Dạ.

—

— Má vào ngủ đi, khuya rồi.

Anh nói thêm nhưng không phải với bà:

— Trời đang chuyển mưa, má à.

Cửa phòng khép lại nhẹ nhàng nhưng đôi mắt vô hình nhìn anh đắm đắm:

— Sao con không đưa nó về?

Sao con không đưa nó về? Sao anh không đưa cô về? Anh không đủ nhẫn tâm để trả lời vì anh không nhớ, thậm chí không nghĩ đến điều này.

Trung Dũng băn khoăn tự hỏi, những việc anh làm trước đây cho cô là vì cái gì? Tình cảm, trách nhiệm, bổn phận, thói quen...? Hay anh quan tâm cô như cách người ta quan tâm đến món quà mà họ được tặng. Nếu tất cả những tình cảm, trách nhiệm, bổn phận, thói quen đã từng tồn tại thì giờ đây không còn nữa, chỉ duy nhất một lời hứa. Lời hứa mà lần gặp nhau cuối cùng anh ghen ngào thốt không nên nhưng đôi mắt ướt mềm, đen mượt vẫn cảm nhận được.

Không có ai ngoài Trung Dũng chứng kiến giây phút Phương Đan bước đến lần ranh sinh tử. Lần đầu tiên anh trông thấy nét hiền lành, nhân hậu của cái chết. Còn một bước nhỏ nữa nhưng hào quang của cõi vĩnh hằng đã phủ lấy Phương Đan. Không có cái nhìn quyến luyến thiết tha, tiếc nuối chậm chậm lướt qua những người thân — mẹ và em gái nhưng gương mặt Phương Đan nhẹ nhàng, bình an một cách kì lạ. Nét nhẹ nhàng, bình an không thể có ở người trần, không thể tìm thấy ở cõi trần. Ngay lúc ấy, Trung Dũng nhớ đến vẻ đồng cảm của Phương Đan khi chia sẻ lời nói sau cùng của Edmund Husserl “Cảm ơn Thượng Đế vì Ngài đã ban cho tôi được chết”. Bộ óc Đức vĩ đại đã thốt lên những lời ấy trước cái chết. Anh ước mình có thể len lỏi vào tâm tư của Edmund Husserl phút giây ông tự tin bộc lộ niềm hân hoan trước cái chết để lý giải gương mặt thanh thản của Phương Đan. Đôi mắt khép lại dưới bàn tay run rẩy của anh “Cảm ơn cậu. Xin cậu đừng quên họ”.

Trong nghĩa trang nhỏ chênh vênh trên sườn đồi ở Passau, thành phố tận cùng góc tây nam nước Đức, và trên chiếc xe lửa tốc hành về Frankfurt, anh đã nghe Susannah lẩm bẩm hàng triệu lần:

— Jetzt bin ich allein — Giờ tôi chỉ còn một mình— Jetzt bin ich allein — Giờ tôi chỉ còn một mình thôi.

Anh đã ôm cô gái vào lòng vỗ về trong niềm cay đắng, tiếc thương, ngậm ngùi ứ nơi lồng ngực. Giờ Nam Giao cũng chỉ một mình. Sao anh không đưa cô về?

Bà đón anh từ ngoài cổng, nói khe khẽ như sợ ai nghe thấy:

— Nam Giao đợi con cả buổi chiều.

Cảm giác cũ quay về nặng trĩu khiến giọng anh chùng xuống, chán chường mệt mỏi:

— Cô ấy vẫn còn đợi hả má?

— Không, đã về rồi. Trông con bé bồn chồn lắm.

Giọng mẹ anh ái ngại, chua xót. Sao anh không có được một chút nhân ái, độ lượng của bà? Trung Dũng nhìn xuống cổ tay. Hôm nay vẫn chưa đến hẹn. Thường mỗi cuối tháng cô nhận từ anh một phong bì. Không ít không nhiều, mất hay có thêm không hề làm anh bận tâm nhưng sự đều đặn, nhẫn nhục của cô khiến cảm giác rẻ rúng trong anh không còn nắc bào để xuống thêm. Nhưng thật lạ lùng, đáng dấp phong cách ấy vẫn khiến anh liên tưởng đến loài chim quý, đẹp thanh thoát, siêu phàm với điệu luân vũ liêu trai, kì bí mỗi đêm sáng trăng. Cánh hạc mỏng manh trong đời thường thực tế hơn rất nhiều. Bàn tay gầy guộc siết chặt phong bì. Bị mài mòn đến nỗi không một nét ngại ngùng nào thoáng qua trên nét mặt trong sáng, tĩnh lặng đến không thật ấy. Lời hứa thiêng liêng của anh được cô đơn giản hóa bằng một hành động cụ thể đến thô thiển, đến nghiệt ngã với chính anh và cả lời hứa đó. Anh khinh. Giờ cảm giác đó như con rắn bất thần quay lại mổ vào anh. Trung Dũng lắng nghe nọc độc ngoằn ngoèo chảy trong cơ thể.

— Má đừng lo. Vài hôm nữa, Giao sẽ đến căn phòng tìm con thôi.

Bà rung mình vì nụ cười trên môi con trai. Trông hả hê, khắc nghiệt, cay đắng như người chồng bắt quả tang một cuộc vụng trộm, lại thấp thoáng vẻ độc ác của con mèo vô được con chuột và đùa giỡn với miếng mồi tội nghiệp.

— Đừng làm gì nhé con. Má đoán họ ngặt nghèo lắm nên mới tìm chúng ta.

Ngặt nghèo? Anh nhếch môi. Với những gì nhận được từ bạn bè của Phương Đan cộng thêm tài sản ký cốp ngân ấy năm được đổi bằng chính mạng sống của người làm ra nó, họ không thể ngặt nghèo. Nhưng dù có ngặt nghèo thì đó cũng không phải là lý do để cô cho phép mình lững lơ với anh. Thái độ này trái ngược với lời đề nghị hết sức thẳng thừng. Anh không thể không nhìn thấy mối liên hệ giữa chúng và cô cũng

không có khả năng che giấu. Khinh rẻ như con quái vật vậy vò sau đó nuốt chứng tình cảm của anh. “Anh giúp em vì một lời hứa với một người bạn. Em an tâm, anh không kèm theo bất cứ điều kiện nào cả”. Cô cúi xuống. Hàng mi dày che khuất đôi mắt long lanh một cách khác thường. Trung Dũng cười nhạt như nhìn thấy phản ứng của diễn viên chuyên nghiệp biết điều tiết cảm xúc để dẫn dắt người khác: “Mặc dù có vẻ dễ dàng nhưng anh làm việc này không phải để trở nên vĩ đại trong mắt em đâu”. Cô dạ. Tiếng dạ nhỏ rí của người bị đuổi hơi.

3. Chương 3

Trung Dũng choàng tay qua vai mẹ. Đường như ánh mắt bà cũng phảng phất nét hiền lành, nhẫn nhục, yếu đuối của cô.

— Má an tâm. Con biết phải làm gì.

— Vậy con có biết người tốt khác người xấu thế nào không?

Anh cười một cách độ lượng. Bà đang cố giải thích cho anh hiểu cô là người tốt đây.

— Con không biết.

— Người xấu thường ân hận về những việc đã làm, còn người tốt thì về những việc mà họ đã không làm, con ạ.

Sự thâm trầm, sâu sắc của bà khiến lòng anh chùng xuống cảm giác như người có lỗi. Nhưng cảm giác ấy không ở lâu, chỉ lướt phớt bay qua như những hạt mưa bụi, không đủ ướt đất, tan thật nhanh để lại không gian nhơm nhớp. Không gian nhơm nhớp ấy lại là thứ hiện hữu lâu nhất trong anh, xui anh làm những việc kì lạ, lẩn lút vượt ngoài tầm kiểm soát của lý trí.

Anh đã làm gì? Tim Trung Dũng se thắt, anh đã ghì Minh Thủy vào lòng khi nghe tiếng gõ cửa. Âm thanh nhẹ nhàng, rụt rè rất đặc trưng của Nam Giao kích thích sự thô bạo trong anh. Cơ thể trẻ trung, óng mượt như thân cây non oằn oại bởi vòng tay siết chặt và nụ hôn có lửa của anh. Qua khốe mắt, Trung Dũng trông thấy Nam Giao bước vào. Nụ cười vừa nở thoát động lại trên môi rồi từ từ biến mất. Yên tĩnh và nhỏ nhắn ở ngưỡng cửa, tay vẫn còn đặt trên nắm đấm để giữ mình đứng thẳng. Cái nhìn của cô chuyển từ anh sang người phụ nữ rồi chuyển về anh. Lúc này Trung Dũng mới buông Minh Thủy ra. Mím cười như vừa nhìn thấy Nam Giao. Thấp thoáng một vết hằn băng qua đôi mắt đẹp, rất nhanh rồi mất hút. Trả lại cái nhìn vẻ mềm mại của thảm cỏ xanh mượt mịn màng ngụy trang cho nét hoang dã của cánh rừng. Anh tự hỏi tại sao đầu óc đầy những toan tính lại không làm phai nét trong trắng ngây thơ trên gương mặt thánh thiện?

Cái nhìn giữa của hai người khiến Minh Thủy ngượng ngùng như thể cô là người thừa. Một cách vô thức, Thủy xoa nhẹ đôi môi đỏ mọng, đau điếng sau nụ hôn lạ lùng, cuồng nhiệt.

— Anh tiếp khách đi. Em sang phòng bên đợi anh.

Anh nhìn mà như không thấy cô.

— Không cần đâu. Em cứ ở lại đây.

Không mời ngồi, không giới thiệu, Trung Dũng với tay rút phong bì rồi đưa cho người mới đến bằng cung cách và thái độ mà Minh Thủy đoán ngay được bên trong là gì. Cô nhìn chỗ khác để người phụ nữ khỏi ngượng.

Cô gái nhét phong bì vào ví. Cô làm ra vẻ tự nhiên, nhưng cái vỏ gượng gạo ấy không qua được mắt Minh Thủy. Đường như giữa họ có một cam kết ngầm, chỉ nói những điều cần thiết. Giờ họ im lặng, thậm chí không nhìn thẳng vào nhau. Trung Dũng quay lưng.

— Cảm ơn anh.

Cô gái bước đi, cũng yên tĩnh và nhỏ nhắn ở ngưỡng cửa, tay đặt trên nắm đấm để giữ cho dáng đứng thẳng. Mùi hương lưu lại rất lâu sau khi cô gái rời khỏi phòng. Trung Dũng đứng yên. Dáng cao lớn của anh che khuất ô cửa sổ. Minh Thủy có cảm giác rất lạ. Anh xoay lưng không phải để tránh, mà là để nhìn theo — ngay khi người phụ nữ chưa rời khỏi phòng.

Ngồi vào xe, Minh Thủy ngoái đầu nhìn. Bên ô cửa, Trung Dũng vẫn đứng bất động. Cô cắn môi. Hơi thở của anh quần quýt quanh cô nhưng đôi mắt khiến Thủy rung mình khi nhớ đến. Lạnh lẽo và trống rỗng như ánh thép. Nhìn mà không thấy gì.

Vị trợ lý không giấu được vẻ ngạc nhiên khi được lệnh tiếp vị khách đều đặn xuất hiện mỗi cuối tháng. Vị khách rất đặc biệt. Lần nào xuất hiện cũng phết lên gương mặt Trung Dũng những vết tối sẫm, rồi đi. Lại một điều, anh chưa bao giờ vắng, thậm chí không giấu được vẻ nôn nóng khi vị khách trễ hẹn. Càng hay, chị nghĩ thầm, mình có dịp ngắm đôi mắt rất đẹp nhưng lạnh lẽo ấy.

Trái với suy đoán của chị, đôi mắt đẹp và lạnh lẽo không hề ngạc nhiên khi đón phong bì từ tay người lạ. Viên trợ lý bàng hoàng nhìn vào đôi mắt. Trên cái nền âm u, buồn thảm như vạt màu cầu thả quét ngang bầu trời, tất cả mọi đau khổ trên đời này đều dồn ứ trong đôi mắt ấy.

oOo

Mưa trắng trời. Không gian mờ mịt hơi nước. Cái lạnh châm vào da thịt buồn buồn. Mưa là hiện thân của nỗi sợ hãi mơ hồ, dai dẳng đeo theo Nam Giao từ tấm bé. Chỉ khi ngồi ở nơi trú ẩn thân thiết và tin cậy, cô mới dám nhìn thẳng vào gương mặt của mưa. Đầu tiên là cha. Ông được đưa về nhà trong một đêm mưa. Người xám ngoét, lạnh giá. Đêm ấy, mưa như mũi khoan nhọn xối vào lòng đất. Ngày anh Viên Đoàn mất, mẹ vật vã oằn oại gào khóc trong tay cha. Giờ mẹ đứng lặng, đôi tay buông thõng, vai nhô cao, bất động. Hai anh em lay mẹ, khóc ngất, át cả tiếng mưa. Rồi anh Phương Đoàn... Rồi mẹ... Đêm nay trời lại mưa. Nam Giao cúi nhìn khoảng không hẹp giữa hai bàn tay. Chẳng còn gì để mất nên bộ mặt dài lê thê của mưa không còn làm cô sợ nữa.

Sau ngày cha mất, mẹ sắm gánh, sắm hàng chạy chợ. Nắng gió sấy mẹ đến quắt queo. Chẳng một ai biết mẹ xuất thân từ hàng khuê các, trong họ từng có người là một trong tứ trụ đại thần của triều Nguyễn. Về sau suy yếu dần, chỉ giữ những chức bị nhỏ nhưng con cái trong nhà vẫn được truyền dạy theo lối hoàng cung và hình ảnh duy nhất còn lưu lại trong ký ức của mẹ là những ngày hội Tế Giao từng bùng ở đất Thần Kinh.

Cậu bé — đúng rồi, lúc đó ông chỉ là cậu bé nghịch ngợm, ranh mãnh đánh lừa lão bộc để dắt mẹ đi xem hội. Hai đứa trẻ luồn qua đám đông theo gót đoàn Ngự Đạo từ Đại Hội đến Trai Cung. Đám rước gồm tiền đạo, trung đạo và hậu đạo đi giữa rừng cờ lễ, tang, long, kiếm quạt, đèn hoa cùng dàn chiêng trống, đại nhạc, nhã nhạc, đội múa Bát Dật long trọng, từng bừng suốt dọc đường. Trong mỗi đạo đều có các hoàng thân quốc thích, các quan văn võ trong triều, các chỉ huy như thống chế, đô thống... Cậu bé đi cạnh nắm tay mẹ chỉ vào đám rước reo lên:

— Mi nhìn tề, cha tau.

Hai đứa trẻ không đến được Giao Đàn. Mẹ khóc rầm rức. Để đỡ mẹ, cậu bé trèo lên cây, mồm miệng liến thoắng như đang trông thấy bằng mắt chứ không phải được nghe từ cha:

— Tau nhìn thấy nhiều cây thông lắm. Cha tau bảo là do chính tay các vị đại thần trồng. Hôm nay cây được đeo tên của vị đại thần đó. Trong đó chắc chắn có cây đeo tên của ôn tau.

Mẹ xuyết xoa:

— Rứa à?.

Thằng bé hãnh diện:

— Ủ. Tau nhìn thấy Giao Đàn rồi. Có ba tầng. Tầng trên là Viên Đoàn tượng trưng cho trời nên có màu xanh và hình tròn. Tầng dưới là Phương Đoàn có màu vàng hình vuông tượng trưng cho đất.

Con bé ngày ấy chăm chú nghe đến há hốc mồm. Cậu bé càng khoái chí thao thao:

— Tầng dưới cùng hình vuông màu đỏ tượng trưng... ở ở tượng trưng cho con người.

Mẹ ríu rít:

— Còn thấy gì nữa?.

Thằng bé tụt xuống:

— Mai mốt lớn, tau lên trên nó dự lễ rồi kể cho nghe.

4. Chương 4

Ông không sai lời. Nhiều năm sau cũng vào lễ Tế Giao, mẹ lẫn giữa đám đông nhìn ông uy nghi trong đám rước lễ long trọng, từng bừng nhưng lời hứa không thực hiện được. Cha ông từ chối vì nhà gái thất sủng không môn đăng hộ đối.

Mẹ lấy chồng không biết vì yêu hay để xua đi những lời đàm tiếu hoặc đoạn tuyệt với những hồi ức buồn nhưng vết thương dù có trí mạng vẫn không chết thì cũng có lúc liền da liền thịt. Cha là học trò nghèo, con nhà nông, không phải dòng dõi khoa bảng. Cha yêu mẹ đắm thắm. Không bao giờ nhắc đến quá khứ hay thắc mắc về những lời đàm tiếu. Đáp lại, mẹ không để cha khó xử kiểu “Chân giày, chân dép vô ra — Kêu dẫu cũng dở, kêu bà khó kêu”. Vứt bỏ những cành vàng lá ngọc mẹ cặm cùi làm lụng, chăm sóc gian sơn nhà chồng. Mẹ sinh đôi, lấy Phương Đan, Viên Đan đặt cho hai cậu con trai. Ở nhà thường gọi là Viên và Phương. Mấy năm sau ông bà nội qua đời. Nhà cửa, vườn tược tan tác sau trận bão. Gia đình dất dủi nhau vào Nam.

Nam Giao thôi nhìn đồng hồ. Lúc này thời gian không còn ý nghĩa. Vì mưa không bỏ cuộc nên cô không bỏ cuộc, thể thôi. Bàn ghế xô lệch và phủ đầy hơi nước. Chủ quán không còn nhìn trời rồi thở dài nữa. Trong chiếc ghế rộng choàng lấy thân người như vòng tay lớn, bà thông thả đàn từng mũi kim. Cuộn len rơi xuống đất, lăn đến chân vị khách tóc bạc. Ông cúi nhặt, vo tròn rồi cẩn thận đặt vào lòng bà. Màu đỏ của nó sáng lên trong màn đêm. Nam Giao nhìn sang nơi khác. Cảm giác trở trời vắt kiệt cả thân thể cũng không ứa nổi một giọt nước mắt.

Mưa kéo dài. Mưa không mệt mỏi. Mưa thức thâu đêm. Mưa giăng cái có hiển nhiên trắng xóa giữ Nam Giao ngồi lại nhiều giờ, không có mưa, cô không đủ can đảm. Giọng ca nghẹn ngào thốc vào ngực “Dốc Nam Giao còn ong đợi, thuyền Bến Ngự còn đợi anh về”. Âm thanh nấc lên, run rẩy “Có nhớ xin trở về. Có nhớ xin trở về... đây”. Không ai trở về cả. Cô lơ ngơ giữa cuộc đời.

Nam Giao nâng tách trà nguội ngắt, hớp một ngụm lớn. Có bóng người vụt qua cắt ngang màn mưa dày đặc. Cô không ngẩng lên. Chẳng còn hy vọng gì nữa. Tiếng chủ quán cầu nhàu:

— Mưa gió thế này mà ông đi đâu vậy?

Giọng đàn ông mềm oặt vì rượu:

— Mưa gió thì làm sao? Mưa gió không quật chết được tôi. Ừm... ừm để tôi nói cho bà biết, trên đời này không có thứ gì quật chết được tôi, ngoại trừ bà. Chà, lại gặp người quen ở đây...

— Ông lại uống cái thứ giết người ấy à? Ngồi yên đây, tôi pha cho tách trà gừng già rượu. Khổ thân chưa... mưa gió thế này!

Người đàn ông vừa ngồi xuống lại khệnh khạng đứng lên. Tay chân vương vãi khiến mấy chiếc ghế ở cạnh đổ kênh ra đất.

— Bà không thích tôi đến thì tôi về đây.

— Lại vậy nữa rồi. Ông đi đâu? Vào trong này cho ấm. Vừa uống rượu vừa dầm mưa, ông muốn chết hay sao?

— Ủ, vẫn còn hơn là chết vì tình.— Người đàn ông cao giọng.— Chết vì tình là cái chết thành linh. Chết vì rượu là cái chết thành tỵ. Ở đây có người chọn cái chết thành linh rồi nên tôi phải chọn cái chết thành tỵ chứ sao.

Nam Giao tò mò ngược nhìn. Chủ quán bưng tách trà ra.

— Ông uống ngay đi cho nóng.

Bà tắc lưỡi, nói như than:

— Ướt sũng thế kia thì sức nào mà chịu cho xiết. Vào trong nhà đi, tôi bảo mấy đứa nhỏ lấy quần áo thay tạm rồi đưa ông về.

Người đàn ông nhìn sang vị khách tóc bạc tìm kiếm sự đồng tình:

— Đây ông xem, đàn bà thích sắp đặt mọi thứ nhưng nếu đưa cả cuộc đời cho họ, họ lại không màng. Được thôi, tùy ý bà. Đàn ông chúng tôi thế nào cũng được. Bắt phanh trần phải phanh trần — Cho may ô, mới được phần may ô.

Chủ quán đỡ lấy tách trà, cười như mếu:

— Khuya lắm rồi. Hay tôi gọi điện sang bên ấy?

Vị khách tóc bạc đứng lên:

— Để anh đưa anh ấy về. Trên đường đi, anh sẽ gọi.

Sau một hồi vũng vầy không kết quả, người đàn ông say mềm gào lên. Giọng riết nóng, khê nồng. Ông nguyên rửa chân tay như một lũ thừa thừa vô dụng, chẳng biết sinh ra để làm cái gì. Chửi chán lại quay sang nhieếc mưa, mắng rượu vì đầy ải cái thân ông khốn khổ. Cuối cùng cũng đứng yên, chịu phép. Chủ quán khê khàng:

— Đưa anh ấy về hộ em.

— Ủ, em vào đi. Hôm nay trời lạnh lắm. Khi ngủ nhớ đắp chăn nhé.

Người đàn ông trì lại khi bị đẩy ra ngoài:

— Để yên tôi nói với bà ấy một câu. Này, tôi bảo à biết chết vì tiền là cái chết buồn phiền đấy. Tại sao bà không để tôi giúp bà? Tại sao bà không chịu nhận tiền của tôi? Bà khinh tôi vừa vừa thôi chứ.

— Cậu say quá rồi. Chúng ta về đi. Đừng làm phiền cô ấy nữa.

— Chúng ta đều chết cả rồi. Cậu chết vì tình. Tôi chết vì rượu. Bà ấy chết vì tiền. Vì chết cả nên chẳng ai giúp được ai. — Ông ngửa cổ cười sằng sặc, nói như hát — Chết vì tình là cái chết thành linh. Chết vì rượu là cái chết thành tỵ. Chết vì tiền là cái chết buồn phiền. Chết cả rồi... chết cả....

5. Chương 5

Nam Giao nhắm mắt khi cảm giác đau nhói như cơn địa chấn xuyên qua lồng ngực. Chết ư? Chết không chờ một ai. Rẻ rúng hay lộng ngôn, vội vã hay chần chừ, ý thức hay mù lòa, thì cũng vậy thôi, tất cả đều bại trước nó. Chết là sở hữu chung không sợ mất phần, ai rồi cũng về tới đích. Thoát nhẩn nha, thoát vùn vụt, thoát lạnh lùng là đặc tính của thời gian, vô tâm đến nghiệt ngã vì thời gian không mang trái tim người. Từng ngày trôi qua là những bước chân đến gần hơn nắm mồ của mỗi người, ở cuối con đường. Đau đớn nhất không phải là cái chết của chính mình mà là chứng kiến những cái chết.

— Uống với tôi nào! Chúng ta đi làm vài li đi. Tỉnh táo chỉ khiến người ta nhạt nhẽo và thủ đoạn với nhau thôi nên lúc nào tôi cũng say túy lúy... Nào, đi...

Hai người đàn ông dầm dề trong mưa. Chủ quán khom người trước đám li tách, dáng nhún nhúc, chịu đựng. Người Nam Giao rung nhẹ. Giọng khản khản của mẹ lại thấp thoáng quay về. “Đừng gọi anh về. Mẹ sẽ qua khỏi mà. Đừng gọi anh về, nhé con”. Có cái gì đó chặn ngang khiến cổ họng cô tắc nghẹn. Cả hai việc đều không thể xảy ra. Nam Giao biết rõ như thế nhưng vẫn bám víu vào niềm tin của mẹ để đứng vững, để đi, để cười, để nói, để mắt mẹ đau đáu nhìn cô vào giây phút cuối cùng. Mẹ đến chỗ cha và các anh con đây. Mẹ xin lỗi phải để con lại một mình. Mẹ đã biết. Mắt Nam Giao mở to, kinh hoàng đau đớn chứng kiến đôi mắt mẹ khép lại. Cô khuyu xuống. Bằng linh cảm của người mẹ, bà đã biết. Nam Giao nhớ có lần mẹ vuốt tóc cô, nghẹn ngào: “Tội nghiệp con tôi. Đến khóc mà cũng chẳng được khóc”. Những giọt nước ứa ra không còn trong như pha lê cũng không chảy thẳng từ mắt tới môi như ngày cha mất. Thời gian khiến chúng đục mờ, chất chiu đặc quánh, chậm rãi lăn qua những nếp nhăn. Mẹ biết. Mẹ biết nhưng vẫn im lặng. Nỗi đau nén chặt trong lòng đã gặm nhấm dần sức lực và ăn mòn cuộc đời của mẹ cô. Từ bao giờ bà biết con trai mình không về được nữa. Chính gã say ngợ ngẩn nào đây cũng không biết đã đâm phải anh trai cô. Hôm ấy là lễ hội bia Oktoberfest. Đường phố ở Munich đầy những kẻ nốc thứ chất lỏng lên men ấy đến bí tỉ. Chắc chắn hẳn là một trong những người Đức tự hào về thành tích của xứ sở mình— uống hết 6 triệu lít bia, đủ đổ đầy 6 hồ bơi đạt tiêu chuẩn Olympic — chỉ trong vòng 2 tuần lễ. Anh nằm vật bên đường như 1 gã say và không ai phát hiện. Không ai biết cái chết đến từ từ. Những ngón chân lạnh dần và sự chống trả kịch liệt của bản năng gói trong thân xác người đàn ông nằm thoi thóp, bất động.

Nam Giao cúi nhìn lớp bụi nước phủ li ti đầy mặt gỗ vàng vọt. Có tiếng thủy tinh vỡ. Âm thanh sắc như lưỡi dao nhọn xọc vào tim. Đôi mắt chủ quán ngân ngấn nước. Máu chảy ngoằn ngoèo qua kẽ những ngón tay. Nam Giao vụt đứng lên, thẳng thốt:

— Bác... bác có sao không?

Có tiếng bước chân bước vội. Cái nhìn gườm gườm của chàng trai đẩy Nam Giao lùi lại. Giọng mới vỡ nhưng đã đầy đủ uy quyền của 1 người đàn ông:

— Gì vậy má?

— Má trượt tay làm vỡ cái ly.

— Con đã bảo má để công việc này cho con mà. Mưa gió thế này, má cũng không chịu nghỉ 1 hôm cho khỏe. Vài hôm nữa con vắng nhà, má tham công tiếc việc rồi ngã bệnh thì sao?

Hắn rít vết thương ẹ và cầu nhàu. Thái độ như lời xua đuổi thẳng thừng dành cho vị khách duy nhất trong quán. Nam Giao vừa ngồi xuống lại dợm đứng lên.

— Bác Huy lại đến nữa hả má?

Người phụ nữ nhỏ thót gật đầu 1 cách yếu ớt.

— Má lại buồn nữa à? Bác Huy nói gì với má vậy?

—

— Lại ca cẩm về cái thứ men tình thời cổ đại ấy à?

Gương mặt đầy vẻ nhẫn nhịn và chịu đựng:

— Thôi con... Bác Thành đã đưa bác ấy về rồi.

— Nếu nhà bên ấy còn kéo sang đây lần nữa, con không nhịn đâu.

— Thôi con...

Giọng hần dụi xuống 1 cách bất ngờ:

— Má vào nghỉ đi. Để con dọn dẹp cho.

Bà lắc đầu. Nam Giao tin rằng cái lắc đầu này là vì cô.

— Nằm sớm khiến má mệt mỏi vì khó ngủ. Má muốn ngồi thêm chút nữa để đan cho xong chỗ này. Con vào làm việc tiếp đi.

— Má đừng thức khuya quá. Khi nào dọn hàng, má nhớ gọi con nếu con ngủ quên nhé.

— Ủ, má biết rồi.

Nam Giao đoán, gia đình này cũng thiếu 1 người đàn ông. Từ ngày cha mất, mẹ cô gầy sọp đi, tinh lực chỉ còn sót lại trong đôi mắt hờn sâu. Ở tuổi 15, Phương Đan trở thành người đàn ông duy nhất trong nhà, thay cha gánh vác việc nặng nhọc. Gương mặt trẻ con quắt lại vì lo toan và trách nhiệm, trái ngược với thân hình lớn vồng lên, trầm ngâm và khắc nghiệt. Đến 1 ngày, mẹ lặng lẽ lấy dầu xoa vết roi bầm đen ở đùi cô, khẽ vuốt xoa. Trên chiếc ghế của cha, anh ngồi im lìm. Nam Giao ngộ ra, anh trai cô không còn là người bạn, người anh thương ấu thơ nữa. Anh là chủ gia đình trong hình bóng người cha. Con không cha như nhà không nóc, em muốn chúng ta như thế phải không? Công việc của em là đây à? Em phải học. Anh cần em học. Ánh mắt nghiêm khắc của anh khiến người cô run bắn, loạng choạng. Đất nhão nhoẹt dưới chân. Gánh nước trên vai chao đi. Nước òa ra đất, cô òa khóc.

6. Chương 6

Nam Giao cúi mặt gọi anh ơi không thành tiếng. Ký ức đầy những kỷ niệm gợi nhớ, khắc khoải, giày vò. Kỷ niệm là cách níu kéo cuộc sống dù cuộc sống ấy đã mất tăm mất hút trong cái biến biệt của thời gian. Anh cô— chiếc lá lìa cành nhưng không rơi được về cội. Nỗi đau của quá khứ, của hiện tại như từng đợt thủy triều, kéo ra xa rồi dồn hết sức đẩy mạnh vào Nam Giao khiến nghị lực, sức sống trong cô chao đảo, ngã nghiêng.

— Đừng uống nữa cháu. Trà đậm làm mất ngủ đấy. Để bác thêm nước sôi vào.

Theo quán tính, Nam Giao uống hết tách trà trước khi dạ nhỏ. Cô không dám thú nhận với cả chính mình, giờ cô sợ nhiều thứ lắm. Sợ ngủ, sợ bóng đêm, sợ thiếp vào những giấc mơ mà khi tỉnh dậy người rã ra từng mảnh như giấy vụn ngâm nước.

Mưa tạnh, đột ngột như vòi nước bị khóa. Còn lại một mình, gió lồng lộng, quăng người trên những ngọn cây thẫm đen, nghiêng kèn kẹt. Ly trà nhạt thếch. Cái lạnh ngấm vào da thịt, vị khách rứt rứt so bờ vai gầy như cánh hạc đêm. Muộn quá rồi. Đặt chiếc cốc rỗng xuống bàn, Nam Giao ngẫm cái đáng cô độc của nó bằng ánh mắt buồn lặng lẽ. Đâu phải đến tận bây giờ cô mới nhận ra khi bước vào đây, tiếng tíc tắc của đồng hồ chẳng có ý nghĩa gì, ngoài với chính cô. Thái độ thờ ơ của Trung Dũng, tâm trạng khắc khoải, dằng dặc trong sự chờ đợi chỉ vì một cuộc đối thoại duy nhất, có thể rất ngắn ngủi, Nam Giao được nhìn thẳng vào người đàn ông suốt thời gian dài đã tránh cô như tránh bệnh dịch nhưng Trung Dũng không đến. Không ngạc nhiên, không trách móc, Nam Giao chỉ thấy đau đớn. Vị khách đã rời khỏi quán một lúc lâu bà vẫn ngồi yên. Đầu óc cứ quanh quẩn nghĩ về cô. Trông con bé như mảnh cổ kính vỡ ra từ cái tháp ngà nào đấy, chỉ đôi mắt là nguyên vẹn. Chúng như đốm sáng kỳ diệu duy nhất còn sót lại với ánh nhìn thật tinh anh, thật kì lạ. Nó thăm thẳm và chông chênh như cánh bướm mỏng manh đưa tuổi trẻ của chính cô ra khơi xa, mù mịt. Về tuyệt vọng của cô gái khiến bà chạnh lòng. Bà xoay người, đứng lên. Các động tác chậm chậm không phải vì sức lực hay tuổi tác mà bị chặn lại từng lúc bởi các ý nghĩ trong đầu. Thời gian bào mòn tuổi trẻ, sức khỏe, sinh lực nhưng làm đầu óc sáng suốt, minh mẫn và làm dẻo dai thêm sự chịu đựng, thích nghi. Giờ bà thấy mình như vật dụng có ích đã khấu hao đầy đủ. Còn cô gái ấy, có vẻ không cưu mang nổi nỗi buồn của chính mình.

Gió lùa vào từng đợt. Hôm nay mười lăm, trăng không tròn đầy viên mãn như mọi khi. Mưa gió khiến vòng tròn vàng vọt, mỏng manh ấy thấp thỏm ở góc trời như ngọn nến sắp tắt. Bà thở dài. Mơ hồ có tiếng thở dài đáp lại. Ánh sáng mỏng lét, nhợt nhạt của trăng khiến gương mặt người đàn ông ma quái như bóng ma. Anh nhìn đắm đắm vào chiếc bàn có cái cốc duy nhất như bằng chứng về sự có mặt của cô gái. Bà thở ra nhẹ nhẹ. Thế đấy. Trông anh ta không xứng với sự chờ đợi của cô gái. Anh không giống người bằng mình chạy đến cuộc hẹn. Cũng không có vẻ nuối tiếc của kẻ trễ hẹn. Có vẻ như việc người đàn ông đến đây là kết quả cuộc đấu tranh quyết liệt của nội tâm và anh ta mang gương mặt kẻ thua cuộc.

— Vui lòng cho hỏi...

— Cô ấy vừa đi khỏi.

Khoảng trống mênh mang ủa vào ngực dù Trung Dũng không có ý định đến đây cũng không muốn gặp Nam Giao. Đó là cách duy nhất giúp đầu óc anh tách khỏi cô. Ánh mắt ái ngại, thương cảm rất khó giải thích của người phụ nữ khiến Trung Dũng khó chịu— không phải vì ánh mắt ấy dành cho anh.

— Cô ấy đã chờ rất lâu. Cậu biết không, Nam Giao hiền lành, nhân hậu và đầy những bất ngờ như cô Tấm trong truyện cổ tích vậy. Thật may mắn và hạnh phúc cho người đàn ông nào được nó yêu.

Trung Dũng nhắm mắt, với anh Nam Giao lại là hạt cát bay vào mắt, chiếc dầm dẫm vào tay, hạt sạn lẫn trong cơm. Nhỏ bé, khó chịu, nhói nhói nhưng hữu hiệu khi nhắc người ta nhớ đến. Không phải vô ý Nam Giao chọn nơi này — chỉ cách nhà anh vài con phố để chắc chắn khoảng cách không thể là trở ngại. Nó chẳng có ý nghĩa là khi khoảng cách ở trong lòng anh.

Quên cả cảm ơn, quên cả chào, Trung Dũng chui vào xe. Khối sắt thép này đã trôi mấy vòng thành phố trước khi đến đây. Mưa như túi nước khổng lồ đổ ụp lên vạn vật khiến một thứ lạnh giá, ẩm ướt, teo tóp một cách thảm hại. Đôi mắt cô lẫn vào đôi mắt Phương Đan — rất khó phân biệt — in đậm lên ký ức Trung Dũng như dấu sắt nung đỏ. Dấu sắt ấy khiến tư duy anh không còn mạch lạc. Trung Dũng không phân tích nổi lòng mình khi điều duy nhất thôi thúc anh lúc này là được nhìn thấy cô. Ước muốn đậm dần lên thành mệnh lệnh và chiếc xe lao vút đi. Trung Dũng cười khan với ý nghĩ — giờ cái máy chạy bằng rượu đang điều khiển cái máy chạy bằng xăng.

Khởi mâu thuẫn trong anh như những sợi thừng nén chặt, rồi bởi sẽ được tháo ra từng nút nếu Trung Dũng bước khỏi xe gõ vào cánh cửa im ỉm, nhưng anh chỉ nhìn chúng từ xa trong bóng tối. Đây là nơi đầu tiên anh gặp Nam Giao. Trung Dũng không thể quên cái nhìn của cô hướng về anh. Trong bóng đêm nhập nhoạng, đôi mắt sáng như hai vì sao đi lạc, long lanh cầu khẩn như ánh mắt của con thú nhỏ nhìn người thợ săn. Trung Dũng nhẹ nhẹ gật đầu. Chuyện anh trai cô không bao giờ trở về đã là sự thật hiển nhiên nhưng cái gật đầu xác nhận của người đàn ông khiến Nam Giao ngã gục. Cô nấc lên, mắt ráo hoảnh nhưng toàn thân run bần bật như người không hụt chân mà rơi tòm xuống đáy vực, như người chèo chống trong cơn bão tố mà không thấy gió, vùng vẫy trong đám cháy nóng như thiêu mà không thấy lửa.

Với Trung Dũng, anh cảm thấy đau đớn khi người phụ nữ mỏng manh, yếu đuối nhanh chóng nhận ra và hiểu thấu phần nội dung mà anh mong mình không phải giải thích. Gió thổi vào lòng toi bởi khi Trung Dũng rộng tay đón lấy thân hình mảnh dẻ của Nam Giao. Anh nhớ như in chiếc áo cô mặc trên người. Khi chọn cho Nam Giao, Phương Đan chắc chắn với anh đây là màu áo của cô bé Meggie gặp cha Ralph sau đám cháy và họ nhận diện được tình yêu dành cho nhau — màu tro của hoa hồng. Dấu tro của hoa hồng vẫn là tro. Sao tình cảm trong anh không bùng cháy mà nguội dần như đám tro ấy. Sao anh không dung vòng tay và tấm lòng mở rộng để bao dung, che chở cô. Sao anh không thể? Giờ Trung Dũng vẫn thấy mình không thể. Trong anh chỉ còn đốm lửa nhỏ nhói từ ngọn nền cháy phập phồng tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt của lòng trắc ẩn. Một cách chua chát, anh nhún vai, cuộc đời vẫn có nhiều thứ không thể cứu vãn được và đây là một trong số đó.

Sự thật hết sức đơn giản, bên trong quả thị là hạt thị, chẳng có cô Tấm nào cả. Trên cao, trăng chia sẻ nỗi niềm cùng anh vì thế trăng cũng hao gầy, xanh xao và lạnh buốt.

7. Chương 7

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ, không quay lại Trung Dũng vẫn nhận ra viên trợ lý của mình. Người phụ nữ có dáng vẻ rón rén, tinh anh, mềm mại và khôn ngoan của loài mèo. Thời gian học ở Đức, đám sinh viên nước ngoài kháo nhau như thế. Mặc kệ cái lũ lảm nhảm, dở hơi, chơi nhiều hơn học ấy, hằng ngày, Mẫn Nhi kênh kiệu đi lướt qua chúng nó, học lướt qua chúng nó. Từ chối lời cầu hôn của vị giáo sư nổi tiếng người Mỹ và chiếc thẻ xanh — Green Card — vốn hấp dẫn với không ít cô gái khao khát cuộc sống xứ người, Nhi về nước.

Không tìm được công việc hợp với chuyên môn, chị chuyển sang kinh doanh và thường cười cợt khi có ai hỏi đến: “Nếu tôi không thể làm những việc vĩ đại thì tôi sẽ làm những việc nhỏ một cách vĩ đại”. Việc nhỏ và vĩ đại của Mẫn Nhi là sau thời gian dài làm đối tác, chị sang lại cơ sở cho Trung Dũng và nhận chân trợ lý. Ai cũng bảo Nhi đại nhưng chỉ anh hiểu Nhi vẫn đau đầu nhớ về công việc yêu thích và vị giáo sư đáng kính ấy. Trong chừng mực nào đó, Trung Dũng hiểu và cảm phục người bạn kém tuổi hơn nhưng lúc nào cũng rướn lên để ngang tầm cân sức với người khác. Chỉ cần gạt đầu Nhi sẽ có tất cả nhưng đầu óc kiểu Mỹ đã vận vào cả lời cầu hôn bằng một mệnh đề thực dụng “Nếu em... thì tôi”. Chị cảm thấy như mình bị lừa một vỏ thật nặng — vết sạch một cú trắng tay. Tung hê tất cả, chị về nước. Bạn bè bảo Nhi đại, tội gì phải thế. Mỹ mà! Thay vì giải thích dông dài rằng chị muốn trả lại cho tình yêu sự trong sạch, vô tư, bình đẳng, không vụ lợi, Nhi chỉ cười “Dàn giao hưởng cũng có thánh giả của nó chứ, lo gì”.

— Chưa về à?

— Đang định về đây. Cuộc hẹn ngày mai thế nào?

— Vẫn vậy.

— Anh có nghĩ chúng ta sẽ thành công không?

Trung Dũng quay lại:

— Tất nhiên là có vì lần này do Nhi chủ trì mà.

— Tôi chủ trì thì có gì khác?

— Sao lại không? Vì đàn ông vốn rất thiên vị phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp.

Nhi bật cười:

— Anh đang nói đến vị trưởng đoàn phải không? Theo kinh nghiệm của tôi, nên cẩn thận với những gã đàn ông nhỏ con vì một người nhỏ con phải thông minh hơn mới có thể tồn tại được, bằng này ông ta lại là một người rất thành đạt nữa đấy.

Trung Dũng ngồi xuống, ánh mắt đượm vẻ giễu cợt:

— Vì cuộc sống không ưu đãi bất kì ai cho nên biết cách tận dụng ưu thế của mình có gì sai? Có vận đầu bẻ cổ ai đâu, chúng ta chỉ dùng một chút thủ thuật để làm trơn các bánh xe mà thôi.

Mẫn Nhi vẫn tiếp tục câu chuyện theo hướng cũ, làm như không nhận ra Trung Dũng đang nói đến một người khác, một việc khác. Đã khá lâu không thấy cô ấy đến. Vị khách có đôi mắt biết nói.

— Lắm lúc tôi cứ nghĩ lẫn lộn về mình. Mới mấy chục tuổi đầu mà đầu óc đã quanh quẩn những đường ngang, ngõ dọc như mù già bần tiện, nhưng xem ra tôi không phải là người duy nhất như thế.

Như sự tỉnh, Trung Dũng cười gượng gạo:

— Tôi chỉ đùa.

— Tôi cũng thế

— Uống gì không?

— Không. Tôi về đây. Tôi còn nhiều việc phải làm lắm.— Nhi cười khi nhớ đến người đàn ông thấp bé có ánh mắt sắc nhọn và vàng trán hói như quả trứng luôn bóng nhẫy mồ hôi — Thú thật là tôi cũng nhìn thấy vài ánh mắt, vài cử chỉ thân thiện nhưng tôi không lạc quan đến nỗi tin rằng chỉ dựa vào ánh mắt và vài cử chỉ thiện cảm tôi có thể xoay chuyển được tình thế.

Ra đến cửa, chị khựng lại nhưng vừa nhớ ra:

— À, tuần trước anh có một thư báo. Tôi bảo thư kí để vào hồ sơ bên tay trái. Tôi nghĩ anh vẫn chưa xem qua.

Phía tay trái là “Trình xem”. Chỗ của những thứ không vội và ít quan trọng nhưng thái độ của Mẫn Nhi có vẻ lạ nên Trung Dũng chú ý. Trái với bề ngoài thản nhiên, anh gạt:

— Hình như thế. Cảm ơn Nhi, tôi sẽ xem ngay.

Không phải chỉ tính hiếu kỳ muốn mục kích phản ứng của Trung Dũng giữ Mẫn Nhi đứng đấy mà vì anh nói như thể anh đã đọc qua loa, hồ hững như thể anh đọc tờ báo lá cải nhàu nhĩ nào đấy vớ được trong tiệm cắt tóc vậy. Để rồi xem, Nhi cười. Một cách cố ý, nụ cười được đúc bằng vẻ bí ẩn, tinh ranh của một tay tình báo mới vào nghề. Trung Dũng nghĩ thầm, mấy gã thất tình quả không sai khi nói rằng người phụ nữ này giấu sự khôn ngoan bên dưới những móng vuốt.

Như cái máy, Trung Dũng lật ngang lật dọc tờ giấy cố tìm lời giải đáp đằng sau những con số. Từng con số nhảy múa và gương mặt Nam Giao hiện ra. Anh lao xuống nhà thật nhanh. Nhanh hơn cả sự bàng hoàng của chính mình.

Khoảng tối nhấp nhô khắp khiêng trong lòng biển con đường bằng phẳng thành đồi cao, vách dựng, núi lô xô. Trung Dũng vượt qua khoảng tối ấy bằng sự lo lắng, linh cảm, khao khát và cả những tình cảm được đánh thức sau giấc ngủ ngộ nhận kéo dài.

Đứng hiền lành trong quầng sáng màu vàng nhạt, ngôi nhà như chốn bình yên, độ lượng dang tay đón vị khách kén kiêu — chưa một lần bước vào với tấm lòng rộng mở, bao dung.

Trung Dũng dự đoán nhiều tình huống, nhưng tình huống anh gặp lại không có trong dự đoán. Đôi mắt lạ thẩm định anh qua lằn cửa he hé. Đường như nhận được dấu hiệu tốt lành, lương thiện nên mở rộng hơn. Lần này lộ cả gương mặt — gương mặt phụ nữ nòn nóng chỉ chực nói với người đối diện rằng — anh đang làm một việc vô ích.

— Tôi muốn gặp Nam Giao.

— Cô ấy không còn ở đây nữa. Tôi đã mua ngôi nhà này.

Đột nhiên người Trung Dũng lạnh toát — không phải vì những làn gió quạt ràn rạt vào người mà là cái lạnh từ bên trong. Cái lạnh thấu xương tỏa ra từ nỗi bất an thẩm vào cỗ thể khiến Trung Dũng không nghe được âm thanh của chính mình.

— Chị có biết họ chuyển đến đâu không?

— Không. Tôi không nghe cô ấy nói.

—

— Nhưng có nhiều thứ vẫn còn gửi lại đây. Nếu Nam Giao quay lại, tôi sẽ bảo có anh đến. Cô ấy biết tìm anh ở đâu, phải không?

Trong ngăn kéo của ký ức, hình ảnh cuối cùng anh nhớ về cô là mảnh lưng gầy hình chữ l, rướn người theo vòng quay của bánh xe rồi hòa vào đám đông. Giờ đây cảm giác không bao giờ tìm thấy cô trong cái dòng chảy không ngừng ấy khiến anh sợ hãi. Vẻ kỳ lạ của Trung Dũng khiến người phụ nữ ái ngại.

— Rất tiếc, không thể giúp được anh.

— Họ đã đi bao lâu rồi ạ?

— Đã hơn một tháng.

Trung Dũng gượng gạo:

— Cảm ơn chị.

— Chào anh.

8. Chương 8

Tự nhiên, lúc này hình ảnh ngôi nhà thờ nhìn qua ô cửa ký túc xá hiện rõ trong anh. Trầm mặc, hiền lành với cái tháp chuông cổ kính, với những con bồ câu chọn mái vòm rêu phong làm nơi trú ngụ mà thức ăn của chúng phụ thuộc vào quốc tịch của những du học sinh lân cận — những kẻ thò đầu qua ô cửa rải vài hạt cơm nguội, mẩu bánh mì vụn, khoai tây nghiền và cả mì spaghetti. Thoạt tiên là làm một cách tùy hứng với hảo tâm lúc trời lúc sực. Dần dần khi những chú bồ câu bắt được gốc thì mối quan hệ được thiết lập một cách rõ ràng. Anh dễ dàng nhận ra con nào là của gã người Phi hiền lành nhưng có thân hình hù dọa — lực lưỡng và đen bóng; con nào là của cô gái đến từ Madagasca; của những gã Bắc Phi da sáng nói tiếng Ả Rập, của người phụ nữ Thụy Điển có mái tóc vàng óng... Văng vãi hôm đã lo ngại chú bồ câu vẫn nhảy nhót, thích thú mỗi khi đón những hạt cơm khô không khốc từ tay anh, bị đói. Đến mùa đông, tuyết rơi dày trên mái vòm, lũ bồ câu rủ nhau biến mất và trở về vào mùa xuân khi những sợi nắng phủ đầy trên tháp chuông — riu rít, mừng rỡ, mổ cả vào cửa kính để vòi thức ăn. Lần đầu tiên trông thấy cảnh ấy, Trung Dũng không khỏi thốt lên kinh ngạc: “Mày ở đâu vào mùa đông vậy? Làm thế nào mày trải qua mùa đông khắc nghiệt đến thế mà chẳng hề hấn gì cả? Vâng, chẳng hề hấn gì. Không có anh — chú bồ câu nhỏ bé ấy vẫn sống.

— À, lúc này tôi nghe anh gọi là họ khi nói đến Nam Giao. Chắc anh vẫn chưa biết, cô ấy chỉ đi một mình thôi.

Linh cảm — một thứ linh cảm xấu chuẩn choáng trong anh:

— Thế mẹ cô ấy?

— Bà qua đời cách đây vài tháng. Hình như là một căn bệnh nan y.

Đất dưới chân tụt xuống, hay định mệnh từ từ rút dây mà Trung Dũng thấy mình lửng lơ trên không trung như diễn viên xiếc không có lưới bảo hiểm bên dưới. Giọng van nài của cô vụt bên tai anh “Anh đừng nói gì cả nhé. Mẹ tôi sẽ chết mất thôi”. Bà nhìn anh, cái nhìn xuyên thấu tâm can khiến Trung Dũng thấy sợ. Trông bà mạnh mẽ hơn cả cô con gái đứng cạnh — dáng che chở, bảo vệ sẵn sàng thay mẹ gánh mọi bất trắc của cuộc đời — vừa rủ rượi trong vòng tay anh. “Cháu là bạn của Phương Đan à? Thật quý hóa quá”. Với nụ cười lặn sâu trong mắt, với vẻ thâm trầm mềm mại, bà chưa bao giờ khiến anh phải băn khoăn, khó xử về những điều quanh co trong lòng. Thời gian và quãng đời vất vả chạy chợ trên bán chợ dưới, tần tảo nhặt nhạnh từng đồng nuôi con ăn học không làm phai cốt cách nhẹ nhàng, quý phái của người xuất thân từ dòng dõi trâm anh.

9. Chương 9

Thỉnh thoảng, Trung Dũng bắt gặp ở bà ánh mắt bất chợt, dáng điệu thần thờ, câu nói nửa chừng — tất cả đều ẩn chứa ngôn ngữ riêng biệt thay lời nói và còn mạnh mẽ hơn lời nói. Nó khiến người đàn ông lý tính trong anh bất nhần khi che giấu sự thật. Với anh thì đau khổ còn hơn ngờ nghệch với những đau khổ của chính mình. Bà mạnh mẽ và trên hết là người mẹ, bà có quyền được biết — nhưng anh không thuyết phục được cô. Đôi khi cái nhìn của bà như gạn ý nghĩ ra khỏi người anh, vắt kiệt sự cố gắng của anh — như nhìn diễn viên tội nghiệp đang cố diễn tròn vai — vừa đau xót, vừa giễu cợt.

Trung Dũng thấy mình như con rối trong sự điều khiển của ba người họ — bà, Phương Đan, Nam Giao và bản năng tự bảo vệ khiến anh lẩn tránh.

— Anh có muốn vào nhà uống tách trà không?

— Không, cảm ơn chị.

— Anh đừng lo. Nếu Nam Giao quay lại, tôi sẽ nhắn có anh đến tìm... Cô ấy còn gửi lại đây rất nhiều vật dụng.

— À, tôi có thể biết chị trả bao nhiêu để mua ngôi nhà này không ạ?

Ngạc nhiên một chút, người phụ nữ đọc con số. Không còn lật qua lật lại nữa, lần này Trung Dũng nhìn thẳng vào tờ giấy. Mắt không chớp. Ngực đau như nhận một quả thối sơn. Gần như cả số tiền nằm ở đây. Cô đáp lễ anh đấy. Người đàn ông cười khan và bước đi. Dáng xiêu vẹo như hình nhân bằng giấy cắt ra từ ngọn đèn kéo quân.

Đường phố vẫn giữ nguyên gương mặt náo nhiệt. Anh cho xe rẽ vào con đường nhỏ ghé vào quán cà phê hôm nọ. Trông nó trang nhã, xinh xắn, ấm cúng khác xa cái vẻ bụi ngùi, nhảm chán của sự mưu sinh mà mưa gió khoác lên trong cái đêm mịt mùng ấy. Ngồi vào chỗ của cô, Trung Dũng gọi tách cà phê. Chạnh lòng nhớ Phương Đan. Thử các xưởng may chưa đóng cửa hoặc dời sang các nước Đông Âu vì thuế cao, Frankfurt đầy người Việt. Phương Đan phụ trách kỹ thuật trông một hãng may lớn, chuyên jacket. Thỉnh thoảng cả hai rủ nhau đi uống cà phê. Có lần Phương Đan nhắc đến Nam Giao “Mình tệ thật, chẳng biết con bé thích gì. Cứ vào quán là gọi ngay cà phê. Nó hay uống chực của mình”. Phương Đan tính trầm lặng, khó hiểu nhưng tốt bụng, hay giúp đỡ. Anh đã dừng lại khi trông thấy cô gái da màu khóc ngất ở đồn cảnh sát. Susannah – bạn học cùng lớp với Trung Dũng – tập tễnh đi buôn và bị bắt trên phố cùng với mấy kiện hàng mà đối tác của cô bỏ của lấy người. Chỉ cần cảnh sát thông báo về trường, Susannah bị đuổi học ngay lập tức. Trong cơn hoảng loạn, cô gọi Trung Dũng. Không quen với tình huống này, anh đang nghĩ đến việc nhờ luật sư. Ngay lúc đó, Phương Đan ngang qua và dừng lại.

– Cô gặp rắc rối với họ à? Tôi có vài người bạn ở đây. Nói xem tôi có thể giúp được gì.

Như vớ được phao, Susannah khóc lóc, kể lể. Phương Đan nói tiếng Anh sệt giọng Mỹ nên không thể dựa vào lối nói đặc trưng của từng địa phương để biết gã là người Châu Á nào nhưng Trung Dũng tin chắc chắn là người Việt Nam. Chỉ có người Việt mới hay nghĩa hiệp theo kiểu “Thấy chuyện bất bằng” mà dân Tây rất dị ứng – như xọc mũi vào chuyện riêng của người khác. Thú thật, Trung Dũng không tin vào tài xoay sở vật của mấy tay hợp tác lao động. Cảnh sát Đức cũng không mấy thiện cảm với loại lậu thuế, làm chui, bỏ trốn và hay biểu tình này.

Cuối cùng, cô gái mừng hóm khi nhận lại giấy tờ. Với vẻ sợ hãi của người vừa thoát nạn, Susannah lắc đầu quầy quậy khi Phương Đan bảo có thể lấy lại được hàng nếu cô chứng minh được nguồn gốc. Rời khỏi đồn cảnh sát dù mất sạch nhưng Susannah tươi tắn hẳn lên. Lúc này Trung Dũng lại thắc mắc không hiểu vì lẽ gì gã chịu giúp Susannah? Vì làn da đen bóng đặc thù Cameroon được dòng máu Ý nhuộm thành màu nâu sậm mịn màng ánh lên vẻ ngọt ngào như thanh chocolate sữa thơm ngọt. Vì bên dưới chiếc mũi thanh tú là đôi môi mọng đỏ, kêu gọi? Đang chờ xem gã bắt đầu thế nào, Trung Dũng bất ngờ khi hẳn kết thúc theo kiểu “Thi ân bất cầu báo”. Susannah nằn nì làm quen trước khi Phương Đan kịp bỏ đi. Họ chia tay trong sự quyến luyến của kẻ thọ ơn. Kể từ hôm ấy, cô bạn mang hai dòng máu Cameroon-Ý tương tự người hung da vàng mũi tẹt chính hiệu. Cô hay rủ anh đến thăm Phương Đan. Họa hoằn Phương Đan ghé ký túc xá đáp lễ và Trung Dũng dễ dàng nhận ra vẻ bồn chồn của Susannah vào mỗi cuối tuần.

10. Chương 10

Phương Đan chỉ giải thích đơn giản:

– Nhìn cô ấy khóc tôi nhớ đến em gái của mình.

Cảm giác ngưng đọng vì ý nghĩ hắc ám trước đó, Trung Dũng đùa:

– Em gái của anh cũng “hự” từng hồi à?

Phương Đan trầm ngâm:

– Không. Những người phụ nữ trong gia đình tôi thường khóc lặng lẽ.

Trung Dũng vuốt mặt. Anh đã từng chứng kiến Nam Giao khóc. Lặng lẽ, như đã quen với lối khóc không trào lệ. Về yếu đuối, nhẫn nhục thoát tiên anh thương, nhưng dần dần thấy giận và ghét khi cô sử dụng cái vẻ ấy như chìa khóa mở cánh cửa lòng của người khác và nghĩ rằng mình thành công. Đôi mắt ướt mềm,

đen mướt hay nhìn anh với vẻ van lơn, cầu khẩn, bi lụy khiến Trung Dũng chán nản. Mỗi lần trông thấy cô cái ý nghĩ đó cộm lên trong lòng anh. Anh căm ghét nhưng không thể tách khỏi và cũng chưa bao giờ vượt lên những điều tầm thường ấy để hiểu Nam Giao. Một cách tỉnh táo Trung Dũng quan sát cô trông chiếc áo bồn phận vào lời hứa thiêng liêng của anh sau đó buộc chặt bằng sợi dây trách nhiệm như cách người ta tẩm liệm thây ma. Tình cảm của anh cũng dần lạnh lẽo và vô cảm theo. Nó khiến Trung Dũng không thể nhận ra, ngoài những van lơn, cầu khẩn, bi lụy còn có tổn thương, đau đớn trong đôi mắt ướm mềm, đen mướt ấy.

Bức màn hé mở, để lộ gương mặt của sự thật. Một gương mặt xa lạ, Trung Dũng chưa từng biết. Đã quá muộn khi nhận ra, chữ “bồn phận” được viết hoa và được điều khiển bởi lý trí còn chữ “Tình yêu” thì khắc bằng dao nhọn lên trái tim và trái tim có những ngăn không thể dung chứa khóa lý trí để mở ra được. Mỗi liên hệ giữa Nam Giao và anh giống như khâu chuỗi được kết bằng hạt. Giờ khâu chuỗi đã đứt, hạt văng tung tóe. Anh đang cúi xuống kiên nhẫn tìm nhặt từng hạt.

“Chúng tôi hết sức cảm kích vì sự giúp đỡ của anh trong thời gian qua. Nghĩa cử cao quý ấy khiến tôi e ngại khi thốt lời “Cảm ơn”. Xin tha thứ cho sự thất lễ của tôi và cho phép tôi được gửi lại số tiền đã nhận từ nơi anh với lòng biết ơn sâu sắc về những giúp đỡ vô giá về mặt tinh thần. Vẫn còn thiếu một ít, tôi sẽ cố gắng hoàn lại anh trong thời gian sớm nhất”.

Từ lúc gặp được cô, Trung Dũng chợt thấy cuộc đời thay đổi, thênh thang như dòng sông chảy ra biển. Và mình đã làm gì? Anh uống cạn ly nước cổ nuốt trôi vị đắng nơi cổ nhưng chính vị khó chịu ấy lại khiến ngậm nước đắng nghét trong miệng anh. Anh đã thả trôi vì nghĩ rằng nước đang xuôi dòng, bơi làm gì cho phí sức. Giờ anh đang lạc ở nhánh sông cùng — không có em và cũng chẳng ra đến biển, Giao ơi!

oOo

Hẻm nhỏ xú, sâu hút lọt thỏm giữa những ngôi nhà xám xịt chen chúc nhau như những tai nấm, mỗi lần rẽ, nhà hai bên xích gần nhau, lối đi thất lại, không gian thu hẹp. Trông thấy xe của Thông dừng ở góc sân, Nam Giao quay ra. Theo chiều ngược lại, sau mỗi lần ngoặt, nhà hai bên nhích ra xa, lối đi thoáng dãn, không gian mở rộng hơn. Nhưng thực tế đâu phải chỉ rẽ sang lối khác là cuộc đời lập tức thay đổi.

Lòng vòng một lúc, Nam Giao ghé vào công viên — vắng hoe với những chiếc ghế trống không người. Đối diện là trường trung học. Tan trường, học sinh túa ra đông nghịt. Vài chiếc áo trắng leo qua hàng rào công viên để sang bên kia đường. Thoáng một cái, sân trường vắng hoe. Cổng khép. Trên đường, dòng người vẫn tấp nập. Vòng tay trước ngực, Nam Giao thấy mình thật nhỏ nhoi, lạc lõng như hạt cát bị gió thổi bay khỏi sa mạc. Giờ chắc chị Ca nóng ruột chờ cô về nhưng ánh mắt của Vĩnh Thông khiến Nam Giao e ngại. Ánh mắt có những khoảng tối không thiện cảm dành cho cô. Nam Giao không giận, không ghét, chỉ thấy buồn.

Ngày xưa, chị Ca, Vĩnh Thông, Phương Đan là bạn học. Nhà Vĩnh Thông rất giàu. Anh yêu Nhã Ca. Chị lại yêu anh trai cô. Vĩnh Thông thất tình nhưng Phương Đan cũng không phải là người chiến thắng. Cuộc sống vất vả bon chen của Phương Đan không có chỗ dành cho tình yêu. Đau khổ, thất vọng nhưng Nhã Ca vẫn yêu. Cuối cùng tình yêu của chị cũng thuyết phục được anh. Họ yêu nhau. Vĩnh Thông vẫn kiên trì. Anh là kẻ bại trận dừng cầm. Bị loại khỏi cuộc chơi nhưng không chịu rời khỏi vị trí, vẫn đứng đấy chờ cơ hội. Lặng thầm đi cạnh để chứng kiến tình yêu mặn nồng và sóng gió của hai người bạn như khán giả trung thành và kiên nhẫn.

Ngày tiền anh trai cô sang Đức, có cả Vĩnh Thông. Họ chia tay như những người bạn dù ánh mắt cả hai vẫn hướng về một người phụ nữ. Cái vòng tròn ba người tiếp tục lẫn lộn. Không ít lần Nhã Ca ôm chầm lấy Nam Giao, nhìn vào mắt cô rồi khóc thẳng thốt. Chị không cần tiền, không cần cái tương lai mà anh đang tìm kiếm ở cái nơi xa tít ấy. Chị cần anh. Trái tim chị không phải là gỗ đá. Phương Đan cứ biến biệt, tự buộc mình vào trách nhiệm mà không ai đòi ở anh. Anh xa quá trong khi Vĩnh Thông luôn ở cạnh chị: chăm sóc, an ủi, nâng đỡ, cảm thông, chia sẻ... Đâu phải ai vọng phu cũng hóa đá để mọi nhớ thương, khắc khoải vụt thành hư không. Nam Giao không trách khi Nhã Ca ngã lòng. Cô chắc anh trai mình cũng thế. Chưa đầy một tháng sau ngày chị khóc như mưa như gió nói lời chia tay, Phương Đan qua đời. Nam Giao không bao giờ quên được ánh mắt của Nhã Ca trong giây phút đó. Kinh hoàng, thẳng thốt, điên dại. Cái chết của anh đậm đặc quá. Làm sao chấp nhận được con người mạnh mẽ, không khuất phục, tràn đầy nhiệt

huyết, nghị lực đã đầu hàng cái chết để thân xác trở thành hư vô? Một sự trống rỗng đến rã rời. Chị nhìn anh, cố tìm trong đôi mắt ấy một lời xác nhận về cái chết của chính mình.

Uể oải đứng lên, Nam Giao dắt xe xuống đường. Muộn quá rồi, đằng nào cũng phải về. Sau một hồi vắn vũ diên cuồng vẫn không chuyển được thành mưa, mây trưng bộ mặt đen kịt, giận dữ. Gió ùa vào tiếp sức bằng cách gồng mình thổi những luồng cực mạnh vào không trung. Dòng xe đuổi nhau sầm sập trên đường. Dù không vội, Nam Giao vẫn bị cuốn vào. Ừ, để xem lần này cái chết có từ chối mình không? Cô siết ga. Chiếc xe lao vút đi. Gió tấp vào mặt, rất bỏng. Đôi mắt hiền lành chịu đựng của mẹ, đôi mắt bao dung thương xót của Phương Đan, đôi mắt khinh rẻ ngạo mạn của Trung Dũng, đôi mắt nhìn thẳng của Vĩnh Thông với vẻ uy quyền, lạnh lùng phủ lên như chiếc áo choàng vô hình, đôi mắt đau đớn tuyệt vọng của Nhã Ca, đôi mắt lạc lõng sợ hãi của chính cô loang loáng theo tốc độ của vòng xe. Nam Giao nhắm nghiền mắt, tay vẫn siết ga. Đến bao giờ những chuyện này mới chấm dứt? Đến bao giờ? Cô lao về phía trước mong chờ một sự giải thoát.

— Em ơi! Mở đèn kìa!

Âm thanh sượt qua tai rồi loãng đi rất nhanh nhưng đủ làm Nam Giao bình tĩnh. Mở mắt, cô ngơ ngác mắt mấy giây. Cơn diên biến mất, cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng. Chiếc xe phía trước chạy chậm lại, người thanh niên dung tay ra hiệu.

— Em ơi! Mở đèn đi.

Nam Giao chưa kịp trả lời hay có hành động nào thì một ngọn gió lớn ngược chiều thổi thốc vào mặt. Miệng đầy cát, Nam Giao lão đảo dừng xe, dụi đôi mắt cay xè. Cùng lúc ấy tiếng động khủng khiếp vang lên, kèm theo những tiếng rú thất thanh. Mở choàng mắt, tìm Nam Giao ngừng đập khi thân cây to bị lốc đánh tróc cả gốc đổ rạp xuống đường. Người, xe cuống cuồng dạt sang hai bên. Tiếng hét vẫn chưa dứt. Cảnh tượng kinh hoàng, tan hoang như một trận động đất. Người thanh niên vừa gọi Nam Giao bị nhánh cây hất văng sang bên kia, đầu gối trên lề đường, mắt nhắm nghiền. Chiếc xe bẹp dưới sức nặng của tán cổ thụ già nua, khổng lồ, mục rỗng. Nam Giao lao đến. Cô gọi và lay nạn nhân. Không thấy vết thương, Nam Giao cẩn thận nâng đầu anh lên. Chấn động nóng, nhờn, rịn rịn chảy qua kẽ tay, nhuộm đỏ từng ngón rồi nhều thành dòng xuống đất. Có tiếng lao xao:

— Gọi cảnh sát chưa?

— Xe cứu thương đang đến.

— Chắc chết rồi. Tội nghiệp quá.

— Bị nặng thế này, sống sao nổi.

Mình lại rơi vào giấc mộng khủng khiếp nào đây? Nhắm nghiền mắt, Nam Giao hét thật to. Tiếng hét vỡ toang cả lồng ngực rồi lịm dần đi. Ai đó nâng cô lên nhưng Nam Giao không đủ sức đứng dậy. Cảnh sát đến, nhanh chóng phong tỏa hiện trường. Không ai chạm đến Nam Giao. Cô ngồi đấy, bất động. Đôi mắt dán chặt vào gương mặt người thanh niên, gương mặt mà nụ cười nở ra trong khoảnh khắc đã trở thành vĩnh cửu.

Cạnh cô, xe cứu thương, xe cảnh sát thay nhau hú còi, ánh đèn đỏ rực loang thoáng một cách ma quái. Âm thanh lao xao như văng lại từ nơi tít tắp. Hình ảnh nhòe nhoẹt thoát gần thoát xa. Ai đó lấy khăn trắng đắp lên mặt anh.

Không có chuông gọi hồn chỉ vắng vắng tiếng cười đắc thắng của tử thần. Lần này thần chết vẫn ngạo nghễ từ chối cô. Lão chỉ cho phép Nam Giao đến gần mỗi khi vung lưỡi hái để cô tận mắt chứng kiến những cái chết.

Còn tệ hơn cả chết.

11. Chương 11

Uy vũ ngắm bàn tay run rẩy — như tập trung tất cả các giác quan — đang tì trên mặt đá lạnh lẽo. Những ngón thon gầy lướt từ mái tóc, vàng trán, gương mặt đến đôi mắt, sóng mũi rồi dừng lại ở môi Nhật Văn, miết nhẹ nhẹ. Cử chỉ thân mật, dịu dàng, âu yếm khiến tim anh đập thình thịch vì linh cảm. Uy Vũ phân vân, nửa muốn quay đi, nửa muốn đứng yên. Gió thổi qua hàng cây. Tia nắng quái hiểm hoi chiều tà lọt qua kẽ lá in bóng anh xuống mặt đá, khe lay động. Bàn tay từ từ rơi xuống, cô đứng lên.

Uy Vũ nhận ra người phụ nữ này. Hôm đưa Nhật Văn đến đây, cô đứng ở góc kia. Lúc anh đỡ lấy thân hình mềm oặt của mẹ, cô cũng chao đi như chiếc lá. Ra về, Uy Vũ có ý tìm nhưng không thấy cô trong số những người đưa tiễn.

Uy Vũ nhìn đôi mắt chứa cơn bão nội tâm dữ dội trái ngược với hàng mi rũ xuống, mềm như tơ lặng gió càng tin chắc đây đúng là cô gái hôm nọ. Nam Giao hấp tấp quay đi.

— Xin lỗi, tôi không nhận ra có anh đến. Tôi đi ngay bây giờ.

Về sợ hãi của cô khiến Uy Vũ ngờ vực.

— Khoan đã, tôi đã gặp em rồi phải không?

—

— Em là bạn của Nhật Văn à?

Nghĩa trang vắng lặng. Chiều xuống đỏ lừ đến cây cũng bị nhuộm thắm thể mà gương mặt cô gái vẫn nhợt. Uy Vũ van nài trong tâm trí “Nói cho anh biết đi Văn. Có phải là cô ấy không?”. Nam Giao quay mặt đi, không dám nhìn nét giễu cợt của người trong ảnh, khác xa nụ cười thân thiện dễ mến khi lướt qua cô. Em ơi, mở đèn đi.

Nam Giao cắn môi. Dù Nhã Ca thuyết phục hết lời, cô vẫn đến nhà Văn. Để rồi ngây dại nhìn tấm ảnh phóng to, soi từng đường nét trên gương mặt mà nụ cười động mãi trong cô. Tìm Nam Giao se thắt, anh trẻ quá. Giá anh cứ vụt qua cô như những người khác. Hôm ấy, trời giống gió mù mịt. Ai nấy đều vội vã. Cả anh cũng thế. Cô nhớ, anh đã phóng rất nhanh. Nam Giao vụt mặt. Tại cô. Nếu cô về nhà ngay... nếu cô không nổi cơn điên... nếu cô mở đèn xe... nếu cô không lơ đãng... và nếu không chạy chậm lại để nhắc Nam Giao lần thứ hai có lẽ anh vượt qua được khoảng khắc ấy. Hàng trăm ước muốn bắt đầu bằng nếu như lưỡi khoan nhọn xoay vào cô những vòng sâu hoắm. Nhật Văn — Nam Giao đọc tên anh với cảm giác lạ lùng.

Chân mày rậm, nét cười không ở trên môi mà đọng trong đôi mắt sáng. Cả tâm hồn hiện diện trong đôi mắt. Chỉ 1 giây trước khoảnh khắc nghiệt ngã, anh đã mỉm cười với cô “Em ơi, mở đèn đi”. Nụ cười chưa tắt nhưng thân xác đã gục xuống bởi tích tắc của định mệnh.

Dòng người nối đuôi nhau, lặng lẽ. Nam Giao thu mình vào một góc lắng nghe những mẩu chuyện về anh được kể bằng giọng bồi ngùi, thương cảm. Kỷ niệm về người chết thường là những kỷ niệm đẹp, những đức tính tốt. Anh trong câu chuyện của họ là người nhiệt tình, tận tụy, hay quan tâm, giúp đỡ. Với cô, giá không như thế lại tốt hơn. Nam Giao lần lượt chứng kiến những bằng hoàng, tiếc thương, đau đớn nhưng không ai mạng tâm trạng giống cô. Cuối cùng thu hết can đảm Nam Giao bước vào, hướng về anh. Đôi mắt người trong ảnh thoáng cười, độ lượng như cây cao bóng cả nghiêng xuống mặt đất tầm thường “Em đây à?”. Hết con chim trúng bão, hốt hoảng tìm chỗ tránh, Nam Giao muốn vùng chạy nhưng chân bị đóng cứng xuống đất. Nhùn người trong cảm giác yếu đuối, sợ hãi cô cúi mặt nghẹn ngào “Xin anh tha lỗi cho tôi”. Ai đó đứng cạnh đỡ lấy Nam Giao “Cô ơi, cô có sao không?”

Giờ người thanh niên cũng hốt hoảng:

— Này em, em có sao không vậy?

Cổ hết sức để dẫn cơn hoảng loạn tràn ngập trong lòng, Nam Giao nắm chặt đôi tay. Những ngón gầy guộc, trắng bệch đan vào nhau dù chông chênh vẫn tạo thành điểm tựa. Chúng như lực hút của địa cầu giữ lấy cô, giúp cô đứng thẳng. Rồi lực hút đó ra Nam Giao sẽ trở thành không trọng lượng. Lúc này, tia hi vọng mỏng manh lại khuấy động trong anh những vòng tròn linh cảm. Văn ơi, là cô ấy phải không? Nhất định là cô ấy. Bước đến gần, Uy Vũ thận trọng gỡ từng ngón tay lạnh buốt. Tội nghiệp cô. Tội nghiệp em trai anh.

Chuyện tử sinh sao oan nghiệt và suồng sã quá. Đôi mắt lạc lõng, bơ vơ của Nam Giao khiến anh thương xót. Giọng Uy Vũ khê khàng như van xin điều gì cho bản thân anh:

— Em là cô ấy phải không?

Như người bị tuyên án, Nam Giao nhìn anh, cả ánh mắt cũng run rẩy:

— Là lỗi của tôi.

Anh siết lấy tay cô. Giọng vỡ ra:

— Chúng tôi tìm em khắp nơi.

Cơn ác mộng bóp nghẹt tim Nam Giao. Không còn chút sức lực nào để chống trả hay chịu đựng thêm, cô buông xuôi. Nguyên rủa? Cầm thù? Oán hận? Thậm chí bị giết chết vẫn còn hơn thế này. Nam Giao cúi xuống, nghẹn ngào:

— Tôi không hề cố ý. Xin tha lỗi cho tôi.

Anh lắc đầu, chậm chậm:

— Không phải lỗi của em.

Vẫn nắm chặt tay cô, Uy Vũ nghiêng người đặt bó hoa trước ảnh Nhật Văn. Hai màu đỏ, trắng để cạnh nhau tạo thành sự kết hợp lý tưởng. Gương mặt hiền lành của em trai anh ánh lên nét mãn nguyện. Trong suy nghĩ, Uy Vũ thấy mình bước đến, cốc vào đầu như những lần nó đến cầu cứu anh. Được rồi, để đó cho anh. Xưa nay, Uy Vũ vẫn quan tâm đến Nhật Văn nhưng không bao giờ làm việc này một cách phô trương, cố ý hoặc đi quá mức bình thường của một người anh vì làm thế chắc chắn sẽ tổn thương đến lòng tự trọng của một người sớm ý thức tự lập và trách nhiệm như Văn. Miên man suy nghĩ, anh không nhận ra người phụ nữ đứng cạnh đang run lên. Mặt đất dưới chân bắt đầu xoay khi cảm giác kinh hoàng từ hai màu đỏ trắng đổ ụp xuống, phủ lấy Nam Giao, vẫn y nguyên như buổi tối định mệnh ấy. Màu của những cánh hoa này sau khi nhuộm bàn tay cô đã loang ướm chiếc che mặt trắng của Nhật Văn. Nhắm nghiền mắt, Nam Giao lại nghe thấy tiếng lao xao của đám đông, tiếng tắc lưỡi thương xót, tiếng còi xe. Âm thanh vật vờ bên tai... và vượt lên trên hết vẫn là “Em ơi, mở đèn đi”. Mặt xám ngoét, cô bám lấy tay của người đàn ông bên cạnh. Anh cúi xuống:

— Gió lớn quá. Muộn rồi, chúng ta về thôi, em.

Ma lực từ giọng nói kéo Nam Giao đi. Ánh mắt Nhật Văn đầy vẻ đồng lõa. Cô lắc đầu “Tôi không giữ bí mật này nữa”. Nụ cười trong ảnh chuyển thành ngờ vực “Thật không? Nó giúp được gì cho họ?”. Nam Giao nghe lời thì thầm của chính mình “Ít ra người thân cũng được an ủi vì việc tốt cuối cùng anh làm cho cuộc đời này”— “Không đâu, việc tôi làm cho em còn con thoi nhưng tiếc là tôi không gặp may. Thật ra em muốn dung bí mật này để đổi lấy lương tâm yên ổn nhưng tôi không chắc em sẽ nhận được điều em muốn”— “Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn làm”. Nam Giao khẳng định. Quyết định của cô lớn theo mỗi bước chân, cứ như chiều tà dần và không ai ngăn nổi mặt trời lặn. Họ vẫn đi cạnh nhau. Bóng đổ dài như hai vệt thẳng song song.

Mỗi khi nhớ lại, Nam Giao không hiểu sai mình lại can đảm đến thế. Không phải can đảm, không phải vì anh không cho cô cơ hội thoát khỏi, chỉ vì cô không đủ sức từ chối, không can đảm từ chối.

— Tôi đưa em về nhà. Mẹ tôi mong gặp được em.

Ánh mắt của người giúp việc cũng lạ lùng khi gặp Nam Giao. Đường như sự hiện diện của cô đã ở đó trước cả cô.

— Mẹ tôi thế nào?

— Bà vừa thức dậy.

— Em vào đây.

Tay người đàn ông nắm chặt như sợ cô biến mất. Cảm giác sẽ đối diện với 1 phiên tòa khiến Nam Giao sợ hãi. Một cách vô thức, cô trì lại, rất nhanh, những ngón tay lập tức lơ lửng, bóp nhẹ nhẹ như động viên. Cửa

phòng mở hé, người phụ nữ ngẩng lên nhìn cô. Cái nhìn chuyển từ Uy Vũ sang Nam Giao, vụt trên trời. Giọt nước lớn dần lên nhưng không rơi xuống khiến đôi mắt bà long lanh như vòng tròn sóng chao trên mặt hồ. Nam Giao bối rối đứng yên.

— Cháu đến đây.

Giọng nói nhẹ nhàng, yếu ớt thít nghẹt trái tim Nam Giao. Chắc hẳn mẹ cô đã tha lỗi cho gã say rượu như người phụ nữ mất con này tha lỗi cho cô. Nam Giao bước đến gần. Giọt nước trong mắt bà rơi xuống cùng lúc với giọng vỡ òa của cô gái.

— Con xin lỗi bác.

Vòng tay bao dung, ấm áp của người mẹ bắt hạnh vòng qua Nam Giao, vỗ nhẹ vào lưng. Uy Vũ nhìn thấy vẻ kỳ lạ trong mắt cô gái loăng đăng. Thoáng nhẹ nhàng, thanh thản xua đi cái u uất, nặng nề chỉ 1 giây trước còn nén chặt trong ấy.

— Tội nghiệp. Giờ cháu sống thế nào? Lẽ ra chúng tôi phải tìm ra cháu sớm hơn.

—

— Cháu tên gì nhỉ? Bác xin lỗi. Bác đã không hỏi tên cháu.

— Dạ, con tên Nam Giao.

Người phụ nữ lẩm bẩm:

— Nam Giao... Nam Giao... bác không nhớ rõ. Lần trò chuyện sau cùng của chúng tôi, Nhật Văn có nói đến cháu. Đó là lần duy nhất nhưng tôi không chấp nhận. Cháu đừng giận, không phải tôi phản đối nhưng đột ngột quá khiến tôi... — Bà nắc nghẹn — Chắc Nhật Văn đã nói với cháu, thật lòng tôi không phản đối nhưng trước giờ nó rất ngoan, sống có trách nhiệm. Vì sống có trách nhiệm nên tôi biết nó chỉ thông báo thôi, phần quyết định nó đã quyết định rồi. Chỉ vì cái ích kỷ của người mẹ muốn giữ quyền sinh, quyền sát nên tôi phản đối. Đó chỉ là phản ứng tức thời. Lẽ ra tôi... tôi nên... Tôi nghĩ Nhật Văn hiểu. Nó không oán hận mẹ, nhưng tôi sợ suốt đời tôi không có cơ hội... — Đau khổ đang nhấn chìm người phụ nữ này và cô gái là chiếc phao cứu hộ. Bà cuống cuồng níu lấy Nam Giao— Giờ có cháu. Cháu chính là người cho tôi cơ hội đó.

Có chiếc lồng nào sập xuống Nam Giao. Họ không biết cô, hoàn toàn không biết cô. Họ đang nhầm lẫn cô với người nào đấy. Đầu óc mù mờ nhưng Nam Giao vẫn đoán ra, đó là người phụ nữ của Nhật Văn. Nam Giao lấp bắp:

— Cháu... Cháu...

— Xin đừng từ chối chúng tôi. Hãy để chúng tôi thay Nhật Văn chăm sóc cháu.

12. Chương 12

Gương mặt mẹ hiện ra, vàng vạc trong trí nhớ. “Đây là bạn của anh Phương Đan. Anh ấy đến thăm và mang quà anh Đan gửi ẹ. Anh con vẫn khỏe mẹ à”. Hạnh phúc đẩy lùi đau đớn. Mẹ cười. Nụ cười âu yếm, ngọt ngào dành cho đứa con ở xa dù bệnh tật hành hạ, bào mòn cả thể xác vẫn không dập tắt được. Lúc ấy nỗi xót xa luồn vào tận cùng những ngõ ngách nhưng nét cảm thông, thương xót, khích lệ từ ánh mắt Trung Dũng an ủi Nam Giao phần nào. Dù sao đó vai diễn kéo dài và nhầm lẫn nên chưa đến cuối cùng anh đã bỏ cuộc.

Giờ đối diện với Nam Giao là gương mặt đau khổ, ân hận cùng vòng tay ôm riết của người mẹ mất con cộng thêm vẻ chờ đợi của người đàn ông như chỉ cần cô gật đầu ưng thuận là mọi đau khổ trên đời này chấm dứt. Tất cả diễn ra trong im lặng nhưng hiệu nghiệm hơn mọi lời thuyết phục. Người đàn ông bước đến gỡ tay mẹ, đỡ dành:

— Mẹ đừng lo. Nam Giao đã hứa với con rồi.

— Phải vậy không con? Phải không con?

Trong đơn độc, Nam Giao nhận lấy vai diễn của mình. Con đường phía trước hiện ra dài hun hút, quanh co như đi trong lòng ống dẫn đến một nơi nào khác. Cố nuốt khan những cơn nghẹn trào từ ngực chèn kín cổ, cô nói một cách tuyệt vọng, nghe giọng mình vỡ vụn như của người nào khác.

— Dạ.

— Cảm ơn con. Bác cảm ơn con nhiều lắm.

Như người nói mê, giọng bà ríu vào nhau. Uy Vũ nhìn cô gái thu người trong lòng mẹ anh — mảnh như sợi tơ. Không phải để được bảo vệ, được chở che mà vì vòng tay. Như thể chạm vào người sẽ làm cô đau đớn. Bóng mờ màu xám nhạt phủ lên đôi mắt đen mềm. Nụ cười... cảm giác như cô dốc cả lòng để chỉ phung phí một nụ cười vì ánh mắt thăm thẳm kia u uẩn một cách kỳ lạ.

oOo

Phong Châu nhìn vào kính chiếu hậu. Vãn gương mặt ấy — đã qua mấy con đường — lặp lại hành động của anh như cái máy: chậm, nhanh, dừng... Đột ngột Phong Châu cho xe quay ngoắt lại. Cô gái giật mình, loạng choạng.

— Tại sao cô đi theo tôi?

Mái tóc rối tung khê lác, cô gái yếu ớt phủ nhận:

— Tôi không có.

Phong Châu chậm rãi:

— Tôi biết cô đã theo tôi đoạn đường khá dài. Có việc gì không? Cô nói đi, tôi nghe — Anh xua tay — Nhưng nói xong rồi thì đừng theo tôi nữa nhé. Nguy hiểm lắm. Tôi đã chạy khá chậm đấy. Nếu tôi đi với tốc độ bình thường cô cũng không đuổi kịp đâu.

Chắc người đàn ông đã trông thấy cô vất vả lao qua mấy cái ngã tư thế nào để không lạc mất anh. Cô ấp úng:

— Tôi muốn biết nhà anh.

Kinh nghiệm thường giúp Phong Châu nhận diện, đánh giá được người tiếp xúc một cách nhanh chóng và khá chính xác nhưng cô gái trước mặt có vẻ gì rất khó đoán. Phong Châu quan sát. Mảnh mai đến tiêu tụy, mái tóc bị gió thổi tung, đôi tay gầy với những ngón thon dài không sơn, da trắng xanh nhưng không phải cái nhợt nhạt của làn da quen sơn phấn. Trông cô như đứa trẻ lạc đường đang tìm sự giúp đỡ.

— Tôi muốn biết nhà anh. Tôi chỉ theo anh về đến nhà thôi.

Lần này thì sai bét. Phong Châu lắc đầu, ngao ngán. Sao cô lại chọn công việc này? Nếu bật thành câu hỏi, chắc chắn anh sẽ nghe được bài hát khác lời nhưng công thức y chang nhau — nghèo nàn và thiếu sáng tạo. Đại loại nhà em nghèo, mẹ em chết, ba em bệnh nan y, em út đồng... Những cái lý lịch não lòng nghe rất thật. Thật đến nỗi đôi khi tác giả lầm tưởng đó là cuộc đời thật của chính mình.

Anh thấy tiếc cho cô. Như thế này thì thánh cũng làm giả được.

— Tôi không có nhu cầu.

Cô đứng yên như không hiểu, Phong Châu nói thêm:

— Thật đấy, tôi không có nhu cầu. Chỉ mất thời gian của cô thôi.

— Tôi không sợ mất thời gian. Tôi muốn trông thấy anh an toàn về đến nhà. — Ngừng một lúc, cô nói thêm

— Tôi không làm hại anh đâu, tôi hứa.

Lúc này thì cô có vẻ mặt của người điên muốn chứng tỏ mình... điên. Phong Châu phì cười. Ở đời phải biết bỏ chạy và có khi bỏ chạy đúng lúc còn được xem là bậc thức thời. Việc mình cần làm lúc này là dĩ đào vi thượng.

— Không ai làm hại được tôi cả. Giờ cô về nhà đi. Nhà cô ở đâu?

Nhìn gương mặt ngây ngây của người đối diện, anh chắc lưỡi:

— Tôi sẽ đưa cô về nhà. Nào!

Cô vội vã lắc đầu, gần như sợ hãi:

— Không... không cần đâu. Anh về đi. Cho tôi số điện thoại của anh là đủ rồi — Cô xoa mặt — ... chỉ để tôi chắc chắn anh đã về đến nhà thôi. Tôi không làm phiền anh đâu.

Phong Châu nheo mắt, lạ lùng:

— Cô có nhầm lẫn tôi với ai không? Tôi không phải là diễn viên X, ca sĩ Y, đạo diễn Z đâu. Tôi không mang theo ảnh và không tặng chữ ký.

Cô nói nhỏ:

— Tôi không nhầm lẫn. Có thể anh thấy việc này rất kỳ dị nhưng mà tôi...

— Việc tôi về đến nhà an toàn quan trọng với cô đến thế sao?

Xác nhận bằng cái gật đầu mạnh mẽ và cương quyết, có vẻ như cô sẵn sàng đứng cả đêm để đòi co. Nhìn đồng hồ, Phong Châu lắc đầu:

— Về nhà đi cô bé.

— Nhưng...

Kiên nhẫn bị đẩy lùi về số 0, anh xua tay chịu thua:

— Thôi được, tôi sẽ gọi điện cho cô để... để làm gì nhỉ?

— ... để tôi biết anh đã về nhà an toàn.

Cho tay vào túi áo, Phong Châu lôi ra mảnh giấy:

— Được rồi. Ghi số điện thoại của cô vào đây.

Cái nhìn dán vào anh như đo lường sự thành thật rồi cúi xuống cầm cúi viết. Phong Châu ngán ngẩm, sao mình lại dính vào chuyện ngớ ngẩn này nhỉ? Nhét bừa vào túi, anh khoát tay:

— Xong rồi. Giờ cô về đi. Đừng theo tôi nữa nhé.

Cô gái nhìn ngực áo Phong Châu, ngần ngại. Chứng tỏ hành động qua loa vừa rồi không qua được mắt cô. Phong Châu thở hắt ra. Đi rong rong thế này chắc không đến nỗi điên, có thể tự về nhà được. Rút mảnh giấy khỏi túi, à không, ngờ nhìn kỹ Phong Châu mới biết nó là namecard của chính anh. May mà không trao nó cho cô. Một cách cường điệu, Phong Châu cẩn thận đặt vào ngăn nhỏ.

— Ok. Tôi sẽ để nó ở đây. Giờ cô an tâm rồi chứ? Thôi, về đi nhé.

Lần này giọng chân thành của cô lại không có vẻ gì là điên cả:

— Có thật là anh sẽ gọi cho tôi không?

— Thật chứ. Tôi hứa.

— Anh không hiểu điều này đối với tôi quan trọng thế nào đâu. Anh nhớ nhé. Cảm ơn anh rất nhiều.

Phong Châu đứng yên chờ cô gái đi khỏi.

Nam Giao đợi cả đêm nhưng anh không gọi.

13. Chương 13

Uy Vũ nhìn đồng hồ. Đều đặn như cỗ máy cần mẫn, mười lăm phút sau tiếng chuông, Nam Giao sẽ qua lối này. Lần nào trông thấy anh, cô cũng giật mình. Về hoảng hốt, sợ hãi khiến Uy Vũ lạ lùng. Ở cô có nhiều điểm lạ lùng rất khó giải thích. Không gượng ép, không tự nguyện — giống như bốn phận, Nam Giao đón nhận mọi chăm sóc, lo lắng có phần vồ vập giành cho cô. Hành động này mang màu sắc của sự tuyệt vọng, đầu hàng, cam chịu hơn là hàm ơn. Lặng lẽ và bí ẩn ở cô kích thích sự suy đoán của Uy Vũ. Anh luôn quan sát, tìm hiểu Nam Giao. Biểu hiện của cô là nhận ra, không phản đối nhưng trong im lặng, anh nhận được lời cảnh báo, đừng bước qua giới hạn đó. Thỉnh thoảng, Uy Vũ bắt gặp Nam Giao nhìn mẹ anh. Cái nhìn như quan sát, tìm hiểu, so sánh và cả thương xót.

Đến rồi về. Lần viếng thăm nào cũng mang dáng vẻ là lần cuối cùng — dùng dằng, luyến tiếc, cuồng quýt, vội vàng như tình yêu của người mẹ sắp tái giá dành cho đứa con tội nghiệp của mình. Cách cô im lặng khi nói về Nhật Văn là cách người ta vẫn dùng để tìm hiểu vấn đề mình ít am hiểu nhất. Thái độ Nam Giao là bức tường ngăn cách tâm hồn cô với thế giới bên ngoài. Bức tường dài, bí ẩn, không có lấy một ô cửa nhỏ.

Trông thấy Nam Giao từ xa, Uy Vũ đứng lên. Hy vọng, cô không hoảng hốt như nhìn thấy tai ương ập xuống thành linh. Nam Giao dừng lại trước anh, chờ đợi. Thật may, lần này cô không giật mình, Gương mặt tươi lên một chút như dấu hiệu của nụ cười. Chưa bao giờ anh trông thấy nụ cười thật sự của Nam Giao. Uy Vũ không hình dung cô và Nhật Văn yêu nhau thế nào. Cả hai như nốt nhạc lạc điệu đặt trên dòng kẻ.

— Em xong việc chưa?

— Dạ rồi.

Nam Giao rụt rè. Bao giờ nói về mẹ anh, cô cũng rụt rè — như lo sợ điều gì đó:

— Bác khỏe không anh? Bác nhắn tôi đến à?

Uy Vũ lắc đầu:

— Không. Mẹ tôi vẫn khỏe. Vì đã lâu em không đến nên tôi ghé thăm.

Rất nhẹ nhàng nhưng Nam Giao thấy gánh trên vai trĩu xuống. Người đàn ông này chưa bao giờ rời mắt khỏi cô. Như khán giả trung thành, xét nét, khó tính, Uy Vũ quan sát mỗi khi Nam Giao ở cạnh mẹ anh. Cái nhìn như đang xem vở kịch, như nhận ra điều khác thường khiến Nam Giao sợ hãi. Với cô, đôi mắt ám áp sâu thẳm này chưa bao giờ là tín hiệu tốt lành cả.

— Cảm ơn anh. Tôi vẫn khỏe. Cuối tuần này tôi sẽ đến.

Uy Vũ cười nhẹ. Anh nói như giải thích với một đứa trẻ:

— Chúng tôi chăm sóc em, quan tâm em nhưng quan trọng hơn hết là em thoải mái với sự quan tâm, chăm sóc đó. Có thể thời gian qua thái độ của chúng tôi vô tình tạo áp lực cho em. Chỉ mong em hiểu và cho phép chúng tôi làm những việc mà lẽ ra Nhật Văn phải làm cho em.

Nam Giao yên lặng. Dáng dấp, gương mặt ản lờn từ chối hơn là chấp nhận. Có vẻ như đây là cô gái sẵn lòng cho nhưng dần dà khi nhận lại. Uy Vũ nhấn mạnh từng tiếng mong xóa được vẻ đề phòng đậm đặc trong ánh mắt. Bất chợt thấy mình thở dài. Đồi đầy ắp những phiên bản, bỗng thấy rối lòng bởi một nhân cách lạc lõng.

— Không có điều kiện nào cả. Em hiểu không?

Gương mặt Nam Giao thoát biến đổi. Họ thường nói như thế mỗi khi chạm vào chỗ mong manh nhất trong trái tim cô. “Không kèm theo điều kiện nào cả”. Giọng Trung Dũng vẫn còn vang bên tai. Cơn đau cuộn nơi lồng ngực khiến Nam Giao ngạt thở. Cố gắng để giọng không đứt quãng, cô nói như người hụt hơi:

— Tôi hiểu nhưng...

— Em hiểu là tốt rồi. Vậy đừng e ngại nữa nhé.

Cô gật, như cái máy. Uy Vũ thở ra nhẹ nhẹ, phải kiên nhẫn. Anh nhớ Nhật Văn da diết. Lăn lóc hết công trình này đến công trình khác, nó thường xuyên vắng nhà. Hai anh em ít gặp nhưng thân nhau lắm. Nhật Văn hay cười sau lưng những người phụ nữ của anh hoặc những cô gái anh cố tình gán ghép cho nó.

— Em thích nhiều con vì thế một cô gái có da, có thịt sẽ hợp với em hơn. Tóm lại, một cô vợ mập mập và sức mạng cao cả.

Anh mỉm cười:

— Thằng khỉ! Nhưng tốt hơn là giữ mồm, giữ mép đừng tiết lộ cái sức mạng cao cả của chú mày trước khi bắt được cô nàng tròn quay nào đẩy vào tròng. — Săm soi cái thân hình lòng không ít thịt nhiều xương của nó, anh cợt nhả — Nhiều con à? Sức em được mấy đứa?

Nhật Văn giơ những ngón tay, cười cười. Đáp lại cái trố mắt của anh, nó suy tính cẩn thận rồi đưa thêm một ngón nữa.

— Chú mày có nhiều ngón tay quá nhỉ nhưng sức mạng này cần sức chứ không phải là những ngón tay.

— Chà, thế mới oanh liệt chứ!

— Ừ, hết oanh là liệt luôn đấy.

Hai anh em cười vang, tếu táo.

Cái ngoác mồm đến híp mắt mà Nhật Văn tự trào phúng “Cười không thấy Tổ quốc” động vào ký ức Uy Vũ. Mắt anh cay xè. Cả nhà vẫn chưa nguôi cảm giác như những lần trước, nó sẽ trở về khi công trình hoàn tất. Người đen nhẻm, bẩn thỉu như ngói lên từ vĩa than. Uy Vũ xót xa nhìn người yêu của Nhật Văn. Cô gầy nhom. Một đàn con lít nhít và mụ vợ béo tròn — nó thường cười vang sau lời phát biểu một phần đùa chín phần thật này. Tình cảm nung nấu trong lòng bất ngờ bộc phát qua hành động vượt ngoài tầm kiểm soát của anh:

— Hôm nay tôi muốn chúng ta cùng về nhà em. Em cho phép chứ?

Nam Giao rụt tay như phải bỏng:

— Không.

Phản ứng của cô khiến Uy Vũ hẫng như người bước hụt. Anh nói dịu dàng nhưng không giấu được sự căng thẳng đã căng lên trong từng mạch máu:

— Tôi có thể biết lý do không?

— Tôi không có lý do.

— Vậy tại sao?

Nam Giao cắn môi:

— Chỉ vì tôi thấy không cần thiết và anh đã nói không có điều kiện nào cả.

Uy Vũ thở hắt ra:

— Chúng tôi có trách nhiệm với em vì thế tôi muốn biết rõ về em, về gia đình em, về công việc của em chứ không phải mù mờ thế này. Thụ động ngồi chờ em đến rồi đi mà không bao giờ được biết khi nào em đến, lúc nào em đi.

Trong im lặng, cô co người lại, khước từ. Chưa bao giờ anh thấy mình bị rẽ rúng đến thế.

— Chúng tôi không ràng buộc em. Tất cả những điều chúng tôi làm xuất phát từ tình cảm dành cho em vì chúng ta đều yêu quý Nhật Văn. Tôi hiểu em đầu đốn ra sao, mất mát thế nào. Chúng tôi cũng thế. Hãy để chúng tôi san sẻ với em. Chúng tôi yêu quý em.

Mồ hôi rịn ướt nhánh tóc mai, gương mặt Nam Giao đượm vẻ dịu dàng. Anh thấy thương cô đến rã rời ruột gan.

— Dù chúng tôi hay cố gắng nhưng không ai trong chúng ta có thể sống một mình được. Chúng tôi chỉ đi cạnh, không can dự vào cuộc đời em, vào quyết định của em. Hãy để những người quan tâm đến em — anh nhân mạnh — quan tâm mà không mong đền đáp được chăm sóc, lo lắng, yêu thương em. Tôi hiểu, em cô đơn và mất mát nhưng đừng ép mình sống thế này nữa. Chẳng ích lợi gì cả. Nghe tôi đi!

Nâng niu trên tay một vật rất quý giá, rất mong manh, Uy Vũ chưa từng nói với ai bằng cảm giác thế này. Làn môi in dấu răng làm anh đau:

— Hãy cho chúng tôi một chút trong cuộc đời em.

Cô lắc đầu nhưng đây lại là phản ứng duy nhất nhen trong ánh tia hy vọng. Uy Vũ dỗ dành:

— Đừng hẹp lòng như thế. Chỉ một chút thôi. Em đã nghe điều này chưa “Một chút an ủi có thể làm dịu những cơn đau. Một chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt. Một chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm tan màn đêm”. Tôi chỉ cần một chút trong những một chút ấy. Được không em?

Nam Giao nhìn ánh mắt tha thiết của người đàn ông. Êm đềm quá, dịu dàng quá. Tình cảm thật đến nỗi Nam Giao tin rằng dành cho cô, cho chính con người thật của cô — không phải vì cô là người phụ nữ của Nhật Văn. Nam Giao thấy mình yếu đuối — trải qua bao nhiêu thăng trầm, lần đầu tiên cô thấy mình yếu đuối. Không đủ sức đóng tiếp vai diễn, người Nam Giao rời vì cố gắng. — Chẳng có phần thưởng hay kết quả tốt đẹp nào dành cho việc em dùng cả cuộc đời để chơi trò chơi “Tôi không sao cả. Tôi không cần ai hết”. Yêu thương mà mất mát vẫn còn hơn không được yêu thương. Em hiểu không?

Khao khát được chia sẻ với niềm tin mãnh liệt sẽ nhận được sự tha thứ, sự cảm thông cháy bỏng trong lòng cô. Đặt cả vận mệnh của mình vào canh bạc may rủi, giọng Nam Giao run run:

— Thật ra tôi không là ai cả.

Uy Vũ bước đến gần, đầu cúi thấp. Anh chú ý đến thái độ của cô hơn là nội dung vì đây là lần đầu tiên cả hai để câu chuyện có cơ hội bắt đầu và đi xa hơn những điều thông thường họ vẫn nói với nhau.

— Em nói thế có nghĩa là gì?

Nam Giao nhìn ra xa. Sợ ánh mắt Uy Vũ sẽ làm tan biến chút can đảm mà cô vừa có được.

— Tôi là người trao cho anh túi xách của Nhật Văn sau tai nạn. Tôi là người lẫn quần bên ngoài bệnh viện. Tôi là người anh trông thấy ở nghĩa trang. Tôi là tất cả những người ấy nhưng với Nhật Văn tôi không là ai cả.

Uy Vũ nhíu mày:

— Vậy chính xác em là ai?

— Tôi không phải là người phụ nữ của anh ấy. Tôi không là ai cả.

Từng giây trôi qua, chậm chạp. Cảm giác ám áp không còn nữa sự hoang mang nhanh chóng chiếm chỗ và lan nhanh như tia lửa điện. Nam Giao nghi ngờ thiện chí mà cô vừa nhìn thấy trước đó. Để rồi kinh hoàng nhận ra khoảng tối trong mắt anh cùng những tia dò xét quen thuộc nhưng lần này không cần che đậy nữa.

— Em nói đi, em là ai?

Cô đã lầm. Không có tha thứ, không có cảm thông. Thua non trong canh bạc đầy may rủi, mắt Nam Giao mờ đi.

— Tôi chỉ là người qua đường trông thấy tai nạn.

— Nói dối.

Uy Vũ cúi xuống. Hàng mi dài không giấu được vẻ dữ dội trong ánh mắt như thiêu như đốt:

— Nói cho tôi biết, em là ai?

Nam Giao run rẩy. Chẳng có “Một chút” nào dành cho cô cả.

— Tôi chính là người gây tai nạn. Nếu không gặp tôi, có lẽ Nhật Văn sẽ không chết.

— Tại sao em tự nhận là cô ấy?

— Vì anh hiểu lầm. Sau đó thì quá muộn để đính chính. Vì... vì tôi tin người phụ nữ ấy sẽ xuất hiện. Trong thời gian chờ đợi sự có mặt của tôi có thể có ích.

Uy Vũ cười khan:

— Có ích à? Sự có mặt của em khiến chúng tôi ngưng công việc tìm kiếm. Nhật Văn không nói với ai về người yêu của nó, trừ lần duy nhất cũng là lần cuối cùng và em biết lúc đó mẹ tôi rất giận nên bà phản đối. Không một ai biết cô ấy cả. Chúng tôi dò tìm khắp nơi. Lục tung những chỗ Nhật Văn đã đi qua nhưng không kết quả. Rồi em xuất hiện. Em nhận mình là cô ấy. À không, em không phản đối khi chúng tôi nghĩ em là cô ấy. Giờ em khéo léo xoay sở bóp méo cả vấn đề làm ra vẻ chính tôi mới là người tạo ra sự nhầm lẫn.

— Tôi không biết những việc này. Tôi không cố ý. Tôi chỉ có thể nói xin lỗi.

— Tai nạn là vô tình vậy còn việc nhận là người phụ nữ của Nhật Văn, em cũng vô tình luôn. Sao lắm sự tình cờ vậy? Tôi biết có những việc không hề tình cờ nhưng họ vẫn thích gán vào đấy cái tình cờ. Tình cờ của em nâng giá trị sự việc và giảm đáng kể trách nhiệm. Em đã tạo ra cái tình cờ dù biết nó chẳng hề tình cờ. Và em đừng mong chúng tôi sẽ biết ơn em về điều đó.

— Tôi không mong đợi lòng biết ơn. Tôi không tạo ra sự tình cờ. Tôi cũng không tự nhận mình là cô ấy. Tôi rất tiếc.

— Đúng, em không làm gì cả. Em không tự nhận mình là cô ấy nhưng để cầu xin tình cảm của người khác, em biết tạo nên tư thế đón nhận nhiều nhất. Giờ em chỉ cần nói “Tôi rất tiếc” là xong.

Nam Giao nghẹn ngào:

— Giá như anh biết được tôi ân hận và đau khổ thế nào.

— Đau khổ ân hận chẳng giúp ích được ai, ngoài bản thân em. Ân hận không làm người chết sống lại, không phục hồi được vết thương, không bù đắp được những mất mát.

Lửa giận bốc ngùn ngụt thiêu đốt cả lý trí khi Nam Giao gieo vào lòng anh hy vọng để bây giờ nói một lời xin lỗi. Nhật Văn... Nhật Văn, không phải cô ấy. Nước mắt Uy Vũ trào ra. Anh phải làm gì đây, Văn? Những giọt nước mắt đàn ông khiến toàn thân Nam Giao rung chuyển. Cô rụt rè lay cánh tay Uy Vũ:

— Anh đừng như vậy. Chúng ta sẽ tìm cô ấy. Tôi tin cô ấy sẽ xuất hiện. Đừng nói gì với mẹ anh cả cho đến khi chúng ta tìm ra. Chỉ cần một vài thông tin nhỏ, tôi tin tôi sẽ tìm ra cô ấy.

Đẩy Nam Giao một cách thô bạo, Uy Vũ ngửa cổ cười như người điên:

— Thông tin à? Có một thông tin nhỏ đấy. Em có muốn nghe không?

Nam Giao liếm đôi môi khô rang:

— Tôi muốn nghe. Anh nói đi.

Uy Vũ buông từng tiếng. Âm thanh phát ra từ anh rơi xuống nặng nề như những thỏi đá lăn không khốc:

— Cô ấy có thai với Nhật Văn.

Một cách độc ác, anh nhìn cô:

— Đó cũng là thông tin quan trọng chúng tôi chờ đợi mà chưa bao giờ dám hỏi em... và cuộc tìm kiếm bị đình trệ. Em nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Người phụ nữ đó sẽ lặn lội đi tìm Nhật Văn? Hoặc sau thời gian dài không thấy Nhật Văn xuất hiện, cô ấy không giữ đứa bé nữa? Hoặc đồng ý lấy người khác để hợp thức hoá đứa trẻ trong bụng? Nếu là em, em thích giải pháp nào hơn?

Nam Giao lùi lại. Giờ mỗi câu nói của anh là ngọn gió độc quất vào da thịt mà cô là kẻ mang trọng bệnh, chỉ một cơn gió nhẹ cũng đủ ngã nghiêng.

— Không. Anh không được...

— Tôi không được à? Em sợ rồi phải không? Em đã bước vào cuộc sống của người khác, thản nhiên nhận lấy cái không phải của mình mà không một chút ngưng ngừng, không có lòng tự trọng. Em đã vô tình trong cái chết của Nhật Văn — tôi tin. Nhưng cái chết của đứa trẻ — nếu việc này xảy ra thì em có phần đấy. Em đã giết nó.

— Không.

Như thân cây bị phạt ngang gốc, Nam Giao quờ tay níu lấy người bên cạnh để không đổ sụp xuống. Uy Vũ bước tránh sang một bên.

— Tôi không muốn trông thấy em.

Nam Giao quỳnh quáng:

— Anh đừng nói gì với bác. Tôi sẽ...

— Tôi biết phải làm gì. Tôi không cần em dạy. Tôi cấm em đến gần mẹ tôi. Sự vớt vát của em làm tôi ghê.

Khi Nhã Ca tìm thấy Nam Giao, cô đã ngồi trên ghế đá nhiều giờ, người lạnh cóng, đôi mắt lác thần, sợ hãi. Câu nói độc địa của Uy Vũ âm âm trong đầu khiến Nam Giao đau đến mù mẫm cả người “Tôi tự hỏi sao hôm ấy không phải là em mà là Nhật Văn?”

Nam Giao lẩm bẩm “Ừ, tại sao không phải là mình?”.

14. Chương 14

Nhã Ca khua chổi nhẹ nhẹ. Nam Giao ngồi yên. Nửa giờ trước, Nam Giao ngồi thê và bây giờ vẫn vậy. Vẫn tư thế cũ, không hề thay đổi. Cả ánh mắt cũng bất động theo. Đến nắng đậu trên vai cô cũng hao gầy vì ồm. Bác sĩ bảo Nam Giao đang hồi phục nhưng Nhã Ca vẫn thấy lo ngại nhất là cái kiểu lặng lẽ khác thường này.

Gió nhiều quá. Lá rụng đầy cả sân. Những chùm hoa trắng xoá đưa Nhã Ca về thế giới tuổi thơ. Thế giới gói trọn trong mảnh sân bé bé và cây trướng cá già cỗi. Thuở ấy, cây trướng cá không nhiều trái như bây giờ. Nhã Ca nhìn lên cao. Không, có lẽ vẫn từng ấy nhưng quá ít đối với trẻ con lại quá nhiều cho người lớn không đủ kiên nhẫn ăn loại quả tí ti này nữa. Mùi thơm và vị ngọt thanh của những quả bé xíu, đỏ ửng mọc chi chít trên cành là thứ đậm nhất trong ký ức của chị. Đạo trước Nhã Ca hay nhặt vào chiếc rổ nhỏ để dành ấy đứa trẻ trong xóm nhưng giờ trẻ con cũng không thích ăn trướng cá. Quả buồn thiêu, rụng nhoe nhoét dưới chân, trông tội nghiệp, thấp hèn dù vẫn toả hương ngào ngạt.

Nhặt mấy quả nguyên vẹn, Nhã Ca đặt vào tay Nam Giao. Những ngón tay khẽ lay động. Nam Giao cúi nhìn những trái chín đỏ ửng một lúc lâu rồi xoa nhẹ lên làn da căng bóng của nó. Nụ cười yếu ớt của Nam Giao khiến Nhã Ca muốn khóc. Nam Giao là tinh hoa vắt ra từ cuộc đời vất vả, lam lũ của cha mẹ cô. Tâm hồn non nớt như mảnh đất hiền hoà sẵn sàng ươm mầm cho những luống cây nuột nà, xanh nõn, đều tăm tắp đã bị xéo lên thô bạo bởi những bất hạnh và vô tình. Kiểu lặng lẽ thu người lại để tự bảo vệ có vẻ gì đó rất tội nghiệp, rất đáng thương.

Chị khắc khoải nhớ Phương Đan. Với cá tính mạnh mẽ, ở anh mọi thứ phải rõ ràng, như đen và trắng, như thắng và thua, như không và có, như thành công và thất bại. Anh không dành chỗ cho những lưng chừng. Ngôn ngữ của Phương Đan cũng không có bóng dáng của những có lẽ, hình như, tại vì, là do... Đó là lý do Nhã Ca chia tay anh. Không phải vì nụ hôn của Vĩnh Thông, mà vì chị phát hiện có những thoáng qua tình cảm dành cho anh chao đi trong lòng chị.

Nam Giao lại rơi vào trạng thái lơ mơ. Khả năng tập trung ở cô giảm nhiều dù đang trong giai đoạn hồi phục. Bác sĩ tâm lý giải thích Nam Giao đã vượt qua trạng thái không bình thường của kẻ đứng bên bờ vực cuộc đời nhưng phải đi vòng quanh mép rìa của sự vĩnh cửu mà chưa được phép thực hiện cú nhảy cuối cùng để bay vào đấy. Mất mát quá nhiều lại dồn dập khiến cô ngơ ngẩn lạc mất hồn vía, như người đã chết

mà thân xác vẫn còn vật vờ. Giờ Nam Giao thờ ơ với những đổi thay, không muốn hiểu hay chấp nhận bất kỳ điều gì. Lọn tóc rối rũ xuống gò má, ve vuốt làn da xanh nhợt được nắng nhuộm ửng. Trên môi, nụ cười rứt rứt đang thực hiện bốn phận. Nhã Ca đặt tay trên vai cô gái. Rất dịu dàng.

— Anh Thông đến thăm em.

Xưa nay Nam Giao rất nhạy cảm với sự có mặt của Vĩnh Thông. Phản ứng vô thức này như lời kết tội dành cho Nhã Ca. Là một người tinh tế, nhạy cảm không khó khăn gì Nam Giao nhận ra những việc Vĩnh Thông làm cho cô đều xuất phát từ lý trí lạnh lùng, không phải từ trái tim. Cái nhìn như xuyên qua người của anh ghép Nam Giao vào ghế thủ phạm chỉ vì đôi mắt cô hết đôi mắt Phương Đan. Vĩnh Thông không thiện cảm với nó. Điều này liên quan đến Phương Đan, đến tình yêu — vốn là điều khó giải thích nhất. Anh đang đến gần và cúi xuống:

— Trông em khá hơn rồi đấy. Em làm chúng tôi lo quá.

Nam Giao khẽ lắc đầu. Nét cười ánh lên trong mắt. Dù không đọc được ý nghĩa hành động này nhưng trông nó vẫn có ý nghĩa hơn so với cái kiểu bất động, lặng lẽ, không ai chạm đến được của cô. Nhã Ca dịu dàng:

— Chiều nay chị có tiết dạy. Anh Thông sẽ đưa em đi. Nhưng mà em...

— Chị đừng lo, em không suy nghĩ như thế nữa đâu. Em đến thăm anh ấy vì em nghĩ rằng bạn bè bên đó cũng sẽ đến thăm anh trai em.

Nhã Ca quay đi, giấu đôi mắt đỏ hoe:

— Chị hiểu rồi.

Vĩnh Thông mở cửa xe cho Nam Giao. Nhã Ca đã vào nhà. Anh biết chị muốn cả hai tự dàn xếp với nhau. Vì Nhã Ca không yêu nên với anh không có gì là vô điều kiện cả. Những thử thách vô hình, hữu hình xếp hàng trước mặt Vĩnh Thông. Vượt qua cái này thì có ngay cái khác thay vào như một thứ sinh sản vô tính chết tiệt. Nhưng chúng kích thích tính háo thắng và khao khát chinh phục của anh.

Chưa ai khiến Vĩnh Thông rung động mãnh liệt như người đàn bà này cả. Anh thích dùng từ đàn bà để nói về chị. Chỉ âm hưởng trầm mặc và gam màu đã thuần nhưng đầy bí ẩn và nổi loạn của nó mới diễn tả được Nhã Ca. Cả thế giới bay lên khi anh chạm vào đôi môi mềm mại, mím chặt của chị. Nụ hôn vội vàng ấy đã đẩy Nhã Ca đến quyết định chia tay với Phương Đan vì mặc cảm không xứng đáng, không trọn vẹn. Tự ái bị tát một cái cực mạnh, anh quyết định rời bỏ chị nhưng lại trở về, âm thầm và mãnh liệt hơn.

Cũng chưa ai khiến Vĩnh Thông nhao nhác, bất an như Nhã Ca. Chị luôn giữ lại những suy nghĩ, tình cảm trong lòng không cho anh biết nhiều hơn bề mặt của chúng. Chỉ cách Nhã Ca khép hàng mi để che ánh mắt cũng khiến anh căng thẳng.

Phương Đan qua đời. Vĩnh Thông lại đau xót chứng kiến Nhã Ca rũ người trong tình yêu, cay đắng và tuyệt vọng. Từ lúc yêu Phương Đan, Nhã Ca không có ngày vui. Anh ghét tất cả những gì khiến người phụ nữ anh yêu phải đau khổ, sống không được, chết không được, dật dờ như hồn ma bóng quế. Bản năng bảo vệ chị, một thứ bản năng nhân tạo — xuất phát từ tình yêu lại mạnh hơn tất cả bản năng cơ bản trong anh.

Thử thách hiện giờ của Vĩnh Thông là Nam Giao. Tội nghiệp, ở lứa tuổi đẹp nhất của người con gái như lúa bước vào thời kỳ ngậm sữa trở đồng đồng, cô đã chín héo vì cuộc sống khắc nghiệt.

Nhìn từ bên ngoài, cuộc sống ưu ái Vĩnh Thông, dành cho anh nhiều thứ. Có lẽ vì mất mát chưa chạm đến nên cách nhìn và đánh giá của anh có phần nhẹ nhàng, dễ dãi, lý tính hơn khi nghĩ rằng chết là sự chuyển đổi nhẹ nhàng sự sống của con người? Với anh, khi chết phần tâm linh rũ bỏ thể xác như người ta thay chiếc áo mới đi tới cuộc sống khác. Vậy sá gì phần vật chất vô dụng người chết để lại mà người sống phải đầy đọa mình trong khắc khoải, tiếc thương. Anh chắc lười, nếu nghĩ được như vậy cái chết sẽ không còn làm ai sợ hãi hay đau đớn nữa.

Xe đỗ dốc. Nhìn từ trên xuống, con đường lượn một nét cong mềm mại, thanh nhã, phong khoáng như góc phố nhỏ trong bức tranh. Mùa đông có lần Trung Dũng ngỡ ý tặng nhưng Nam Giao từ chối. Không phải vì hành động của anh mang dáng vẻ của sự đoạn tuyệt, mà khi nói về bức tranh ngọn lửa tình bạn vẫn còn

cháy trong mắt Trung Dũng. Cô muốn giữ ngọn lửa ấy. Cô muốn Phương Đan luôn tồn tại trong tâm trí của những người bạn. Nam Giao nghe mắt cay cay. Một chút kỷ niệm có thể giúp ích cho hiện tại và tương lai. Một chút mơ ước có thể tưới mầm cho những công việc vĩ đại. Một chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công. Những lời dịu dàng này ngân lên trong cô. Của ai nhỉ? Trung Dũng, Uy Vũ, Nhã Ca, Vĩnh Thông... Những người đã trao cho cô rất nhiều “Một chút” trong cuộc đời này. Giờ cô lại đến đây để cảm ơn một chút mà Nhật Văn đã tặng inh. Một chút đáng giá bằng mạng sống của chính anh.

Vĩnh Thông dừng xe. Nam Giao ngập ngừng:

— Anh đừng đợi. Khi nào về, em sẽ đón xe buýt. Chỉ một đoạn ngắn là đến nơi thôi.

— Không, anh sẽ trở lại đón em. Ở quanh quần đây, anh cũng có vài việc phải làm.

Nam Giao bước đi. Ngược gió, dáng cô liêu xiêu như muốn ngã. Hình ảnh cô gái một mình trong nghĩa trang vào buổi chiều tà có vẻ gì đó rất thương cảm, rất chạnh lòng. Vĩnh Thông muốn đi cùng cô nhưng lại thôi.

Nam Giao ngồi xuống thềm đá — sạch sẽ, vắng lặng và phẳng phất hơi ẩm. Chiều muộn, hy vọng không còn ai đến đây. Cô muốn ở một mình. Bó hoa trên mộ tươi rói, chúng tỏ vừa có người đến thăm. Chắc là họ. Giờ Nam Giao mới nhớ mình không mang theo gì cả. Nhật chiếc lá khô uể oải buông người xuống mặt đá trở lạnh, cô thì thầm “Tôi đến thăm anh đây. lâu lắm rồi tôi mới đến. Có thể sắp tới tôi không đến được nữa. Mọi người khuyên tôi không nên đến và với người thân của anh tôi càng không được phép”. Nụ cười khắc trên đá là vĩnh viễn, có thay đổi chăng là theo tâm lý, tình cảm của người nhìn. Kể từ ngày đó, chưa bao giờ cô thoát khỏi tâm trạng day dứt, bồn chồn, dằn vặt nhưng nụ cười Nhật Văn vẫn một vẻ bao dung không thay đổi. Anh thật tốt. Nam Giao miết nhẹ lên môi Nhật Văn. Những ngón tay dịu dàng, âu yếm.

15. Chương 15

Có tiếng bước chân đến gần. Nam Giao quay lại. Họ — cảm giác tê điếng lan nhanh xuống tận những ngón chân. Cô nép về phía Nhật Văn như tìm sự che chở. Đôi mắt mở to, hoảng hốt. Uy Vũ bước đến gần nhưng dảng về Nam Giao ngăn hành động tiếp theo của anh. Không thể lường được Nam Giao sẽ phản ứng thế nào với nét sợ hãi đến thất thần này. Cuối cùng cô cũng thốt ra được nhưng lắp bắp không thành tiếng:

— Đừng giận... xin đừng giận... Để tôi đi...

Uy Vũ nhìn người phụ nữ trước mặt mình, không tin những lời hôm trước của anh lại huỷ hoại cô đến thế. Anh đã đẩy tất cả lỗi lầm sang cô và quên đi sự nhầm lẫn của chính mình. Đâu phải anh không thấy điều khác thường khi Nam Giao đón nhận tất cả những việc mẹ anh làm cho cô một cách độ lượng, bao dung, kiên nhẫn như không nhìn ra bà làm cho chính bà, cho chính tình cảm và sự hối hận giày vò, xâu xé bà. Lẽ ra anh phải biết điều này khi cô đặt lên mộ Nhật Văn bó lay—ơn màu trắng vì xưa nay Nhật Văn không thích lay—ơn cũng không thích màu trắng. Nó bảo, quanh năm suốt tháng lăn lóc ở công trường nên phải chọn màu nào giấu được cái bẩn đi. Riết rồi thành thói quen. Vả lại, tiếp xúc với đất đá lâu ngày nên màu trắng thường làm nó nhũn mất. Lần duy nhất, Nhật Văn mặc chiếc chemise màu trắng anh mua cho và thuyết phục hết lời nó mới chịu nhận nhưng cuối cùng cũng bị máu nhuộm làm cho đỏ cả.

Nét mặt thay đổi của Uy Vũ cùng sự im lặng của hai người phụ nữ trùm lên Nam Giao cái không khí lạnh buốt của mùa đông. Cô lặng người, không thể cảm nhận được điều gì ngoài sự sợ hãi. Như kẻ trộm vừa chạm vào vật quý đã bị bắt quả tang. Để đánh đòn cân não, chủ nhà không thêm hô hoán. “Tôi cảm cô đến gần mẹ tôi. Sự vớt vát của cô làm tôi ghê”. Nam Giao cúi mặt:

— Xin tha thứ cho tôi. Tôi sẽ đi ngay.

Cùng lúc ấy, giọng phụ nữ vang lên hiền lành ngăn cô lại:

— Chúng tôi thăm mộ ba Nhật Văn ở phía bên kia. Giờ chúng tôi về.

Không nguyên rửa, không kết tội nhưng giọng nói nhẹ nhàng như tiếng roi gay gắt quất vào nội tâm, Nam Giao oằn người.

— Giờ chúng tôi về. Cháu ở lại đây với Văn nhé.

Nam Giao từ từ đứng lên. Gió làm tóc lay động nhưng tâm trí cô vẫn đứng yên. Bất ngờ khiến nó tê liệt. Cô đã được tha thứ. Bằng hoàng như tử tù được ân xá trong khoảnh khắc cuối cùng, Nam Giao muốn ôm chầm lấy mẹ Nhật Văn — chỉ để tỏ lòng biết ơn — nhưng không dám. Cô đã quen hình ảnh bà với đôi tay dang rộng. Giờ ánh mắt bà nhìn cô thanh thản không xoáy lên câu hỏi tại sao, không yêu cầu giải thích. Tay xuôi xuống, ép vào thân, sẵn sàng chấp nhận sự thật như bản thân nó. Đứng đối diện nhau và lặng lẽ, khó có thể hình dung một thời gian dài vui buồn của người này rất quan trọng đối với người kia.

Như làm xong công việc quá sức, họ quay đi rất nhanh. Trên con dốc thoải thoải, dáng cao lớn của Uy Vũ bên cạnh hai người phụ nữ nhỏ bé lại tạo thành một khối vững chãi. Nam Giao đứng yên. Một chút hành động của tình yêu thương và lòng khoan dung mang đến cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất. Trong ảnh nụ cười của Nhật Văn chuyển sang vẻ ranh mãnh. Em thấy sao?

Họ đi khỏi. Nam Giao ngồi lại cho đến khi nắng tắt. Nghĩa trang mệnh mông, vắng người và lặng gió chỉ còn anh với cô. Rồi cô cũng về. Rồi nụ cười sẽ phai theo thời gian, nhạt nhòa trong ký ức của nhiều người. Nhưng “Không bao giờ tôi quên được anh” — từng câu chữ nắc nhen trong lòng Nam Giao.

Trong ảnh, nụ cười Nhật Văn ánh lên vẻ cam chịu như bị ép vào chỗ không phải của mình. Nam Giao khẽ nhắm mắt. Tựa như bị bỏ vào chiếc cối xay, ý nghĩ trong đầu cô bị nghiền đến tan chảy, quay vòng rồi trở về điểm xuất phát. Nó giầy vò gặm nhấm, hành hạ khiến cô phát điên. Mất ngủ triền miên cộng thêm ảo giác khiến đầu óc Nam Giao không còn sáng suốt, phản xạ không còn chính xác. Cô sợ ngủ. Sợ tiếng thì thầm lặp lại nhiều lần trong giấc mơ hàng đêm Em ơi, mở đèn đi. Có những lúc kiệt sức Nam Giao thiếp đi. Ác mộng lập tức xuất hiện. Sau đó thì xuất hiện ngay cả khi cô thức. Cảm giác có lỗi ám ảnh một cách dai dẳng, tuy hình thức có khác nhưng thực chất không thay đổi chỉ ngày càng sâu sắc thêm thôi.

— Ta về thôi em.

Giọng đàn ông đồ dành làm Nam Giao bưng tỉnh. Anh nói như thể cô phản đối hay làm điều ngược lại.

Không phải chỉ Nhật Văn, chính gương mặt này thường hiện ra trì kéo, chế giễu, hành hạ, giầy vò cô trong những giấc mơ. Gương mặt vừa quen vừa lạ, thoát tử tế thoát cay nghiệt, thoát hiền lành thoát độc ác. Kết thúc giấc mơ bao giờ cũng là hình ảnh bàn tay chìa ra cùng nụ cười đồ dành, thân ái. Chỉ chờ cô nắm lấy lập tức biến thành cú đẩy oan nghiệt. Đẩy cô lao vào hư không bỏ lại đằng sau gương mặt đầy nước mắt của chính anh. Nam Giao thì thầm:

— Tôi vẫn thường tự hỏi mình câu hỏi đó. Tại sao hôm ấy không phải là tôi mà là Nhật Văn?

Cơn mộng dữ vẫn hiện diện trong đời thường, Nam Giao lùi lại. Hoảng hốt tránh bàn tay đang hướng về mình.

— Là tôi có phải hơn không? Tôi chẳng phải... thế này.

Cuối cùng đau thương cũng thoát ra ngoài qua giọng nói u uất. Bằng hoàng, Uy Vũ đứng yên. Mò mẫm giữa những tình cảm giăng đầy như tơ nhện trong lòng, cả Uy Vũ cũng không nhận ra mỗi khi nhìn Nam Giao, trong anh thường rung lên hai từ quyến rũ và có những bất chợt Uy Vũ thấy mình nhìn cô thật lâu. Thoạt tiên anh nghĩ vì tình cảm dành cho Nhật Văn. Nhưng sau đó thật lạ lùng khi thỉnh thoảng anh thấy buồn thấy nhớ điều gì mà anh không biết rõ. Không tìm, không cần nhưng luôn luôn thấy thiếu vì thế lòng anh trống trải, dờ dẩn, nhạt phèo như sau một đêm dài uống rượu. Uy Vũ mong muốn được bảo bọc cô, được làm những việc mà lẽ ra Nhật Văn phải làm — như anh thường nói nhưng nói như thể chỉ là phân nửa sự thật. Không phải vì Nhật Văn, không phải vì Nam Giao mà còn vì chính tình cảm của anh nữa. Vì anh muốn thế. Uy Vũ hoảng sợ khi phát hiện ra điều vướng víu trong lòng mình.

Lúc cô thú nhận sự thật, anh bất ngờ như bị tước mất vật quý giá. Không kiểm soát được cảm xúc, ngay lúc đó Uy Vũ muốn Nam Giao phải đau đớn. Anh lớn tiếng nhân danh điều này điều nọ để gán cho cô giá trị thấp hèn của đạo đức, trách nhiệm, lòng tự trọng... mà không hề nhận ra có một điều quan trọng khác đang vỡ ra trong anh. Những lời Uy Vũ nói không hẳn là quan điểm hay suy nghĩ trung thực của bản thân.

Khi cơn giận hoành hành, Uy Vũ sử dụng tất cả những thứ vớ được với mục đích duy nhất làm Nam Giao tổn thương. Để cô đau đớn như anh đang đau đớn. Đi lạc trong cơn giận của chính mình, mặc cho nó điều khiển đẩy anh trôi bồng bềnh trên mặt nước tối đen khi quàng thêm vào đấy những thứ rác rưởi như chiếc phao nguy biến.

— Tôi xin lỗi. Thật sự tôi không nghĩ như thế. Chỉ vì tôi...

Anh lắc đầu. Mãi mãi Uy Vũ không dám thú nhận với ai và với cả chính mình: anh giận không phải vì Nam Giao đã lừa dối mà vì cô dám thú nhận sự lừa dối đó.

— Tôi không thể rút lại những lời đã nói. Nhưng nếu có thể, em hãy quên đi.

Dễ dàng quá. Nhưng đâu phải bảo nhớ là nhớ, muốn quên là quên nhất là với những thứ đã hoá thạch trong lòng. Nam Giao đứng yên. Cô đã học được cách bảo vệ mình để không bị chi phối trước những cảm thông mà cô hoàn toàn không cần đến. Cái gánh của sự ân hận đã quá nặng đối với Nam Giao và sự cảm thông chỉ khơi sâu thêm nỗi ân hận mà thôi. Theo một ý nghĩa nào đó, từ rất lâu cô nhận thấy cuộc đời mình đã kết thúc.

Dáng lặng lẽ của Nam Giao như chờ anh nói xong sẽ đi ngay. Với Uy Vũ, tâm hồn cô là một khoảng không bao la vô định hình chứa đựng những điều anh không thể hình dung, những thứ anh không thể giải thích nhưng anh khao khát được chạm tay vào và sở hữu nó. Ước mơ thật viễn vông dù cô đứng rất gần và đang hướng về anh — nhưng với dáng nhẫn nhục, cam chịu như sẵn sàng gánh mọi bất thường, mọi giận dữ. Uy Vũ nói nhẹ nhàng khác xa tâm trạng nặng nề như có hòn đá lớn treo lủng lẳng nơi ngực:

— Mẹ bảo tôi quay lại đón em.

Nam Giao chớp mắt. Cô vẫn thế. Rất ít lời. Không bào chữa khi bị kết tội, không nhẹ nhõm khi được tha thứ, thường im lặng như tiếp theo sau vẫn còn điều gì đó và cô chờ đợi. Gương mặt Nam Giao thoát biến đổi khi nghe đến mẹ anh. Rất nhẹ nhưng Uy Vũ nhận ra ngay. Anh tin đây là tín hiệu tốt lành và giống như cô, anh chờ đợi.

— Tôi không có ý lừa dối bác và anh đâu. Tôi cũng không giành phần của cô ấy. Tôi chỉ muốn làm việc gì đó có thể có ích như ngày xưa mẹ tôi đã...

Cô bỏ lửng. Không nôn nóng, không thúc ép Uy Vũ muốn dùng sự kiên nhẫn của mình để kích lệ Nam Giao bày tỏ... nhưng thất bại. Cô như con sò bị sóng đánh lên bãi cát. Im lặng và cô độc. Trí nhớ lại đưa Nam Giao về với mảnh ký ức bị cắt ra một cách tùy tiện từ chuỗi sự kiện không còn mạch lạc. Ngày xưa, Trung Dũng cũng không đồng ý việc làm của Nam Giao. Trong một lần tranh luận, anh bảo như thế “ác” lắm. Chữ “ác” nhấn mạnh của anh bén như nhất cắt. Mỗi lần nhìn mẹ, Nam Giao thấy đau. Cô đang “ác” với mẹ ư? Nếu thế, cô cũng “ác” với chính mình nữa. Giá đừng như vậy, hai mẹ con đã chẳng đơn độc bên nhau, chẳng giữ khoảng cách an toàn để đóng tròn vai của mình. Thà ôm nhau khóc có phải hơn không? Nam Giao thần thờ.

— Tôi sai rồi.

Ánh mắt thương xót, cảm thông gói trọn lấy Nam Giao. Cô thấy sợ. Lạnh lùng, cay nghiệt, dò xét, đề phòng ở anh cũng làm cô sợ nhưng đáng về ấy trông thật hơn nhiều. Giờ giọng nói dịu dàng, âu yếm lọt vào tai Nam Giao cũng đầy đe dọa, bất thường. Người này luôn khiến cô sợ hãi và đề phòng.

— Chính tôi mới sai khi nói với em những điều ngu xuẩn ấy. Nếu không có em chắc mẹ tôi đã ngã quỵ. Chính em đã giúp chúng tôi vượt qua giai đoạn khó khăn nhất.

Nam Giao cười nhẹ, như thể không dung nạp được những điều to lớn, vĩ đại anh vừa nói.

— Tôi ước gì mình đã làm được như thế.

— Có thể em không nhận ra nhưng quả thật em đã làm được như thế.

Nam Giao chấm dứt câu chuyện bằng cách quay sang Nhật Văn — như thể nó là của riêng cô vậy. Uy Vũ có cảm giác anh đang xen vào câu chuyện của họ, đang đứng giữa họ như người thừa. Gương mặt em trai anh cũng trở nên bí ẩn — như đang nói với anh “Hãy để chúng tôi ở đây một mình”. Thật khó tưởng tượng

nó và cô không hề quen nhau. Uy Vũ nghĩ thầm, nếu yêu Nam Giao, chắc chắn Nhật Văn đã chia sẻ với anh vì cô như món quà, như niềm vui mà người ta không thể giấu kín.

Nam Giao đang chạm tay vào mặt đá – như một lời từ biệt. Uy Vũ nhìn thấy hành động này và lần nào anh cũng có cảm giác những ngón tay đang vuốt ve gương mặt của chính anh. Từng ngón tay run rẩy.

– Chúng tôi đã tìm thấy người phụ nữ của Văn.

Những ngón tay vụt buông lỏng, rơi ra khỏi mặt đá. Mặt Nam Giao xám ngoét. Cô đứng lên, loạng choạng đón lấy niềm bất ngờ. Người phụ nữ đi cùng họ... Đầu óc tê liệt khiến Nam Giao không nhận ra, không có khả năng liên kết những chi tiết thành sự kiện. Cô thì thầm – như nói với chính mình hay với Nhật Văn chứ không phải nói với người đàn ông không rời mắt khỏi cô:

– Tôi không dám tin...

Đôi mắt Nam Giao bắt đầu long lanh. Ánh sáng trong mắt, sự xúc động trong giọng nói gọi trong anh một điều gì đó ấm áp, rung động đến lạ lùng. Chờ một tiếng ồ để được dễ dàng, được nâng niu nhưng tuyệt nhiên không, dù anh biết âm thanh đó cũng không diễn tả được nỗi niềm của cô lúc này.

– Giờ em đừng lo lắng nữa nhé.

Nam Giao rụt rè:

– Họ có khoẻ không?

Cô muốn nhắc đến đứa bé. Những lời hôm trước của anh đã khắc dấu vào lòng Nam Giao. Uy Vũ nhẹ nhàng:

– Họ khoẻ cả.

– Vậy thì tốt quá... Tốt quá.

Dáng gầy guộc của Nam Giao tạc vào nền trời thâm u và bức tường sau lưng khiến cô mang hình tượng đá. Bóng tối nhập nhoạng, khoanh người trên những đợt cây.

– Chúng ta về thôi, em.

Lần này không phản đối, Nam Giao im lặng bước bên anh nhưng chỉ đoạn đường ngắn. Một người đàn ông khác đang chờ cô.

Hai chiếc xe rời nghĩa trang cùng một lúc. Sau lưng họ bóng đêm dày đặc. Dán mắt vào cửa kính, vẫn không nhẹ nhàng, không giải thoát, Nam Giao thấy lòng nặng trĩu khi nghĩ đến người vợ chưa kịp cưới, đứa trẻ chưa chào đời, công việc còn dở dang... Nhật Văn lại đến chỗ này, như người khách lạ. “Anh bên kia nắng, bên kia gió” – trở trối, cô đơn không hoà được vào nó.

16. Chương 16

Phúc để ánh mắt lơ đãng lướt trên những thứ lạ lẫm chung quanh. Cuộc sống đã dạy cho Phúc kiểu nhìn ấy. Không quan tâm, không sẫm soi, không thèm khát – những thứ giấu kín trong lòng. Trước cái nhìn lơ đãng, người ta thường thấy mình vô giá trị. Cái nhìn lơ đãng khiến người khác mất cảnh giác. Cái nhìn lơ đãng bảo vệ Phúc một cách hữu hiệu. Cái nhìn lơ đãng giúp Phúc bình đẳng với những người trong ngôi nhà này và cả trong ngôi nhà ấy nữa.

Ngôi nhà năm gian bằng gỗ, rộng mênh mông, sâu hun hút đầy những kẻ ăn người ở nhưng lạnh lẽo, trống trải đến ghê người. Kèo cột giăng ngang xẻ dọc, lực lưỡng, vững chãi như cái rọ khổng lồ giữ chặt những thứ bên trong. Cha súc miệng ồm ồm khi thông báo sự có mặt của Phúc bằng một câu ngắn gọn sau bữa ăn:

– Giao nó ít việc thôi. Nó đang có thai đấy.

Má Phúc — người đàn bà không bao giờ lộ vẻ ngạc nhiên, cứ như tất cả những việc trên đời này đều nằm trong sự sắp đặt của bà vậy. Bà quát người làm dọn căn phòng trống ở phía sau để cha Phúc có chỗ lui tới, vừa kín đáo vừa cách ly người phụ nữ mang thai ra khỏi đám kẻ ăn người ở trong nhà như một sự phân chia ngôi thứ, như một lời thừa nhận. Tất cả những gì người đàn bà nhận được chỉ có thế. Ngay cả đứa con gái do chị rút ruột đẻ ra cũng thuộc về người khác. Dù sinh toàn con trai nhưng không vì thế mà họ quý nó hơn.

— Con bé cứng cáp rồi. Ngày mai dì cai sữa nó đi.

Như những đứa con của má lớn, Phúc gọi mẹ là dì. Dì sống âm thầm, nhẩn nhục. Dì không thương hay ghét Phúc rõ ràng. Có khi Phúc được dì ôm riết vào lòng, lúc lại đẩy tay Phúc ra lạnh nhạt và hờ hững. Lớn hơn một chút Phúc nhận ra tình cảm ấy tùy thuộc vào thái độ của cha đối với dì. Những người con của má không phân biệt Phúc là con má hay con dì. Không để ý Phúc là con trai hay con gái. Họ chia đều công việc, quyền lợi và Phúc nhận một phần. Trong nhà tất cả đều làm việc, không phân biệt chủ tớ, lớn nhỏ, già trẻ, trai gái. Má nói hễ ăn thì phải làm. Để đuổi kịp những đứa con trai của má, Phúc đi như chạy, ăn như giông, cũng huỳnh huých ngoài đồng, quần quật suốt ngày như trâu lặn ngựa ngã. Chỉ khác nhau ở chỗ chiều về, họ nhảy ùm xuống sông. Phúc lủi thủi tìm nơi bên vắng và ngủ một mình trong góc tối cạnh phòng dì. Đêm nào cha vào phòng, sáng ra gương mặt dì tươi tắn và cười với Phúc. Dì mong có thêm đứa con trai để giữ chân cha. Nhưng cha đâu có thiếu con. Ngay cả đứa con gái duy nhất là Phúc cha còn không màng tới. Thỉnh thoảng, cha kêu lên như vừa phát hiện ra Phúc: “Cha, con nhỏ lớn bộn rồi. Ngó nó ngộ thiệt đa”. Chữ “đa” được cha kéo dài như một lời thán phục dành cho chính mình, rồi thôi. Tiếng tăng hắng trong đêm thưa dần rồi không còn nghe thấy. Cha có người đàn bà khác. Dì khô héo, xanh rớt như dải khoai thiếu nắng. Má Phúc cười lạnh. Không ngạc nhiên, không phản đối, không chấp nhận, bà quát người làm và cất đặt mọi việc lớn nhỏ trong nhà.

Dì ốm nặng. Phúc thức trắng đêm theo tiếng ho rát ruột của dì nhưng dì không cho Phúc vào. Dì mong cha về và ghé thăm dì. Má nhếch môi cười mỉa mai nhìn cha:

— Sớm một giờ không đi, muộn một giờ không ở, tánh ông ấy đã thế rồi, chẳng thay đổi gì đâu. Dì ghen rạc người chỉ thiệt thân thôi.

Dì bệnh ngày một nặng, chẳng thuốc thang nào chữa khỏi. Ông ngoại đến thăm, dì khóc nhưng ngoại rước, dì không về. Ngoại gạt nước mắt, dáng xấp xải đi như chạy ngoài bờ đắp. Khăn áo mốc cời, nếp nhăn ở quần dày như mo cau vông trên bắp chân, sắp ngã theo nhịp bước của ngoại Thím Bắc kéo Phúc vào bếp, thì thào:

— Ngoại con đó. Con chạy theo gọi ngoại đi.

“Ngoại ơi”. Phúc chạy băng băng trên cầu, tiếng kêu loang trên mặt sông dội vào lòng Phúc cảm giác máu mủ ruột rà. Ngoại quay lại. Người quắt queo, khô héo như thân cây già nua, cằn cỗi. Râu tóc lưa thưa, bạc trắng. Trước kia, ngoại cũng là kẻ ăn người ở của má. Khi dì mang thai Phúc, ngoại bỏ nhà đi chăn vịt chạy đồng cho người ta. Ngoại nắm bàn tay nhỏ xíu, chai sần của Phúc:

— Con là Phúc phải không?

— Sao ngoại biết?

— Ngoại biết chứ. Nhớ chăm sóc má ghen con.

— Má có bệnh gì đâu ngoại.

— Ừ, ngoại quên. Nhớ chăm sóc cho dì con. Tội nghiệp, dì con bệnh nặng lắm, chắc qua không khỏi.

Ngoại khóc nức. Phúc khóc theo. Có tiếng má gọi. Gạt nước mắt, Phúc chạy về. Ngoại thương hai mẹ con đứng lặng trên cầu, nghe đau như ai dùng dao cắt ruột.

Dì chết. Thím Bắc đặt tay Phúc lên mặt dì nhưng mắt dì vẫn mở. Dì chờ cha về. Má lại quát người nhà, cất đặt mọi việc. Không còn dì, cuộc đời Phúc cũng không thay đổi. Phúc vẫn ở trong nhà như cái kèo, cái cột, con mèo, con chó. Người ta thấy Phúc nhưng không ai nhớ đến Phúc cả. Phúc không có trong trí nhớ của bất cứ ai.

Những năm cuối đời, cha về ở hẳn nhà rồi mất trong sự ghẻ lạnh của má. Trong mắt má, cha là người đàn ông ích kỷ, xem tự do cá nhân là tuyệt đối, không thích trói buộc, khao khát lạc thú, sẵn sàng trả giá không điều kiện cho những hậu quả khi tuổi già và má để cha được toại nguyện.

Cha mất. Những người con của má cũng lần lượt rời nhà, chỉ còn Phúc và má. Giờ má đã nhớ đến Phúc. Phúc quanh quẩn trong nhà. Cuối tháng, má tính toán chi tiêu. Trả công cho người làm và cho cả Phúc. Ngày Phúc xin má về với ngoại. Má nhìn Phúc, gật đầu — nhẹ tênh như Phúc xin qua nhà hàng xóm chơi một chút rồi về vậy. Má nhắc Phúc mang theo thứ này thứ khác như không muốn Phúc trở về — dù chỉ để lấy mấy món đồ để quên.

Hôm Phúc đi, ngồi trên bộ ván ngựa, vuốt cốt trâu tứa hai bên mép, má nói mà không nhìn Phúc.

— Má sẽ sai sắp nhỏ mang tiền ra cho con mỗi cuối tháng.

Phúc lắc đầu, ấp úng:

— Dạ thôi, má già rồi... con...

Má cười. Cười như hiểu tận ruột gan người khác. Cười như nghe lời dãi bôi khiến Phúc im bật. Tất cả đều nín thở và rón rén trước má, kể cả thời gian. Dù thời gian vẫn kịp lưu những lần ngang nếp dọc trên gương mặt một thời xuân sắc của má. Thời gian biến những đẹp đẽ, sắc sảo của tuổi trẻ thành độc địa cay nghiệt khi về già. Những đường nét thanh tú, mảnh mai vụt trở thành nhọn hoắt, xương xẩu. Bao nhiêu năm rồi nhưng cái kiểu nhỏ cổ trâu đánh xoẹt như nhỏ vào mặt người khác vẫn không đổi, má lạnh lùng:

— Má chưa chết và đất này còn huê lợi thì con vẫn có phần như những đứa khác. Má đã hứa rồi.

Không biết má hứa với ai. Phúc muốn hỏi nhưng không dám. Má khoát tay như xua Phúc:

— Con đi đi!

Mỗi lần má cho người mang tiền đến, ngoại uất ức như chết đi sống lại. Ngoại chửi rủa, mắng nhiếc, xua đuổi. Nhưng ngoại ra đằng trước, người của má vòng ra sau, nằn nì:

— Cô nhận đi! Tui mà mang về, bà giết tui chết.

Ngoại dời nhà. Càng đi càng xa nhưng không bao giờ má lạc mất dấu. Riết rồi ngoại cũng thôi. Ngoại nhớ Phúc được vài năm. Những năm cuối đời, ngoại lẫn lộn khi nhớ khi quên. Không còn khái niệm thời gian, tất cả những việc trong quá khứ với ngoại đều xảy ra “Hôm qua”. Lạ một điều cái “Hôm qua” ấy chỉ toàn những câu chuyện buồn thảm. Chúng khiến bánh xe quá khứ quay nặng nề, cầm chừng nên mãi vẫn không khuất dạng trong trí nhớ vốn quá quắc đặng ngắt như khổ qua quá lứa của ngoại. Ngoại không nhớ Phúc. Phúc không có mặt trong “Hôm qua” của ngoại. Ngoại chỉ nhớ dì. Ngoại gọi phúc bằng tên dì. Phúc nhớ tiếng ho xé ruột xé gan. Ho đến thổ huyết mà chết. Phúc sợ giống dì. Kẽ tay Phúc thừa rĩnh. Mỗi lần nhìn Phúc lại sợ. Phúc sợ những thứ của mình sẽ trơn tuột qua đây chẳng giữ lại được. Lo lắng, bất an khiến Phúc bít chặt những thứ mà Phúc linh cảm là của Phúc, thuộc về Phúc.

Nhật Văn đã gợi trong Phúc ý thức mãnh liệt về sự sở hữu. Phúc không biết mình có yêu Văn không. Nhưng Phúc biết Văn yêu Phúc bắt đầu từ cảm giác lạ lùng. Một cô gái nhỏ lãnh đạm, khó gần và cái nhìn lơ đãng như phòng thủ với cuộc đời. Chưa ai tốt với Phúc như thế. Văn nâng niu Phúc như nâng niu báu vật. Mỗi lần Văn chạm vào Phúc — dù rất nhẹ ở tóc ở vai — Phúc lại nhớ tiếng ho khê như tiếng tăng hắng của cha trong đêm. Cửa phòng mở và gương mặt tươi rói của dì vào buổi sáng, Phúc rúm người vì sợ. Văn hụi hắng, buồn bã nhưng thấy Phúc buồn, Văn lại dỗ dành, xoa dịu Phúc rất lâu.

Văn xây cầu bắc qua quãng sông rộng. Rộng hơn bất cứ khúc eo nào dùng để sang ngang ở cái xứ sở sông nước này. Cầu xây xong, hết cảnh dò ngang bên đợi. Khúc sông thừa dần khi những toán thợ lần lượt rút đi. Văn là người sau cùng. Văn không hứa nhưng Phúc biết Văn sẽ trở lại. Đôi mắt Văn bảo thế. Phúc không chờ đợi. Phúc xem đó là điều hiển nhiên. Không còn tiếng ầm ì từ công trường vọng lại, không còn tiếng gọi dò, không còn tiếng cười nói lao xao, không gian trống vắng đến lạ lùng. Lâu quá Văn không về. Mỗi chiều Phúc lại nhìn lên cầu. Ngôi nhà nhỏ của Phúc không còn người vào ra xin nước, nghỉ chân bỗng thành thang đến chống chênh. Cái mắc áo trên cột, lu nước sau hè, cả tiếng gà gáy trưa cũng nhắc Phúc nhớ Văn. Phúc nhớ mỗi buổi trưa, Văn đứng đưa trên vông. Phúc ngồi bó gối ở bộ ván gỗ cạnh đây. Tay

Văn vuốt ve những ngón chân của Phúc. Phúc chờ Văn đến mòn mỏi. Xoè bàn tay nhìn những kẽ thưa rĩnh, Phúc khóc cay đắng.

Rồi Văn xuống. Phúc nhận ra dáng Văn từ trên cầu. Vừa bước vào nhà, Phúc đã nhào vào lòng Văn. Thân thể nóng hôi hổi, mềm mại và những giọt nước mắt của Phúc khiến Văn mê đi. Đến khi mắt Phúc nhắm nghiền, tiếng rên ghìm trong cổ thoát qua đôi môi mỏng ướm mở hé như cánh hoa, Văn mới thức tỉnh, cuống quýt “Cho anh xin lỗi. Đau lắm hở em?”. Phúc lắc đầu, vòng tay ôm tấm lưng rắn chắc của Văn, đón lấy đôi môi ấm áp, cuồng nhiệt của Văn. Lâu lắm Phúc mới được giấc ngủ thật dài thật bình yên trong lòng Văn. Phúc thức giấc giữa đêm, đầu gối trên tay Văn. Cảm xúc vẫn còn long lanh trong mắt Văn. Hai đốm lửa nhỏ lung linh trên mặt Phúc “Lần sau anh và má sẽ xuống đón em”. Nhưng lần sau, lần sau nữa Văn chỉ xuống một mình, dáng trầm ngâm. Phúc không hạch hỏi Văn. Má không bao giờ vịn vẹo hay đòi hỏi gì ở cha, không đòi môn ra môn, khoai ra khoai, không toan tính theo kiểu nhà chia dọc, thóc chia ngang như những người phụ nữ khác nên má giữ được cha.

Văn bật tâm. Phúc nhớ thầy Nguyễn. Thầy giáo làng hàng ngày lẳng nhẳng bám theo chị Khê. Họ yêu hỏi nào không ai hay, yêu ở đâu không ai biết nhưng lúc thầy Nguyễn lẳng nhẳng bám theo là bụng chị Khê đã lum lúp tròn. Bờ ruộng mỏng như lá lúa, trơn lầy chỉ đủ một người. Chị Khê đi trước, nói cười thơn thớt như thầy đang giễu chị vậy. Dáng thầy cao, hai má hòm như người thiếu ăn. Nhà thầy thuộc vào loại cổ kính nhất làng được bao bọc bởi khu vườn rộng lớn thâm u. Trong vùng, chỉ độc nhà thầy dùng nước giếng. Giếng ở sau nhà sâu hun hút, nước ứa ra quanh năm trong leo lẻo như mắt mèo, lạnh buốt như kim châm. Mẹ thầy người toàn xương, chẳng có chút thịt gọi là, lưng thẳng, ngực ưỡn. Hàng ngày ngồi trên bộ ván lên nước bóng loáng như cái ngai chờ thầy hầu cơm hầu nước. Đôi mắt lừ lừ, đôi môi mỏng dính mím chặt, mẹ thầy rất ít lời vì bà chỉ cần cười khẩy một tiếng thiên hạ đã sợ đến vỡ mật. “Ở nhà chết đói, ở với chủ chết đòn, còn về với thầy hả? Thôi đi, đem thân về với triều đình, hàng thần lơ láo phần mình ra sao? Thầy cho tôi xin đi. Tôi năn nỉ thầy đó. Làm ơn đừng theo tôi nữa. Tôi làm tôi chịu”.

Không lẳng nhẳng theo sau chị Khê nhưng chị Khê ở đâu lại thấy thầy ở đó. Tấm lưng dài thượt còng xuống, lồng ngực rộng nhưng thịt chỉ đủ đắp đống nên dáng thầy lắt léo như người đi cầu khỉ, mặt rười rượi, đôi mắt thao láo, mắt hờn. Thầy uống rượu. Hôm nào uống ít, thầy ngâm thơ. Giọng ngâm của thầy nghe náo nức như bìm bịp kêu mỗi khi nước lớn.

Ví dầu tình bậu muốn thôi

Bậu gieo tiếng dữ cho rồi bậu ra

Hôm nào uống nhiều, thầy than duyên trách phận. Người mềm rũ như lá chuối hong lửa. Bạn nhậu cảm cảnh cao giọng nguyên rủa giùm mấy câu. “Ồi... hơi sức đâu thầy buồn. Đàn bà là giống vô ơn. Cái gì thuộc về nó, nó hành hạ đến nơi đến chốn. Nó chỉ thích cái thứ đi mây về gió mà thôi. Cứ để ế chồng ế chơ cho nó biết thân”. Chà, họ không thấy thầy xa lạ nữa. Nhờ thất tình, thầy và họ trở thành những người cùng hội cùng thuyền, cùng mâm cùng chén. Họ ám ảnh thầy bằng sự cảm thông và những câu chuyện an ủi khích lệ. Họ đồng thanh hét một đàn hợp xướng và những người trước đây cười cợt thầy là tên hoạn quan lưng còng da nhợt, mẹ thầy là người đàn bà có nhan sắc của gã đàn ông... xấu thay phiên nhau lĩnh xướng. Thầy gục gặc cái đầu chứa đầy những thơ văn đạo lý treo trên cần cổ khẳng khiu “Ừ, khôn nạn nhất là cái thân đàn ông thành sở hữu của đàn bà”.

Chị Khê ở tuốt trong nhà, chẳng mấy khi lộ mặt ra ngoài nhưng nghe không sót lời nào từ lỗ con nít bụng ổng, dít teo từ những dì, những thím, những mợ suốt ngày dòm ngó nhà lân cận, ngong ngóng từ làng trên xóm dưới để thêm tí tiêu, tí ốt vào cuộc sống nông thôn vốn nhạt sự kiện như tô canh lỏng chỏng nước. Một năm chỉ quần quật vài tháng ngoài đồng, thời gian còn lại chẳng biết làm gì vì thế nhiều chuyện, hóng chuyện, đặt chuyện là căn bệnh mãn tính, đặc thù của nền văn minh lúa nước. Chị cười, và nếu không kèm thêm câu “Tôi cũng chẳng danh giá gì nhưng không cần đến nỗi phải vợ bèo vọt bọt mà lấy” thì tưởng như chị đang nghe chuyện thiên hạ vậy.

Sinh con, Chị Khê giao thằng bé cho thím Bắc. Kể từ ngày đó, không còn ăn to nói lớn, không còn rầy rà những chuyện trái tai gai mắt, không còn thói quen nói câu đầu nghiêm chỉnh câu sau cà rớn, không sẵn đi lại trong ngôi nhà năm gian đầy những kèo những cột – như chiếc bóng, thím lặng lẽ suốt ngày dưới bếp. Mỗi lần thím cất tiếng ru, Phúc nghe xót xa trong dạ.

Ầu... ơ gió đưa cây cải dĩa trời

Rau răm ở lại chịu lời đắng cay.

Cây cải không về trời. Cây cải cưới vợ theo lệnh của hoàng thái hậu nhiều xương ít thịt. Rau răm đi biệt xứ – chẳng biết có phải đi theo cái thứ “đi mây về gió” không – cũng không chịu một lời đắng cay nào, chỉ thím cúc cung nuôi thẳng cháu còn cha còn mẹ nhưng phải mồ côi.

Mỗi lần nhớ lại, Phúc giật mình, người lạnh toát. Văn buồn biệt như bóng chim tắm cá. Hàng ngày, sau nhà Phúc những con đò dọc vẫn lặng lẽ xuôi dòng. Ai cất tiếng hò chơi mà nghe mang mang, khắc khoải một nỗi niềm.

Hồ ơ... nổi tròn thì úp vung tròn

Em đây nổi méo nên còn đợi anh

Phúc không đợi Văn nữa. Em bé lớn dần. Bụng Phúc lúm lúp tròn như bụng chị Khê. Phúc đi tìm Văn.

Mẹ Văn dang tay đón Phúc. Giống như Văn, bà nâng niu Phúc nhưng ánh mắt thoáng giống dì, thoáng giống má. Có những bất chợt Phúc bắt gặp bà nhìn Phúc đắm đắm như dò xem con trai bà yêu Phúc ở điểm nào rồi ngạc nhiên cuối cùng là thất vọng. Trong suy nghĩ của bà, người yêu của Văn nhất định giống cô gái đang ngồi kia. Hôm Phúc đến thăm mộ Văn cũng là lần đầu tiên họ gặp nhau. Lúc đó Nam Giao không khóc nhưng Phúc thấy có sóng cồn cào trong mắt Giao. Phúc không quan tâm Giao là gì của Văn nhưng Phúc chắc chắn Giao không phải là người yêu của Văn vì Văn yêu Phúc cuồng nhiệt, yêu đến kiệt sức nên chẳng còn chỗ cho người nào khác. Có thể Giao yêu Văn nhưng điều quan trọng là Vũ không thờ ơ với Giao. Phúc không thích những thứ rối tinh rối mù như thế.

Văn cũng không nói về Uy Vũ. Phúc ngạc nhiên khi biết Văn có anh trai. Giờ Phúc mới nhận ra mình chưa bao giờ hiểu Văn cả. Phúc tìm Văn qua hình ảnh Uy Vũ và lạ lùng khi không còn Văn, Phúc lại thấy Văn rõ ràng hơn. Đứa bé khề cựa mình. Phúc xoa nhẹ vòng bụng căng tròn và cúi nhìn bàn tay. Cẩn thận, Phúc khép những ngón sát vào nhau, nắm chặt lại.

17. Chương 17

Nhã Ca dừng ở cuối lớp. Góc sân quen thuộc rơi vào tầm mắt và Uy Vũ đứng đấy. Hàng cây khề rung làm bóng anh lay động. Hôm nay, khai giảng khoá mới, phòng ghi danh đông nghịt học viên. Nhã Ca nhìn đồng hồ, vài phút nữa là hết giờ làm việc của Nam Giao. Mỗi cuối tuần Uy Vũ đều dẫn đến thăm. Thường cả hai đi loanh quanh hoặc trò chuyện chờ tan học. Nam Giao luôn luôn về cùng chị. Nam Giao không giới thiệu Uy Vũ với bất cứ ai – kể cả Nhã Ca, cũng không mời Vũ đến nhà. Cô xem việc Vũ đến là tình cờ. Nam Giao không muốn Vũ biết nhiều hơn về mình. Hai người cho Nhã Ca cảm giác như đang xem trận đấu kiếm được chiếu chậm. Người phòng thủ sử dụng khiên nhiều hơn. Nam Giao đang lùi và dùng khiên che kín mình lại. Cảm giác quen thuộc ủa về. Nhã Ca quay đi, không nén nổi tiếng thở dài. Hôm nay chị dạy hai ca liên tục, còn hơn một giờ nữa mới tan học.

Uy Vũ không đón, chỉ đứng yên chờ Nam Giao đến gần. Từ lúc gặp cô, anh không còn phản ứng khi lòng kiên nhẫn bị thử thách nữa. Uy Vũ biết Nam Giao nhận ra tình cảm của anh nhưng không từ chối, không đón nhận. Cô làm anh phát điên nhưng kinh nghiệm dạy anh dùng chính tình cảm mãnh liệt của mình bực cơn điên ấy lại, tởm chớ này trét chỗ kia như chú ong thợ cần mẫn. Đến giờ cách này vẫn hiệu nghiệm nhưng Uy Vũ không chắc nó sẽ kéo dài mãi. Anh dịu dàng:

— Em khoẻ không?

Kể cả câu hỏi bình thường nhất Nam Giao cũng cẩn thận cân nhắc trước khi trả lời – như anh đang bẫy cô vậy:

— Tôi khoẻ. Cả nhà vẫn khoẻ chứ ạ? Công việc của anh có tốt không?

— Công việc tốt lắm. Mọi người đều khỏe. À quên, mấy hôm nay thằng bé hơi sốt nhưng mẹ anh bảo trẻ con vẫn thế. Anh đi công tác về thẳng đây, chưa ghé qua nhà xem thế nào.

Uy Vũ âu yếm cười khi nhớ đến gương mặt linh lợi, khôi ngô của cu Bờm. Anh thấy nhớ thằng bé. Từ khi gặp Phúc, Vũ nhận diện rõ lòng mình. Không giống với Nam Giao anh thương Phúc như tình thương dành cho cô em gái bất hạnh. Hình ảnh cô cúi xuống âu yếm con gỏi trong anh cảm giác êm đềm. Thỉnh thoảng Phúc nhờ anh bế hộ thằng bé. Không cố ý nhưng khoảng cách gần Uy Vũ thoáng thấy gò ngực tròn căng mây mẩy của Phúc. Họ nhìn nhau. Nhận ra vẻ luống cuống đến buồn cười trong mắt anh. Bình tĩnh, Phúc khép vạt áo lại. Uy Vũ ngượng nghịu cúi hôn thằng bé. Đôi má bầu bĩnh trắng hồng, đôi môi bé xíu vừa rời vú mẹ còn thơm nồng mùi sữa khiến anh nghe có vị ngọt lẫn trong chiếc hôn. Cảm giác dịu dàng, thánh thiện biến khuôn ngực nâu hồng, rắn chắc, gợi cảm của phụ nữ miền sông nước thành hình ảnh đẹp đẽ, thiêng liêng đến kỳ diệu của tình mẫu tử. Mỗi khi đùa với bản sao Nhật Văn và mỉm cười với Phúc, khao khát được bù đắp cho hai mẹ con lại cháy bỏng trong anh.

Phúc không gặp khó khăn nào khi bước vào gia đình anh như tất cả đã sẵn sàng chỉ chờ sự xuất hiện của mẹ con cô vậy. Vẫn còn những khoảng cách nhất định trong mối quan hệ giữa Phúc và mẹ. Vốn nhân hậu và bao dung, Uy Vũ chắc chắn mẹ là người bước qua khoảng cách ấy. Không thụ động nhưng những việc thế này anh có cảm giác Phúc sẽ ngồi yên chờ thái độ của người khác, sau đó mới quyết định phải làm thế nào. Mẹ anh rất tinh tế. Bà thương và dạy con theo cách riêng của từng đứa nên anh và Nhật Văn đều có cảm giác mẹ yêu mình nhất, hiểu mình nhất.

Phúc không tròn trịa theo kiểu có da có thịt theo lối trào phúng của Văn nhưng thật kỳ lạ cô rất giống hình ảnh Uy Vũ vẫn hình dung về người phụ nữ của Văn. Tuổi đôi mươi và cuộc sống sông nước uốn trên thân thể Phúc những đường cong chắc nịch, nuột nà. Khuôn mặt tròn ưa nhìn. Nước da ngăm pha giữa hồng và nâu mang theo vị mặn của gió, vị ngọt của miền “gạo trắng nước trong” và vị nồng của cây cỏ trong cái lồng lộng của đất trời. Đôi mắt đen, tròn nấp dưới chân mày cong như nét vẽ. Gò má ửng ửng như trái cây vừa chín tới. Vẻ đẹp khoẻ mạnh, chân phương của Phúc làm nhiều tâm trí Nhật Văn. Khác với nét quý phái, thanh lịch gần như bẩm sinh ở Nam Giao là những thứ tiền không thể mua, giàu sang không thể đổi.

Với mẹ Nhật Văn, Phúc lại gợi trong bà cảm giác lẫn lộn vừa thương cảm vừa xa lạ. Bà không hình dung con trai mình đã yêu như thế nào. Dù cẩn thận đối chiếu từng điểm một, bà vẫn không tìm được nét tương đồng nào. Với bản tính nồng nhiệt, yêu ghét rõ ràng của Văn thì Phúc và Văn là một đôi khập khiễng như hai nửa khác nhau bị ghép làm một, vụng về đến xộc xệch. Đôi khi bà thấy Phúc kiêu kỳ, bí ẩn theo kiểu tự nhiên, thô sơ, không gọt dũa vì thế trông cô vừa toát lên vẻ tự tại. “Con yêu cô ấy. Đây không phải là kết quả của một phút bốc đồng cũng không phải là tình cảm rẻ tiền, mua vui. Con trân trọng và không hổ thẹn về tình cảm đó”. Bà nhớ con đến quặn gan thắt ruột.

Gương mặt buồn và đôi mắt long lanh của Nam Giao mỗi khi nhắc đến Văn gần gũi với bà hơn. Vẻ tinh táo ở Phúc mạnh mẽ một cách khó tin. Dù biết vô lý nhưng thoáng ích kỷ trong tình cảm của người mẹ cộng thêm bản chất yếu đuối khiến bà thấy nét mạnh mẽ này vừa mang dáng dấp của sự bội bạc vừa nhấn tâm. Không được chia sẻ, bà thấy đơn độc trong nỗi niềm riêng, trong tình thương và nỗi ân hận da diết dành cho đứa con vắng số.

Nam Giao lại e dè mỗi khi Phúc nhìn cô. Không chỉ mặc cảm có lỗi mà ở Phúc có điều gì đó khiến Nam Giao sợ sợ. Mắt Phúc chăm chăm mà dừng dừng, tỏ mò mà ghê lạnh. Đôi khi ánh mắt ấy lại sục sạo như tìm hiểu, bóc trần người khác. Vượt lên trên hết vẫn là vẻ lãnh đạm, cực kỳ lãnh đạm như tất cả những thứ in trong mắt, chạm vào tay đều không thật. Chỉ khi Phúc cười với con, nét nhân bản mới hiện lên trong dáng vẻ của người mẹ.

Uy Vũ cũng nhận ra nét khác thường ở Nam Giao và lý giải điều này là do mặc cảm. Dù câu chuyện giữa cô và Nhật Văn được giữ kín nhưng anh nghĩ Phúc vẫn nhận ra có điều khang khác trong mối quan hệ này nên anh cố gắng dung hoà. Nỗ lực của anh khiến mắt Phúc ánh lên vẻ độ lượng — nét độ lượng của người trẻ trước những việc ngớ ngẩn của người già. Nỗ lực này lại khiến Nam Giao áy náy vì nó giống như hành động bảo vệ. Và cô cảm động.

Có những lúc trái tim Nam Giao thoát khỏi đè nén, ức chế của lý trí hé mở như bông hoa mơn mớn để ảo giác tình yêu như ngọn gió ban mai trong làn ve vuốt — nhất là khi chứng kiến tình yêu dai dẳng, không mệt mỏi của Vĩnh Thông dành cho Nhã Ca. Trong cái bóng mờ ảo, dịu dàng, đẹp đẽ, tinh khiết của tình

yêu, hình ảnh Uy Vũ càng rõ nét và độc tôn. Có những khoảnh khắc cô muốn tựa vào anh để được an ủi, vỗ về, thậm chí chiều chuộng một chút chấm dứt những cô đơn, những mệt mỏi. Nhưng luôn có điều gì đó thuộc về lý trí giữ cô lại.

— Mình đến chỗ nào đi Giao. Anh muốn được ngồi riêng với em.

Nam Giao nhìn xuống bàn tay để tránh vẻ lồi cuồn trong mắt anh. Uy Vũ lắc đầu như vừa nghe câu từ chối:

— Thôi, ở đây cũng được. Đòi thêm nữa, em đuổi anh về mất.

Giao cười, nụ cười nhẹ nhàng nhưng cởi mở:

— Tôi đã nói gì đâu?

Uy Vũ thở hắt ra:

— Vì gương mặt của em lại có vẻ mặt lạnh lùng như hôm nọ. Anh thấy sợ.

Không cười nữa, Nam Giao phân trần như người có lỗi:

— Đó là một trong những điều tôi thừa hưởng từ mẹ tôi đấy. Ba tôi mất sớm và bà trở thành chuyên gia.

— Chuyên gia à?

— Dạ, chuyên gia về cách làm sao từ chối lời mời và tình của những người đàn ông. — Nói đến đây cô đỏ mặt, lúng túng — Tôi chỉ nói thế, không ám chỉ anh đâu.

Uy Vũ bật cười:

— Anh cũng muốn em trở thành chuyên gia nhưng trừ anh ra.

Im lặng một lúc, Nam Giao rụt rè:

— Anh muốn chúng ta đi đâu? Anh vẫn chưa về nhà mà?

Uy Vũ nói với vẻ nhẩn nại:

— Ừ, đến em không thoải mái, chúng ta ngồi thêm một lúc nữa rồi anh về.

Cô yếu ớt:

— Không... tôi muốn thật. Nhưng chúng ta đi đâu?

Uy Vũ đứng lên:

— Đưa tay em cho anh. Nói thật nhé, anh chẳng gặp khó khăn nào khi quyết định mình phải làm gì hay đi đến đâu với một cô gái xinh đẹp.

Làm như không nhận ra nét ngưng ngừng của Nam Giao. Dịu dàng nhưng quả quyết, Uy Vũ siết bàn tay nhỏ trong tay, nhìn vào đôi mắt đen nháy luôn khước từ anh đang dịu dần khi đọc được nét âu yếm, tha thiết trong mắt anh. Tim Nam Giao đập thổn thức trong lồng ngực khi Uy Vũ kéo tay cô vòng qua người anh và giữ ở đấy. Cảm giác được bảo vệ, được nâng niu, được yêu thương khiến Nam Giao ứa nước mắt. Khoảng cách đột ngột thu ngắn khi anh nghiêng người ra sau. Gương mặt cả hai thoáng chạm vào nhau.

— Lạnh không em?

— Dạ không.

Điện thoại reo. Uy Vũ dừng xe. Quay sang Nam Giao, anh giải thích:

— Thăng bé vẫn chưa khỏi. Phúc gọi cho anh.

— Anh về nhà xem cu cậu thế nào đi.

Về tiếc nuối không lẫn vào đâu trong giọng nói Nam Giao khiến anh cảm động. Uy Vũ không muốn dừng lại ở đấy. Anh chờ giây phút này lâu quá rồi. Vả lại, thăng bé đã có mẹ anh, có chị Châu, có Phúc. Ngần ngừ, Uy Vũ nói như tự trấn an mình:

— Không sao. Phúc chỉ gọi để anh khỏi lo lắng thôi. Mẹ anh bảo trẻ con vẫn thế mà.

18. Chương 18

Uy Vũ rẽ vào quán cà phê nhỏ. Quán vắng, nhạc không lời vắng vắng như vọng lại từ cõi xa xôi nào đó. Nam Giao tập trung vào ly nước trước mặt, làm như không nhận ra vẻ trầm ngâm của người đối diện. Đường như có điều không phải khi anh và cô ngồi bên nhau thế này.

Uy Vũ ngắm gương mặt trông nghiêng của Nam Giao. Tất cả đều nhẹ nhàng, hàng mi khép rử, tay se sẽ đặt trên đùi, ly nước lay lay. Nếu ví vẻ đẹp là hương thơm thì Nam Giao phẳng phất như mùi hương được chất men. Không say nhưng khiến người ta ngây ngất. Chẳng biết từ lúc này, anh hay so sánh Phúc với Giao rồi đặt Phúc vào thế thua kém hơn.

Phúc cũng lạ. Không ai khiến Phúc thể hiện con người thật của cô ngoài thằng bé. Có vẻ như Phúc chỉ chia sẻ con trai mình với anh. Phúc không tin ai ngoài anh. Sự tín nhiệm lạ lùng của cô khiến anh ngạc nhiên và cảm động. Uy Vũ lý giải vì mất Nhật Văn — Mất người đàn ông mạnh mẽ của riêng mình một cách vô thức Phúc có khuynh hướng hướng về những gì tương tự như thế.

— Theo anh, trong cuộc sống gia đình, trong việc giáo dục con cái bên cạnh nét dịu dàng, tận tụy của người mẹ không thể thiếu cái mạnh mẽ quyết đoán của người cha, người đàn ông trụ cột. Đó là yếu tố quan trọng bậc nhất. Vì thế ngoài tình thương, anh thấy mình có trách nhiệm với thằng bé.

Nam Giao im lặng vì hình như anh đang nói với chính mình, không phải với cô. Hoàn cảnh cả hai khá giống nhau. Cha mất, anh trai cô thay vào vị trí đó. Uy Vũ không có anh trai — hoặc chính anh phải đóng thế vai trò này. Quả nhiên Uy Vũ nói vào vấn đề cô đang suy nghĩ. Lối im lặng đáng ngại của Nam Giao khiến những điều lý giải của anh trở nên đông dài, may rủi như người mù nghe hương gió.

— Cha mất lúc anh đã bước vào tuổi trưởng thành, có thể tự lo liệu, tự quyết định lấy cuộc sống của mình nhưng anh vẫn thấy thiếu vắng, trở trối khi mất đi chỗ dựa quan trọng nhất trong cuộc đời. Vì thế rất khập khiễng khi phụ nữ phải đóng thay vai trò của người đàn ông hoặc ngược lại.

Xem cái nhường mảy rất khê của Nam Giao như một lời phản đối, Uy Vũ nhấn mạnh nhưng chậm rãi như nói thành lời suy nghĩ của mình:

— Cho nên ngoài những trường hợp cá biệt hoặc bất khả kháng thì những khác biệt giới tính phải tuyệt đối tôn trọng. Mọi cố gắng phủ nhận dù nhân danh giải phóng phụ nữ để họ góp mặt với đời hoặc phá vỡ cân bằng xã hội khi khuyến khích mô hình người mẹ độc thân, cải cách hôn nhân, bình đẳng... tất cả đều viển vông tai hại bởi chúng chống lại nhân loại bằng xương bằng thịt nhân danh một thứ chủ nghĩa nhân văn siêu hình.

Nam Giao lơ mơ nhận ra điều khác thường ở Uy Vũ. Không phải về quan điểm mà là cách anh trình bày quan điểm. Hình như anh đang giải thích sự quan tâm mà anh dành ẹ con Phúc và cả sự quan tâm mà Phúc dành cho anh. Rất chính đáng nhưng chính đáng quá lại thấy có điều không ổn.

Dù Uy Vũ cố gắng nhưng thoáng phân tâm ở anh dẫn đến không khí gượng gạo giữa hai người vì thế điều mong ước bỗng trở thành nhạt nhẽo, vô duyên. Như người lạc đường ngay lúc gấp gáp, trong khi Uy Vũ loay hoay tìm lối ra thì Nam Giao lại khác. Sự im lặng khiến cô hiểu nhanh hơn mọi lời vòng vèo. Trong vài giây Nam Giao nhìn anh chăm chú, thoáng cười. Sau đó cái nhìn trở nên xa xôi.

— Em điện thoại bảo chị Ca đừng đợi. Tối nay, anh sẽ đưa em về.

Uy Vũ vừa dứt thì điện thoại reo. Mặt xám ngắt, không một lời giải thích anh lao ra khỏi quán như mũi tên. Nam Giao hốt hoảng chạy theo.

Không ai ngăn lên khi họ đến gần. Phúc nhìn hút vào đứa bé, ghì chặt vào lòng như đang bế sự sống của chính mình trên tay. Nó sút đi rất nhanh như quả cam bị vắt kiệt. Phúc nhớ tiếng cười nắc nẻ của con trai

mỗi khi hai mẹ con đùa với nhau. Cười toe toét phô hàng lợi trống trơn chưa có cái răng nào. Nước miếng chảy ướt ngực áo. Hai hôm nay, cu Bờm sốt, biếng ăn rồi đột nhiên lã đi. Hơi thở đứt đoạn, gần như mê sảng. Chưa bao giờ và chưa có điều gì khiến Phúc sợ đến thế. Cuồng cuồng mang con đến bệnh viện, phúc không dám rời thằng bé nửa bước, không giao nó cho ai. Mê man trong cơn sốt, người thằng bé hầm hập. Và Phúc cũng mê đi như người mộng du. Cần đi thì đi, cần đứng thì đứng và cảm thấy lơ mơ trong sâu thẳm của tiềm thức đây chỉ là giấc mơ và nhất định sẽ đến lúc mình tỉnh lại.

Uy Vũ đón Cu Bờm trong tay Phúc, dỗ dành:

— Con đang rất nóng. Phải hạ sốt. Em đặt con xuống giường đi.

Mắt Phúc nhìn anh như van lơn anh hãy cứu nó. Uy Vũ trấn an Phúc như trấn an chính mình:

— Không sao đâu. Con sẽ khỏi thôi. Không sao đâu em.

Đáp lời Uy Vũ, cu Bờm cựa quậy trong tay anh. Mắt Uy Vũ mở to khi nhận ra điều bất thường. Thằng bé uốn người, co giật, mắt trợn trừng, máu từ mũi từ miệng trào ra ướt đầm ngực áo. Thét lên một tiếng lớn, như con thú trúng tên, Phúc ngã khụy xuống. Luống cuống, Nam Giao đỡ lấy Phúc. Mặt cắt không còn giọt máu, Uy Vũ hét cô:

— Gọi bác sĩ, nhanh lên!

Hốt hoảng, Nam Giao buông Phúc ra. Máu đỏ trên tay Uy Vũ làm cô tối tăm mặt mày. Ngày trước anh Viên Đàn cũng thế, cũng ói từng bùm máu tươi rồi mất trong cơn mê sảng. Nam Giao cuống cuồng chạy trên hành lang, cổ trợn cảm giác sắp ngất đang vươn đôi tay dài chạm vào ý thức. Cô nhủ mình bằng cách nghiêng mạnh vào môi, không phải lúc này, không phải lúc này. Đến khi cu Bờm được đưa vào phòng thì sức lực của Nam Giao chảy ra như ngọn nến cháy đến tận gót chân. Ai đó nhặt hộ cô đôi dép. Họ nhập vào đám đông rũ rượi ngoài hành lang.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Phòng cấp cứu mở cửa vài lần nhưng chỉ điệp khúc “Chúng tôi đang theo dõi. Chúng tôi rất biết ơn nếu quý vị hợp tác bằng cách cho chúng tôi thời gian làm việc. Chúng tôi sẽ thông báo kịp thời khi cần thiết”. Không ai để ý đến cô. Uy Vũ ngồi giữa hai người phụ nữ: mẹ và Phúc. Giờ anh là chỗ dựa duy nhất của họ. Cô muốn làm điều gì đó chia sẻ với anh. Không để ý đến ngón chân sưng phồng, tứa máu vì va phải các bậc thang, Nam Giao gượng đứng dậy mang nước và thức ăn đến. Dù cố ép nhưng không ai đụng đến. Cái lắc đầu từ chối và ánh mắt của họ khiến Nam Giao cảm giác hành động lý trí của mình xúc phạm đến nỗi đau của người khác. Tủi thân, cô thu dọn mọi thứ rồi đứng lẫn quần đống. Có tiếng thì thầm:

— Hôm qua đến giờ đã hai ca thế này rồi. Không đứa nào qua khỏi. Bác sĩ bảo sốt độ 3...

Nam Giao nhìn quanh, mơ hồ cảm nhận sự hiện diện của thần chết. Lão đã có mặt ở đây và không trông thấy cô. Lão đi lại, thỉnh thoảng nhón gót nhìn vào bên trong, thở dài trước những đứa trẻ không ngang tầm cân sức, bé bỏng, ngây thơ trước lưỡi hái. Làn hơi lạnh ngất trùm lấy Nam Giao. Cô rùng mình, chẳng lẽ định mệnh xoay đúng một vòng và đang trở lại.

Cửa phòng mở rất nhanh:

— Ai là thân nhân của cháu...

— Dạ, tôi...

Như bị thần chết gọi tên, mặt Phúc tái xanh, lưỡi riu lại.

— Bác sĩ muốn trao đổi với chị vài điều. Mời chị vào đây.

Trong khi Phúc tách ra khỏi đám đông, run rẩy đứng không vững thì Nam Giao lặng lẽ rời khỏi chỗ đứng, chông chênh đi qua hành lang dài hun hút, nặng nhọc bước xuống từng bậc thang. Bóng cô bị thêm đá lạnh cắt thành từng đoạn lồi lõm, dị hình. Thần chết vẫn lơ lửng bên ngoài, điềm nhiên chờ xong việc. Ý nghĩ vụt qua đầu khiến Nam Giao bước hụt bậc cuối cùng. Mặt phẳng dưới chân trôi đi, cô có cảm giác bị đẩy ra khỏi quả đất rơi tuột vào không gian tối đen bên ngoài. Sợi xích vẫn cột chặt cô giờ trở nên nặng nề hơn, nghiệt ngã hơn. Vừa buông người xuống mặt ghề lạnh ngắt, bóng đêm lập tức ủa đến bao lấy Nam Giao

như cái kén dầy. Úp mặt vào tay, cô gọi Nhật Văn trong thẩn thức và tuyệt vọng. Xin lỗi anh, Nhật Văn. Tại tôi... tại tôi cả... Nếu anh không chết sự thể đã không tồi tệ thế này...

Thời gian trôi qua từng khắc một. Lời của Uy Vũ vang bên tai “Cô vô tình trong cái chết của Nhật Văn – tôi tin, nhưng cái chết của đứa trẻ – nếu việc này xảy ra thì cô cũng có phần đây. Cô đã giết nó”. Đầu văng vất như người ốm nặng, trong bóng đêm, Nam Giao cầu nguyện khẩn thiết rồi thiếp đi trong mòn mỏi.

Đêm cạn đáy như ngọn đèn cháy hết dầu và lụn tắt. Thời gian vốn thế chẳng đợi chờ kẻ chậm trễ, chẳng thiên vị kẻ vội vàng. Ánh sáng yếu ớt của ngày mới khẽ vén bức màn đêm, đánh thức Nam Giao. Không còn bóng tối bảo vệ, cô ngỡ ngàng mất mấy giây. Cảm giác lơ lửng, yếu đuối, sợ hãi lập tức tuôn vào như nước đổ từ trên xuống. Nam Giao bật dậy, bao nhiêu giờ đã trôi qua và... và thần chết đã làm xong nhiệm vụ khi cô thiếp ngủ.

Cửa phòng cấp cứu đóng kín. Y tá trực nhìn cô gái sầm sập lao đến như cơn giông. Đã quá quen với vẻ hoảng hốt, bơ phờ, nhợt nhạt của thân nhân người ốm nhưng nét khẩn thiết, van lơn của người phụ nữ đang đứng trước mặt khiến chị chú ý và thầm mong mình sẽ mang đến cho người này tin tốt lành.

– Chị làm ơn cho hỏi cháu...

Mắt chị lướt trên quyển nhật ký. Tim Nam Giao bóp nghẹt lồng ngực. Tiếng thở phào thoảng nhẹ qua giọng nói ân cần:

– Hiện cháu ổn định. Chúng tôi đã chuyển xuống trại, phòng...

Nụ cười yếu ớt điểm trên môi cô gái:

– Cảm ơn chị.

Người phụ nữ cùng phòng đơn đã chào Nam Giao:

– Cô là gì của cháu? Vậy à. Thật quý hoá quá. Tôi trông giúp một lúc để bố mẹ cháu ra ngoài tìm cái gì ăn, tranh thủ nghỉ ngơi vài phút cho nhẹ đầu nhẹ óc. Thật tội nghiệp, mặt cô ấy xanh mét, đi không vững. Ở trong này cứ sờ nắn thẳng bé mãi đâm quẩn trí cô ạ. May mà không sao. Bệnh này “ghê” lắm. Với trẻ con chỉ cần sơ sẩy một tí là nó “bập” vào ngay.

Cầm bàn tay nhỏ xíu của cu Bờm, Nam Giao quẹt nước mắt.

– Cô đừng lo, chỉ vài ngày là như xưa thôi. Con nít mau lại sức lắm. Tôi nuôi con, tôi biết. Vậy mà ông nhà tôi cứ mắng tôi không biết trông con, chỉ được cái mẩn để, mẩn... nói. Xưa nay đàn bà dễ dạ thì thiệt thân, ông ấy có chăm chúng đâu mà biết. Dem tiền về là xem như xong trách nhiệm, mặc tôi xoay sở với lũ vịt giò này ốm mai đau này...

Chị càng nói càng hăng, như ấm nước đang sôi cứ phun hơi phì phì:

– Chồng người ta ân cần thế, chu đáo thế. Nghĩ đến chồng mình lại thấy tủi phận ghê gớm. Thuở đời, vợ đau đẻ mà mặt ông ấy xanh như chàm đỏ, chạy loanh quanh như gà mất tóc. Lúc vợ vào phòng sanh phải có người xóc nách ông ấy mới đứng vững, người cứ bần bật như bị cắt tiết vậy. Đưa con vào đây là biệt tăm biệt tích luôn. Người như thế chẳng trách lúc nào cũng thông thả, an nhàn. Dù cho nhà rách nợ đòi – phong lưu vẫn cứ giữ nòi phong lưu cô ạ.

Chị thở dài sườn sượt:

– Cái thân đàn bà kể ra còn vất vả gấp mấy lần đàn ông. Suốt ngày cứ đăm đăm đuổi đuổi với lũ con như mục chim mái xù lông bảo vệ cái tổ đôi khi xơ xác như mớ giẻ rách, không biết trời cao đất rộng là gì cả.

Với giọng nói đầy chất công tố, chị kết luận:

– Giờ tôi chẳng nô lệ cho con trống nào dù đó là chim ưng hay phượng hoàng đi nữa.

Có tiếng động ngoài cửa. Một người đàn ông bước vào. Dáng thấp đậm tay ngắn, chân ngắn không phải phượng hoàng hay chim ưng, trông anh giống chim cánh cụt hơn. Rúm ró trước cặp mắt soi mói của vợ. Anh lách qua chị như tránh cú phát vào mông. Chiếc giỏ mang bên người đập bồm bộp theo nhịp phục

phịch của thân hình. Giọng chao chat luôn mai phục lại được dịp vóng vót lên nhưng không giấu được vẻ âu yếm:

— Cô xem, giờ lão mới vác xác đến. Là một người toàn vẹn đấy cô ạ, vừa bệnh lại vừa tật. Vào trông con cho tôi một lúc để tôi xem thằng bé bên kia thế nào.

— Mình ăn gì chưa? Tôi có mang vài thứ ĩnh đây.

— Ồi dào, chờ ông thì tôi đói rồi hòng. Lũ trẻ ở nhà thế nào rồi? Ông có nhớ cho chúng nó ăn không đấy?

— Cái Ty nhớ mẹ khóc cả đêm mình ạ. Tôi đỡ đến khó. Cứ vác lên vai mãi thôi. Sáng nay lại đòi theo bố nhưng tôi không cho. Mang con vào đây nhớ nó ốm thì khổ, mình nhỉ?

Giọng xót con, thể thọt của anh lại khiến chị vợ ầm ĩ lên:

— Rõ vẽ chuyện. Đừng có na con bé vào đây. Nó mà ốm thì toi. Ông làm ơn đừng rước thêm rắc rối cho tôi nữa. Tôi đã có một đồng rồi đây này. Chỉ nay mai là mẹ con tôi về nhà thôi.

Ngược đời, giọng chao chat của người phụ nữ mẫn... nói này lại khiến thần kinh Nam Giao dịu đi.

— Thằng bé đỏ mồm nhiều. Nó đang giảm sốt đấy. Cô dùng khăn ẩm lau mình rồi thay cho cháu bộ quần áo khác. Lúc thức dậy nó sẽ đói ngấu và đòi vú mẹ ngay cho cô xem.

Gượng nhẹ, Nam Giao thay quần áo rồi dùng bông ướt lau vết máu khô trong mũi cu Bờm. Nước mắt chảy ra khi nhớ đến gương mặt thanh thản và đôi mắt khép kín của Nhật Văn khi cô nâng anh lên. Anh nhìn xem, thằng bé kháu khỉnh và giống anh thế này. Vậy mà tôi...

— Cô chú đã về rồi à? Có khách đến thăm đây này. Tôi vô phép nhờ cô ấy thay quần áo và lau mình cho cháu. Tôi...

Nam Giao hấp tấp rời thằng bé như có lần rút tay ra khỏi tấm ảnh Nhật Văn. Người phụ nữ im bất khi thấy hành động lạ lùng của Nam Giao cùng cái nhìn dần toả sáng từ đôi mắt ẩm của người đàn ông. Chỉ những người có ngọn lửa tình yêu trong tim mới có được đôi mắt và ánh nhìn ấy. Luồng rung động mạnh mẽ chạy qua khiến người chị nổi gai. Ngay lúc ấy hình ảnh chồng chị vác con bé Ty trên lưng, chân ngừng ngẩng dài đến gối bố khiến chị xấu hổ lạ lùng. Cảm giác xấu hổ khiến chị tỉnh táo. Cảm giác tỉnh táo lại khiến đầu óc nhanh nhạy hay suy diễn của chị nảy ra hàng trăm câu chuyện hình thành từ hàng ngàn giả thiết. Cách anh chăm sóc con, dỗ dành vợ khiến chị cảm động nhưng giờ ánh mắt anh nhìn cô gái khiến chị thấy có điều không ổn. Nó da diết, khắc khoải khiến người khác đau đớn như... như gì nhỉ? Ừ, như bị rút từng miếng thịt nhỏ trên cơ thể vậy. Chắc nhân tình nhân ái, vợ lẽ vợ mọn gì đây hay chỉ ít cũng mỗi tình tay ba thâm lặng. Mẹ thằng bé lại ít lời. Kiểu người không dấn vặt, đay nghiến, chỉ cần lạnh nhạt hờ hững cũng đủ làm thiên hạ thất điên bát đảo. Chà, rắc rối thật. Chẳng thà ruột ngựa phổi bò hay quang quác như vợ chồng chị lại hoá hay.

19. Chương 19

— Em vẫn chưa về à?

—

— Em ở đâu cả đêm vậy Giao?

Cô lắc đầu. Nhìn những nốt đỏ lấm tấm trên tay cộng thêm gương mặt phờ phạc, đôi mắt thâm quầng mệt mỏi của Nam Giao, Uy Vũ thấy mình đang ném vị đắng, đắng đến không diễn tả nổi.

— Để anh đưa em về.

Không nghe cô gái trả lời, chị quay lại nhìn. Đôi mắt người đàn ông tha thiết nhưng chị dám chắc anh không thể đi được vì cái nắm tay của mẹ thằng bé trông thì hờ hững đấy nhưng chặt lắm. Đồng minh tí hon cũng đang tựa mình. Người đàn ông nồng nhiệt trong anh im tiếng. Giọng cô gái vang lên nhẹ nhàng:

— Anh ở lại với Phúc và cháu. Em về một mình. Đừng lo cho em.

Nam Giao không chạm vào thằng bé nhưng cái nhìn nấn ná, quyến luyến, âu yếm với vẻ đoạn tuyệt khiến chị cảm động. Không phải nhân tình nhân nghĩa, vợ lẽ vợ mọn nhưng cũng có uẩn khúc gì đây.

Quay sang vuốt má con gái của chị, cô gái cười nhẹ:

— Cháu chóng khoẻ nhé. Em về đây anh chị ạ.

Vỗ nhẹ nhẹ vào tay Nam Giao:

— Để một đứa rồi tha hồ chăm em à. Con mình...

Anh chồng khê giật chéo áo vợ. Anh đã có kinh nghiệm về cái tật già mồm bạ đâu nói đấy, lợi ích hại nhiều của chị. Với vốn hiểu biết nông nông, nhàng nhàng nhưng với ngọn lửa nhiệt tình hừng hực chị sẵn sàng tranh luận đến sùi bọt mép để “thời” ra cái “nhề” mà chị bảo là “Chân Lý”.

— Kia, mình...

Đàn ông chỉ cần một cái nháy mắt đã thấy cảm thông, chẳng cần nói thêm điều gì. Đàn bà thì không thế, phải chất lười hít hà phải vuốt ve an ủi mới ra chiều cảm thông. Nhưng chị hiểu bây giờ không phải là lúc. Trái với thói quen luôn nói to hơn âm thanh cần thiết để người khác nghe thủng, chị nhỏ nhẹ:

— Ủ, tôi không nói gì đâu mình ạ. Cô về nhé.

Phúc bế cu Bờm lên. Đôi mắt còn nhắm nghiền nhưng cả gương mặt rúc vào ngực tìm vú mẹ. Chiếc miệng bé xiu mút chùn chụt. Phúc siết con vào lòng, nghe sự sống từ mình chảy vào con. Trái tim người mẹ vỡ ra và những mảnh vụn xé toang lồng ngực. Con cô cần có gia đình, cần có mái ấm đúng nghĩa. Cần tất cả những gì mà một đứa trẻ cần phải có. Và hơn thế nữa, những thứ đó phải thuộc về nó, không vay mượn, không phải từ lòng trắc ẩn hay một thứ trách nhiệm mơ hồ. Phúc cũng không thụ động chờ ai đó cộng trách nhiệm và quyền lợi rồi chia ẹ con cô một phần.

— Anh ơi. Anh vào xem con này.

Dịu dàng, tha thiết — đến Phúc cũng không nhận ra giọng nói của chính mình. Người đàn ông phân vân bầy phần đi, ba phần ở đã quay vào đang cúi nhìn hai mẹ con. Bóng anh âu yếm trùm lên họ — không hề nhận ra mình bị đánh gục trong trận đấu không có tiếng súng cũng chẳng tiếng chì tiếng bấc.

Nam Giao đứng ngoài hành lang. Ô cửa nhỏ như khung hình gói trọn bức tranh gia đình ấm áp, cảm động. Bức tranh lưu lại rất lâu trong ký ức Nam Giao. Lúc này đây cô thấy mình như chiếc bóng mờ chạy theo bánh xe hạnh phúc của người khác, đến một lúc nào đó sẽ rơi lại đằng sau và mất dạng.

Một đêm đầy ắp sự kiện. Niềm vui đột ngột hiện ra rồi đột ngột biến mất. Chẳng có gì lạ khi sự việc kết thúc ở ngay chỗ nó bắt đầu.

oOo

Phong Châu thản nhiên cứ như trên đời này việc anh chờ đợi cô là hợp lý nhất, đáng làm nhất, giá trị nhất. Linh Đan đang nói điện thoại với người nào đấy. Chắc một trong những hàng hà sa số vệ tinh xoay quanh cô. Anh thú vị nhìn Linh Đan bịu môi, phụng phịu, nhoeo cười. Đôi mắt đa tình vén cong khoe mí thành cái liếc dài đầy ngụ ý. Cô đang trình diễn với khán giả anh chứ thằng cha nào đấy làm sao thấy được đáng về này.

Linh Đan có làn da mát mịn như da trẻ con. Mái tóc màu sáng thả xuống vai những lọn xoắn xoắn mềm mại. Chiếc eo nhỏ xiu. Đôi môi mọng tô son rất khéo, ứng lên vẻ đẹp digan nóng bỏng cuồng nhiệt. Đôi lúc Phong Châu quên cô cùng trang lứa và là bạn thân của em gái anh vì so với nét mộc của Thanh Thảo, Linh Đan là sự pha trộn giữa trẻ trung và già dặn, ngây thơ và lọc lõi nên trông từng trải, trưởng thành hơn rất nhiều. Sau này Thanh Thảo du học, cả hai vẫn duy trì mối quan hệ dù không định nghĩa được nó.

Không phải người yêu, càng không phải là bạn bè vì Phong Châu không thờ ơ với cô nhưng Linh Đan không biết chính xác khi nào anh xuất hiện hoặc biến mất. Khi cô cần anh có mặt ngay nhưng lại biến mất vào thời điểm không ngờ và đáng ngờ nhất. Anh là kẻ si tình lạ lùng: vừa bản lĩnh vừa chiều chuộng, vừa nâng niu vừa bắt cần. Không ai đoán được hành động tiếp theo của Phong Châu. Ví như anh có thể cầm tay cô đi dạo trên bãi biển, nghe sóng vỗ, nói những lời yêu thương — lãng mạn, dịu dàng như đôi tình nhân mới. Cũng có thể lăn trên cát, cuộn vào nhau, cuồng nhiệt nóng bỏng như đôi tình nhân cũ.

Lần đầu tiên gặp nhau, anh đi sau cùng trong hàng dài những người rồng rắn men theo lối đi đẹp vào một khu vườn ăn trái ở ngoại ô. Linh Đan cảm giác ánh nhìn từ đôi mắt sáng như đốm lửa nhỏ vuốt ve chiếc gáy trần, vòng lưng, mái tóc khiến chúng nóng bừng như bị ánh nắng mặt trời châm chích. Vốn quen với ánh mắt đàn ông, sờ sảng có, ngưỡng mộ có, rụt rè có và bị hấp mất hồn vĩa cũng có nhưng lần này chỉ thế thôi đã thấy toàn thân run rẩy. Không chấp nhận cảm giác như bị thua cuộc, Linh Đan quay phắt lại. Hành động bộc phát này hại cô. Mũi Linh Đan cách ngực anh một khoảng nhỏ. Không đủ chỗ để hơi thở bay lên nên ngọt ngào, tù túng. Không thắc mắc, không nao núng, Phong Châu đứng yên. Cuối cùng chính Linh Đan là người lùi lại. “Anh thích nhìn sau lưng người khác à?” Phong Châu cười cười “Vì không có cách nào khác. Nếu được lựa chọn, tôi thích thế này hơn”. Cái nhìn đầy ngụ ý lướt qua bộ ngực căng tròn của Linh Đan. Phần cao nhất trên cơ thể mà ban nãy do sơ ý cô đã để chạm vào người anh.

Với Phong Châu, anh vẽ tâm lý phụ nữ như người ta vẽ sơ đồ vậy. Phụ nữ nhất là phụ nữ đa cảm và ý thức rõ giá trị của mình trong mắt đàn ông thì cứ lấp lửng là tốt nhất. Hề một nửa sẽ kích thích họ tìm hiểu thêm. Ngọt quá họ sẽ ngấy, thừa mứa họ sẽ ngán. Vừa đủ để họ thấy cần thiết, xa xôi để họ mong nhớ. Vừa có vừa không để họ vừa hoang mang vừa khao khát. Như chó sói gởi nhờ chân vào hang thỏ. Chẳng mất đi đâu. Anh thấy vui vui — niềm vui của gã tiểu nhân đắc chí.

Phong Châu nhìn quanh, huyết sáo. Mắt anh dừng lại ở bó hoa được kết rất khéo. Cánh hoa màu hồng cam phơn phớt xen với lá xanh và những chùm hoa trắng li ti. Anh không chú ý đến hoa hoè nếu nó không chễm chệ trong tay gã thanh niên có vóc người to lớn ngoại khổ và cách hấn nâng niu như thể bế đứa bé mỏng manh vậy. Với chiều dài tỉ lệ nghịch, nom bó hoa như nốt ruồi khổng lồ. Hấn mỉm cười với Linh Đan. Anh đoán hấn là một trong số những giảng viên nước ngoài của trung tâm ngoại ngữ thuộc vào hàng cao cấp này. Lễ phép như cô học trò ngoan, kênh kiệu như người phụ nữ biết mình đẹp, khiêm tốn như người đứng trước bậc trưởng thượng, cô cúi đầu đáp lễ. Gương mặt hấn ngậy ra vì sung sướng và cảm động. Một phần lý do nằm ở nốt ruồi khổng lồ đang đậu trên tay hấn đấy. Hôm nay là ngày tôn vinh những người thầy.

Linh Đan cắt ngang ý nghĩ của anh:

— Mình đến đó đi anh. Mọi người đi cả rồi.

Cô giải thích như sợ Phong Châu từ chối:

— Cô giáo giỏi lắm. Cô chỉ nhận hai lớp ở trung tâm này thôi. Tụi em toàn là dân đi làm nên đến lớp thất thường lắm. Đang nghĩ mời cô dạy riêng ở nhà. Nhưng cô chưa đồng ý.

Ra thế. Đó là lý do họ mời cô giáo dự tiệc. Đầu óc thực dụng đã thương mại hoá cái ngày đạo lý đậm chất Việt Nam này. Anh nói xuôi theo ý nghĩ vừa đến trong đầu:

— Em yên tâm đi. Cái gì không mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng rất nhiều tiền.

Linh Đan phản đối:

— Anh đừng nói thế. Có người này người khác chứ.

Phong Châu cười:

— Thì em cứ chờ xem. Anh chỉ thấy người này chưa thấy người khác bao giờ.

— Cô giáo chưa đến. Chờ một chút đi.

Gã đàn ông thông báo bằng giọng ngang ngang đầy vẻ bất mãn và gây hấn cộng thêm gương mặt của vị quân vương bị truất phế. Ánh mắt của hấn mắch với Phong Châu chính anh là kẻ soán ngôi. Gã to lớn dềnh dàng như con voi — Phong Châu cười thầm — xưa nay trăm voi còn không được bát xáo nữa là. Như người nhàn tản nhất trên đời, một cách trêu người anh uể oải ngồi xuống, nhìn quanh — mặc xác đôi mắt

hắn học, ganh tỵ đang chiếu vào mình. Phong Châu ghét nhất là loại đàn ông không có chí khí, quen đánh giá mức độ thành công của những người đàn ông khác bằng người đàn bà bên cạnh họ.

Phòng rộng, ấm cúng. Đàn karaoke choán một góc. Học trò khá đông, chia thành nhiều nhóm rì rầm to nhỏ. Vài cô mang điện thoại ra bấm bấm thỉnh thoảng cười rinh rích. Linh Đan huyền thuyên vừa kể chuyện vừa hỏi han như thể cô là người có lỗi trong việc anh phải chờ đợi. Như đứa trẻ cố lấy lòng người lớn, không nhận ra thái độ trầm mặc báo hiệu người nghe đã nạp đủ thông tin. Phong Châu nhìn đồng hồ và nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi cái chỗ đáng chán này thì cửa bật mở. Người phục vụ mở rộng cửa, một phụ nữ đáng khập khiễng bước vào.

— Xin lỗi để các bạn phải chờ — Chị giải thích phần gót chân băng kín — Tôi bị bắt ngờ vào phút chót. Phải nhờ người nhà đưa đến nên muộn thế này.

— Ôi! Cô có sao không?

Những lời cảm thán tuôn ra như suối. Người thanh niên ngồi trong góc nhanh nhạy bước ra:

— Mời người nhà của cô vào trong này luôn đi ạ.

Nhã Ca nhìn ra sau, Nam Giao vẫn còn đứng ngoài cửa.

— Vào đi Giao. Đây là em gái tôi — Nam Giao cảm ơn các bạn đã có lời mời. Chúng tôi xin phép ngồi với các bạn một lúc thôi.

Cô gái khẽ cúi chào. Mái tóc dày đỏ xuống che nửa gương mặt. Linh Đan thường rừ rừ hoặc dùng tay xốc xốc để mái tóc bông lên. Cô gái này vén lộn tóc ra sau tai, cử chỉ dịu dàng, nâng niu. Chiếc miệng rất xinh nhưng nụ cười rưng rưng buồn. Phong Châu nhanh chóng xếp cô vào loại phụ nữ có khả năng lôi cuốn người khác không phải vì nhan sắc. Điểm đặc biệt khiến khích đàn ông là ánh mắt nhìn nhưng không có gì lưu lại trong cái thăm thăm ấy. Chàng thanh niên nhanh nhạy ban nãy lại nhanh nhạy sắp chỗ ọi người và cả cô gái. Nam Giao ngoan ngoãn ngồi xuống. Dáng thụ động như quen chờ người khác chỉ bảo mình làm thế nào. Chẳng đợi đến khi gã thanh niên ngồi xuống, chỉ thoáng nhìn Phong Châu đã nhận ra ngay cái trò tiểu xảo. Chỗ hán ngay cạnh cô gái.

Nam Giao ngồi sâu vào ghế, tách mình ra khỏi những người chung quanh như đã quen sống trong thế giới bưng bít, biệt lập. Hai bàn tay xoắn vào nhau như cố kiềm chế hay có điều gì bồn chồn bất an. Một tia sáng nhỏ từ ngọn đèn chùm lấp lánh trên trần rơi vào mắt Nam Giao. Đôi mắt buồn như thẳng thốt như tiếc nuối điều gì vừa vụt qua tay. Trông rất quen... Dáng mảnh mai khiến Phong Châu ngỡ ngàng.

Không ai nhận ra anh không rời mắt khỏi Nam Giao từ khi cô bước vào, kể cả chính cô. Phong Châu biết cách quan sát, theo dõi diễn biến tâm trạng của người khác vừa kín đáo vừa công khai vừa không bị xem là xâm phạm vào thế giới riêng tư hay khiếm nhã. Dáng vẻ lạ lùng của cô gái khiến Phong Châu nảy ra ý tưởng triết lý về cuộc đời. Đó là, đời không o ép hay xô đẩy ai nhưng những kẻ khác người dị thường thường tìm đến một góc nào đó để tự cô lập mình.

Vào thời điểm không ngờ nhất, Phong Châu cảm nhận có điều gì đó dâng lên từ đáy lòng, vẫn chôn sâu ở đó, chứ không phải từ sự lãng quên. Thật lạ lùng. Anh từ từ ngồi thẳng dậy khi nhận ra đây là cô gái điên muốn chứng tỏ mình... điên hôm nọ. Hôm nay trông Nam Giao điềm tĩnh hơn, thần sắc hơn nhưng tiết đầu đây lại là một gương mặt điên khác của cô.

Tự tin như người biết bí mật của người khác, dựa lưng vào ghế Phong Châu khoan khoái nghĩ xem cô sẽ phản ứng thế nào khi thấy anh ở đây. Chà, có vẻ lấy và tíu tít như hôm nọ không nhỉ? Linh Đan hơi lùi về sau, ghéech gương mặt thanh tú lên vai anh. Phong Châu nghe hơi thở và mái tóc của cô cọ nhẹ vào cổ. Thức ăn dọn ra. Mọi người ăn, uống, hát và trò chuyện. Nam Giao từ tốn đáp lễ hành động sẵn đón vồ vập của gã thanh niên bên cạnh như khẳng định với cả thế giới cô thuộc về hắn vậy.

Anh nằm xuống không bạn bè, không có ai. Không có ai đợi chờ, không có ai đời đời ru anh ngủ vùi... Anh nằm xuống như một lần vào viễn du. Đứa con xưa đã tìm về nhà. Dắt ôm anh đưa về cội nguồn... Không phải giọt sáng rơi vào mắt. Hạt nước lớn ứa ra rồi từ từ chảy trên đôi má cô gái khiến Phong Châu rung động đến tận tâm can. Thầm lặng và chịu đựng, anh chắc cô khóc vì những hồi ức buồn, không phải vì cái dễ chạnh lòng hay thương vầy khóc mướn kiểu phụ nữ.

Bị thôi thúc bởi cảm giác muốn chia sẻ kỳ lạ, Phong Châu giữ ắt nhìn thẳng để Nam Giao nhận ra anh đang nhìn cô. Nam Giao kín đáo chùi mắt và đáp lại cái nhìn của anh. Không có sự dối trá nào trong đôi mắt ướt: cô không hề nhận ra anh. Phớt lờ lòng tự phụ, cao ngạo bị xúc xiểm, Phong Châu gạt đầu nhẹ nhẽo tỏ ý an ủi. Nam Giao ngần ngừ như bên cạnh hay sau lưng cô còn có người nào đầy xứng đáng được anh để mắt đến vậy. Cuối cùng cô cũng đáp lại anh, hơi ngượng ngập một chút pha thêm vẻ từ tốn như đáp lễ gã thanh niên non tay ngồi cạnh. Phong Châu thấy phật ý nhưng không sao, thủ tướng Winston Churchill – nhân vật trứ danh trong lịch sử đã chẳng nói “Không có gì trên đời này làm cho ta hứng khởi hơn là lúc ta nhắm bắn nhưng đạn lại trượt ra ngoài” đấy sao.

Tiệc tàn. Không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng người đẹp, gã thanh niên xằng xái vào bãi giữ xe đông nghẹt thì Phong Châu lại có cơ hội khác tốt hơn: tiếp cận với người đẹp của hân. Đôi khi dùng sở đoản lại tốt hơn. Tội gì phải đương đầu với sở trường của người khác. Cô đứng yên khi anh đến gần:

– Em có cảm giác chúng ta đã gặp nhau không?

Nam Giao nhìn thẳng vào anh, suy nghĩ một thoáng rồi lắc đầu – rất trung thực vì thế dù cố gắng Phong Châu cũng không tìm ra nét bối rối nào.

– Không.

– Thật kỳ lạ, tôi lại có cảm giác đó.

– Có thể anh đã nhầm lẫn tôi với một người nào khác.

– Không thể nào vì trong thế giới này những người xinh đẹp như em không đủ đếm trên đầu những ngón tay.

Không có dấu hiệu của sự mong đợi hay vồ vập. Nam Giao cười nhẹ. Anh quyết định không bỏ cuộc:

– Nhưng rõ ràng tôi có gợi ở em sự chú ý nào đó, hơi khác bình thường một chút, đúng không?

– Nếu tôi chiêm ngưỡng và thán phục một gương mặt đẹp thì đâu có gì quá đáng, phải không?

May mà Phong Châu có khả năng phi thường của một chính khách – luôn giữ gương mặt thản nhiên trước bất kỳ tình huống bất ngờ hay nguy kịch nào. Quả thật anh không ngờ đến tình huống lật ngược buồn cười này. Nhưng kẻ bị quan nhìn thấy những khó khăn trong từng cơ hội, còn người lạc quan lại nhìn thấy các cơ hội trong mỗi khó khăn. Ít ra cô cũng chú ý đến gương mặt đẹp của anh. Phong Châu nhún vai:

– Dĩ nhiên là không.

Một người đàn ông tiến về phía họ bằng những bước sải dài. Gương mặt cương nghị với những nét cân đối đều đặn có vẻ kín đáo lạnh lùng. Nếu là đối thủ, người này quả lợi hại. Phong Châu buồn cười khi thấy mình chú ý đến những gã đàn ông bên cạnh Nam Giao dù anh đoán thế giới của cô chẳng có mấy người. Phong Châu hơi thất vọng khi hân đến bên cô giáo. Anh thích những đối thủ ngang tầm cân sức.

– Em làm anh lo quá. Anh muốn xem vết thương thế nào.

Giọng ân cần, nhỏ nhưng âm vang:

– Mình về đi em, cả Giao nữa. Anh Thái sẽ mang xe về sau.

Nam Giao ngoan ngoãn vâng lời, quên luôn câu chuyện còn dở dang cùng với kẻ sở đoản đứng trơ ra đấy dù không đến nỗi nghếch mặt như gã sở trường khi trao chiếc xe cho người tài xế. Phong Châu bật cười rồi cười thật to. Linh Đan ngơ ngác nhìn quanh:

– Có chuyện gì vậy anh?

Anh nói trong tiếng cười chưa dứt:

– Không có gì. À, có... có đấy. Anh vừa trông thấy một thằng ngốc cười trong đám tang. Tệ hơn nữa, đó lại là đám tang của chính nó.

Linh Đan nhăn mặt:

– Anh có thấy nói đùa như vậy là thiếu nhân đạo không?

Mãi nhìn theo chiếc xe lao đi hoà vào dòng người đông đúc, Phong Châu không nghe rõ lời Linh Đan. Chiếc xe mất hút nhưng Phong Châu biết mình không lạc dấu cô.

20. Chương 20

Nhã Ca nhẹ nhàng nhưng không giấu được vẻ ngạc nhiên trong giọng nói:

— Dạ. Xin vui lòng giữ máy.

Không ai liên hệ với Nam Giao bằng số máy này. Trong số những người quen cũ không ai biết Nam Giao ở đây. Hình ảnh Uy Vũ thoáng qua. Nhã Ca trông thấy anh vài lần ở trung tâm. Cô bé thế chỗ Nam Giao nín lấy chị bắn khoăn:

— Họ giận nhau hở chị? Em thấy tội nghiệp anh ấy quá. À, anh ấy hỏi cả chị nhưng em nói chị không còn dạy ở đây nữa.

Nhã Ca cũng ái ngại không kém nhưng ý nghĩ tỉnh táo giúp chị hiểu rằng sớm muộn gì việc này cũng xảy ra. Như vậy sớm vẫn tốt hơn bởi thời gian càng dài những cái gút giữa họ càng khó gỡ. Từ lúc đến làm việc ở chỗ Vĩnh Thông, Nam Giao vẫn lặng lẽ nhưng bình tĩnh và khuây khoả hơn rất nhiều.

Nam Giao nhìn đồng hồ rồi nhìn Nhã Ca như dò hỏi. Không nhận được tín hiệu từ chị, cô cố nghĩ xem ai gọi mình vào giờ này. Cả hơi thở Nam Giao cũng đậm đặc sự đề phòng:

— Alô.

Giọng đàn ông trầm ấm:

— Chào em.

— Dạ... xin chào.

— Tôi đã về đến nhà rồi.

— Dạ...?

— Chẳng phải em muốn biết tôi đã về nhà an toàn sao?

Có tiếng cười khê như vỡ ra của cô:

— Ô không... chỉ vì tôi không nghĩ đến tận bây giờ anh mới về đến được nhà.

— Em khoẻ không?

Phong Châu biết lợi thế của mình vì không ít lần bạn bè trầm trồ “Thật tai hại nếu phụ nữ không biết lọc phần âm lấy phần ý khi nghe ông nói”. Giọng Phong Châu đặc biệt quyến rũ vì thế giọng thân mật có chủ ý của anh càng trữ tình đến độ vò nhàu lòng người chảy nhão những lạnh lùng kiêu ngạo. Nhưng lần này tác dụng của nó là làm cho khối đề phòng như tảng băng vừa chảy ra lập tức đông cứng lại:

— Cảm ơn anh, tôi khoẻ.

— Xin lỗi vì gọi em muộn nhưng thường giờ này tôi mới về đến nhà.

— Dạ.

— Thôi em ngủ đi. Muộn rồi.

— Cảm ơn vì anh đã gọi cho tôi.

— Vì tôi biết với em điều này rất quan trọng mà.

Anh cười và cô cũng cười. Một cách lạc quan, Phong Châu cảm nhận được sự gần gũi giữa họ. Anh trông thấy nụ cười đẹp rưng rưng buồn của cô. Phần Nam Giao, dù cố gắng vẫn không sao hình dung ra gương mặt người đàn ông có giọng nói ấm áp này.

— Em có chờ điện thoại của tôi không?

— Có. Tôi đã chờ rất lâu.

— Tôi xin lỗi.

— Không sao. Vì cuối cùng anh đã gọi.

Phong Châu tự giấu cảm giác lo lắng, căng thẳng rồi mừng rỡ, nhẹ nhõm khi lục tung mọi thứ và tìm ra chiếc card có dãy số nguệch ngoạc không tên họ, không địa chỉ rồi hồi hộp bấm từng phím. Anh gần như nín thở khi nghe được thoảng ngắn ngủi trong giọng nói của người phụ nữ và chỉ trút gánh nặng khi giọng nhỏ xíu dè dặt của Nam Giao thoảng vào tai.

— Thôi, em ngủ đi nhé. Chúc em ngủ ngon.

— Chào anh.

Cách cô chào là chấm dứt mối quan hệ mơ hồ, là cảm ơn hành động thiện chí mà cô chắc không lặp lại đến lần thứ hai. Nam Giao vẫn chưa quên nét lạ lùng, nghi hoặc khi lắng nghe lời đề nghị kỳ quặc của cô. Nam Giao nghĩ anh chợt nhớ và thực hiện vì một phút ngẫu nhiên cao hứng. Cô lẩm. Hôm sau lại nghe giọng nói của anh.

— Tôi về đến nhà rồi.

Nam Giao bật cười:

— Anh không cần phải gọi cho tôi mỗi ngày đâu.

— Nhưng tôi thích cảm giác có ai đó quan tâm đến mình.

May mà Nam Giao không trông thấy nụ cười của anh. Kiểu cười nhếch môi đa ngôn, đa nghĩa thường khiến người đối diện bối rối không biết hẳn nghĩ gì. Cười kín đáo khiêm tốn không bộc lộ nhưng thật ra xem cả thiên hạ bằng vung.

— Hôm nay công việc của em thế nào? Có tốt không?

Nhã Ca luôn dè dặt khi hỏi câu này. Chị vẫn như thế mỗi lần nhắc đến Vĩnh Thông. Anh là rào cản vô hình giữa họ. Dù Vĩnh Thông mở lời trước nhưng phải nhờ anh là nỗi khổ tâm của chị, như lợi dụng tình cảm vậy. Không cần thuyết phục, Nam Giao nhận lời đi làm ngay. Cô không muốn Nhã Ca khó xử. Thỉnh thoảng chị lại hỏi — ra về bằng quơ:

— Anh Thông có tốt với em không?

Nếu Nam Giao gọi “Anh Thông” ở nơi làm việc, đồng nghiệp không biết cô nói đến ai. Mọi người gọi chung chung “Ông Giám đốc” vừa kính trọng vừa xa lạ. Thỉnh thoảng gặp anh, thường là đi cùng khách xuống tham quan các phân xưởng, họ ngồi thẳng lưng như trẻ con trong tiết học dự giờ. Mệnh lệnh từ anh xuống đến công nhân phải qua nhiều cấp nên họ không quan tâm đến anh. Họ nể sợ những người có chức vụ nhỏ nhỏ trực tiếp quản lý. Nam Giao lọt thỏm trong số đông ấy. Hoạ hoằn cô trông thấy Vĩnh Thông từ xa. Thường anh không trông thấy cô. Anh không giống người đàn ông vẫn đến đây mỗi ngày.

Dù câu hỏi chỉ là cái cớ theo kiểu vô thưởng vô phạt nhưng Phong Châu kiên nhẫn chờ và thấy lạ lùng vì trước giờ thành công của anh còn nhờ vào một nguyên nhân không giống ai. Đó là, không bao giờ để mất thời gian vào việc xã giao, anh luôn đi thẳng vào vấn đề không vòng vo rào đón. Nhưng giờ Phong Châu biết có những việc không thể vỗ một tay mà thành tiếng được và anh chờ đợi sự hưởng ứng mà anh tin chắc sẽ đến từ cô. Chìm đắm trong niềm phấn khích của trí tưởng tượng, Phong Châu quên giờ anh đang ngồi câu như ông Lã Vọng chờ thời.

Trong đầu Nam Giao xuất hiện những vòng tròn lẫn quẩn. Một cách vô thức cô đi theo sự dẫn dắt của chúng. Miên man trong chuỗi sự kiện nối đuôi nhau đến khi những vòng tròn mờ dần rồi mất hút, Nam Giao mới sực tỉnh. Cô cuống quýt:

— Alô... Alô.

Giọng anh điềm tĩnh, nhẹ nhàng:

— Tôi vẫn còn ở đây. Tôi chờ nghe em nói.

— Xin lỗi anh, tôi vô duyên quá.

Phong Châu cười:

— Không sao, tôi hiểu mà.

Nam Giao ngớ ngẩn:

— Anh hiểu gì?

— Tôi hiểu khi người ta không lắng nghe mình nói, không phải mình nói to là được.

— Lúc này anh vừa bảo gì nhỉ?

— A, tôi hỏi em có chờ điện thoại của tôi không?

— Tôi không chờ vì tôi không nghĩ anh sẽ gọi.

— Vậy từ mai em chờ đi nhé vì tôi sẽ gọi cho em mỗi ngày đấy.

—

— Sao em không nói gì cả vậy?

— À... Tôi vẫn như thế mỗi khi có việc cần suy nghĩ.

— Em đang suy nghĩ gì vậy?

— Không...

Nhưng anh biết, như con cá đổi màu Nam Giao chui vào lớp rong rêu nghi ngờ và dè dặt. Im lặng là đồng ý, có thể là không đồng ý nhưng không nói ra. Dù sao cô không phản đối cũng là tín hiệu lạc quan. Phong Châu đánh giá hành động của mình như mang hoa đến tặng nhưng một cách cao ngạo anh không thích chỉ đi nửa đoạn đường đã được đón nhận. Tính Phong Châu vốn thế, buộc anh thay đổi khác nào bắt con cua đi dọc.

Anh đoán Nam Giao rất nhạy cảm. Xưa nay người nhạy cảm thường cô độc vì họ khiến người khác bối rối nên làm cho chính mình bị cách ly. Một tình cầu chưa ai khám phá. Phong Châu thấy hào hứng. Nhưng tín hiệu Nam Giao nhận được vẫn là giọng nói từ tốn, quan tâm:

— Tôi gọi muộn thế này có phiền em không?

— Tôi nghĩ... à không, không phiền đâu ạ.

— Vậy ngày mai tôi lại gọi nữa nhé?

— Nhưng... à, tôi vẫn chưa biết tên anh.

— Tôi tên Phong — Câu trả lời vọt ra trước khi anh kịp ý thức mình đùa với sự hào hứng kỳ lạ như bắt đầu một cuộc phiêu lưu — Thôi, muộn rồi. Em ngủ đi. Chúc em ngủ ngon.

Nói thế nhưng Phong Châu biết ngày mai anh sẽ không gọi. Căn cứ vào tâm lý phụ nữ và diễn tiến của sự việc, không gọi sẽ tốt hơn. Cô sẽ chờ đợi, sẽ thấy vắng anh và nghiễm nhiên anh có chỗ đứng trong lòng Nam Giao. Nhưng thực hiện điều này chẳng dễ chút nào. Phong Châu quan sát bản thân như quan sát một người khác. Anh thấy mình nồn nóng, thấy mình thỉnh thoảng nhìn đồng hồ rồi đoán già đoán non xem cô đang làm gì, có chờ điện thoại của anh không?

Phong Châu thuộc người không để lộ tình cảm thật của mình, không, nói chính xác anh thích bộc lộ những tình cảm khiến người khác dễ chịu — dù đôi khi anh không cảm thấy hoặc cảm thấy rất ít để dẫn dắt họ theo ý của anh. Vì thế cái kính, giận dữ, thất vọng là những thứ không bao giờ Phong Châu bộc lộ. Nhưng anh không nén nổi cảm giác thất vọng khi chuông điện thoại chưa kịp reo là giọng nói gần như lập tức của Nam Giao, giống như cô chờ sẵn bên máy và vỗ lấy nó vậy:

— Alô. Phải anh không? Sao hôm qua anh không gọi? Anh không sao chứ?

Đúng như dự đoán nhưng Phong Châu thấy nguồn cảm hứng tụt xuống phân nửa.

— Tôi bận. Xin lỗi đã để em chờ.

— Tôi lo quá. Tôi sợ có việc gì xảy ra với anh. Không có việc gì xảy ra với anh chứ.

Bị hẫng như người dùng hết sức để nhấc một vật nặng lên chợt nhận ra nó nhẹ hơn rất nhiều. Phong Châu uể oải:

— Việc gì là việc gì?

— Nhưng anh không sao phải không?

Phong Châu cúi gằm:

— Tôi không sao cả. Em không có chuyện gì nói ngoài chuyện này sao?

— Dạ...?

Anh chán.

— Em đã ngủ chưa?

— Dạ chưa, vì anh bảo sẽ gọi điện thoại nên tôi lo lắng và chờ.

— Em có hay lo lắng thế này không?

Giọng cô trầm xuống như nhận lỗi:

— Tôi hay lo lắng lắm dù bác sĩ bảo không tốt cho sức khỏe của tôi.

— Vậy à?

—

— Thôi em ngủ đi nhé.

— Dạ.

— À, có thể cho tôi biết lần đó tại sao em lại đi theo tôi không?

Nam Giao ấp úng:

— Tại vì... vì trước đó anh chạy qua tôi và nhắc tôi mở đèn xe.

Phong Châu lạ lùng:

— Chỉ vậy thôi sao?

— Dạ... nên tôi đi theo anh.

Sao cô không nghĩ ra lý do nào hấp dẫn và đáng tin hơn nhỉ? Anh nhớ cô gái nhìn vào mắt anh, thẳng thắn “Nếu tôi chiêm ngưỡng và thán phục một gương mặt đẹp thì đâu có gì quá đáng, phải không?”. Đặt điện thoại xuống, Phong Châu nhận ra dường như anh đã ảo tưởng hay nhầm lẫn điều gì đó.

21. Chương 21

Âm thanh riu rít bên tai khiến Phong Châu thấy lòng thư thái, dễ chịu. Khác với bề ngoài kiêu cách, kiêu kỳ — đôi khi thái quá đến nỗi đẩy người khác ra xa thay vì hấp dẫn, thu hút họ đến gần tìm hiểu khám phá — tâm hồn Linh Đan khá đơn giản. Có lẽ vì cuộc sống quá ưu ái kiêu rãnh cá thấy nước khiến cô không có những trăn trở, ưu tư giúp người ta trưởng thành như thân cây vất kiệt sức mình mới ứa hoa, chắt nụ, kết trái. Với bản tính hồn nhiên vô tư, Linh Đan có thể góp vào tiếng vỗ tay nhưng đòi hỏi ở cô một sự đồng cảm biết chia sẻ những vui buồn khó khăn trong cuộc sống quả rất khó. Không phải vì cô thiếu thiện chí, mà do thiếu kinh nghiệm và sự từng trải. Thông hiểu nhưng không cảm nhận được hết chiều sâu và sức lan toả của sự việc.

— Mỗi thầy cô giáo đều có những ưu điểm khác nhau nhưng em chưa thấy phương pháp dạy nào lạ như của ông ấy. Giờ đọc ông ấy thường phát cho sinh viên tập chí khoa học với những báo cáo phát minh hay thành tựu gì đó vừa dài ngoằng vừa khô khan khó đọc để sinh viên tập liếc.

— Liếc à?

Cô cười giòn:

— Liếc là cách em gọi phương pháp dạy đọc nhanh của thầy. Này nhé, thầy yêu cầu mở một trang sách, xếp tờ giấy che hết bên dưới chỉ chừa đúng một dòng. Tập trung nhìn chữ chính giữa, dùng khoé mắt liếc chữ ở hai bên. Liếc một cái biết nội dung cả dòng. Kéo giấy xuống từ từ, mắt chỉ nhìn từ trên xuống. Nếu liếc giỏi một phút có thể liếc và hiểu cả trang.

— Em liếc được không?

Cô cười khúc khích:

— Em liếc người dễ hơn. Chỉ cần liếc một cái có thể hiểu được toàn bộ mà không cần phải nhìn từng bộ phận.

Phong Châu bật cười. Linh Đan bước xuống xe:

— Nhớ đón em sớm nhé.

— Có bao giờ anh muộn đâu nhĩ.

Linh Đan chúm môi:

— Xì. Hôm trước em đến, nhìn quanh quần chúng thấy anh đâu.

— Phụ nữ xưa nay vẫn như thế. Nếu em nhìn thẳng, chắc chắn đã trông thấy anh.

— Em vào đây.

— Ừ.

Linh Đan quay lại, vẫy vẫy tay và không nhận ra luồng điện phóng ngay trước mặt mình. Phong Châu cười với cô nhưng ánh mắt và suy nghĩ của anh tập trung vào một người khác. Nam Giao đang đứng cạnh cô giáo. Kể từ ngày ấy anh không điện cho cô nữa. Gật đầu với người đứng cạnh, ánh mắt Nam Giao chạm vào anh, nhẹ tênh rồi lơ đãng lướt qua. Phong Châu tắc lưỡi, chà ánh mắt thật đáng giá. Anh bước đến gần:

— Lần này em đã có cảm giác chúng ta gặp nhau chưa?

Vẫn cái nhìn chăm chú như lần đầu. Phong Châu không ngạc nhiên nếu lần này cô cũng phủ nhận nhưng Nam Giao gật đầu:

— Tôi nhận ra rồi. Tôi đã gặp anh trong buổi họp mặt của các học viên. Tôi vẫn chưa biết tên anh. Anh tên gì nhĩ?

Phong Châu nuốt nước bọt:

— Tôi à? Tôi tên... ừm tôi tên Châu.

— Tôi là Nam Giao.

Anh gật:

— Tôi vẫn nhớ. Em có thường đưa cô giáo đi dạy không?

— Thỉnh thoảng thôi vì chị Ca chưa đi lại bình thường được.

Phong Châu buột miệng giải thích và thấy buồn cười:

— Thỉnh thoảng tôi cũng đưa Linh Đan đến lớp.

Cô nhìn quanh.

— Thay vì chờ bên ngoài, sao em không vào cùng học cho vui?

— Tôi không thể tập trung trong thời gian dài như thế.

Cô nói về mình như nói về người khác. Phong Châu vẫn tiếp tục làm như không nhận ra vẻ khác thường ở cô. Nam Giao không để ý đến anh. Cô bồn chồn. Vẻ bồn chồn bất an trước một mối đe dọa hiển hiện nào đó. Bất giác Phong Châu đưa mắt nhìn. Không có điều khác lạ nào, chỉ trời đột ngột chuyển mưa. Những cơn mưa đầu mùa trái tính.

Gió như nếp gấp cuộn lên từ phía chân trời, đuối đám lá khô giong mình chạy dọc con phố. Vài tia chớp rạch ngang bầu trời những đường ngoằn ngoèo đỏ rực. Trong ánh chớp hiện lên đôi mắt hốt hoảng của Nam Giao. Cô cuống cuống như đang chạy trốn người nào đó:

— Tôi phải về. Tôi về đây.

Trời gầm gừ nhưng không mưa. Gió bắt đầu thổi thốc lên, hất hơi lạnh buốt. Cây vẫy mình rôm rốp. Mưa đầu mùa thường kèm theo giông. Cơn giông đang đến gần. Phong Châu giữ lấy Nam Giao:

— Em điên à? Trời thế này làm sao về được?

Như chỉ chờ có thế, cô nín ngay lấy anh, hoảng hốt:

— Vậy phải làm sao? Phải làm sao? Tôi sợ lắm.

Giống hệt như lần đầu anh trông thấy cô — như đứa trẻ lạc đường cần sự giúp đỡ. Phong Châu kéo Nam Giao đến quán cà phê nhỏ cạnh đấy. Cả hai vừa ngồi xuống thì trời sầm sập mưa. Khách bộ hành nép vào mái hiên của dãy biệt thự đối diện. Những chiếc xe vun vút trên đường. Trời chuyển thật to nhưng mưa ủa đến như trảng võ tay ngăn ngửi rồi im lặng nhường chỗ cho gió. Gió thừa sức tung hoành dọc từ cao xuống thấp, thốc từ dưới lên trên, cuốn bụi mù trời. Gió nghiêng rặng vẫy vẹo những thân cây. Một nhánh to rơi xuống đường đánh rầm một tiếng át cả tiếng mưa tiếng gió. Nam Giao ngã dúi vào anh. Phong Châu lúng túng đỡ nửa thân người run rẩy của cô.

— Em sao vậy?

Mắt nhắm nghiền, giọng Nam Giao dấp dính vào nhau:

— Có ai không? Anh nhìn xem có ai không?

Phong Châu ngẩng lên, vài ánh mắt hiếu kỳ nhìn họ.

— Ở ngoài đường... dưới cái cây vừa đổ ấy... có ai không?

Anh lắc đầu:

— Không có ai cả.

Hơi thở gấp rút, đứt quãng của cô ầm cả lồng ngực anh. Bất giác Phong Châu đưa tay vuốt mái tóc đen mượt đang rất gần và nói bằng giọng dỗ dành:

— Em thử nhìn xem không có ai cả.

— Thật không?

Cô ngẩng lên. Đôi mắt sợ hãi, cố tìm trong mắt anh câu trả lời. Chưa bao giờ Phong Châu thấy vẻ yếu đuối của ai trông thương đến nhói lòng như thế.

— Không có ai ở ngoài đó cả.

Bàn tay khẳng khiu gầy guộc của quá khứ thò ra bóp nghẹt trái tim Nam Giao. Ngực đau nhói, cô hé miệng thở dốc như người chạy hụt hơi và lảo đảo như người thần kinh:

— May quá. Không ai cả. Không có ai cả.

— Em uống nước đi. Đã bình tĩnh lại chưa?

Như cái máy cô cầm lấy ly nước từ tay anh rồi bật khóc như chịu đựng quá sức, như đứa trẻ bị đòn oan và có ai đó đến dỗ dành:

— Anh ấy nằm bên dưới nhánh cây. Thân thể dập nát. Máu chảy đầy cả hai tay tôi.

Phong Châu đoán Nam Giao đang nói về tai nạn của người thân, có thể là người yêu. Dấu ấn lưu lại trong cô quá nặng nề.

— Em đừng nhớ đến nữa. Chỉ là rủi ro thôi.

— Lỗi tại tôi. Tôi không mở đèn xe. Anh ấy chạy chậm lại để nhắc tôi.

Thảo nào lần đó Nam Giao cuống cuống chạy theo anh chỉ vì một lời nhắc suông. Không phải người quen. Một người lạ nào đấy. Phong Châu thở ra nhẹ nhẹ, một người lạ dễ an ủi hơn.

— Em đừng nhận vợ trách nhiệm vào mình như thế.

Mắt Nam Giao trống rỗng nhưng lời nói chắc như đinh đóng vào thân cây:

— Tôi không nhận vợ. Tôi biết anh ấy chết là vì tôi. Và anh ấy cũng biết thế. Khi lao đi tìm cái chết, tôi không biết người đến đích sẽ là anh ấy.

Như xong màn trình diễn với đất trời và hù dọa những kẻ yếu bóng vía, mưa gió lặng thinh rút lui. Nếu không có nhánh cây nằm chắn giữa đường không ai biết cơn giông vừa đi qua. Mọi người hè nhau kéo nó vào vệ đường. Chúi đôi mắt ướt, Nam Giao đứng lên — như biến thành một người khác. Phong Châu chăm chú nhìn. Cô là người có khuynh hướng khép kín và tránh việc thiết lập các mối quan hệ mới.

— Tôi phải về.

— Em không chờ cô giáo sao? Em về một mình được không? Tôi đưa em về nhé.

— Sẽ có người khác đến đón chị ấy. Giờ tôi về đây.

Không nhắc lại lời đề nghị, Phong Châu biết mình phải dè dặt khi bắt gặp ánh mắt xa lạ như cảnh cáo anh đừng đến gần.

— Em về cẩn thận nhé. Nhớ mở đèn xe.

Nam Giao nhìn sững Phong Châu. Ánh mắt ngờ ngợ như phát hiện ra điều quen thuộc nào đó. Thoáng một cái, đã trở lại bình thường. Cô không nhận ra anh. Hoàn toàn không nhận ra. Kiểu nhớ nhớ quên quên ở Nam Giao không ổn chút nào. Thật nguy hiểm khi để cô đi một mình thế này. Nam Giao tránh không nhìn thân cây nằm ở vệ đường, thẳng đuột khẳng khiu với túm lá loà xoà rũ rượi như bàn tay đứt lìa khỏi cơ thể.

— Anh đừng nói với ai chuyện vừa rồi nhé.

Phong Châu mỉm cười:

— Là bí mật của chúng ta phải không?

Cô lắc đầu:

— Đó không phải là điều bí mật gì cả. Đó là điều anh cần phải quên đi.

Kiểu nói như ra lệnh của Nam Giao, Phong Châu thấy mình bị đẩy vào con đường hẹp, như chú bò bị lừa về chuồng. Anh lắc đầu, khô khan:

— Rất tiếc, trí nhớ của tôi là thứ khó bảo nhất. Nếu tôi bảo quên đi thì nó sẽ giữ chặt lấy và ngược lại. Tốt nhất là cứ mặc nó, để nó nhớ cho đến khi nó muốn quên.

Gương mặt Phong Châu và cả giọng nói đều thản nhiên nhưng Nam Giao nhận ra vẻ phật ý của anh.

— Xin lỗi anh... — Cô lúng túng thanh minh — nếu anh biết mỗi khi nói chuyện với tôi, anh trai tôi lại bảo thích xem phim câm hơn. Vì thật thú vị khi chứng kiến cảnh những người phụ nữ mở miệng mà không phải nghe âm thanh nào cả thì chắc anh không nổi giận tôi.

Trái với vẻ lịch sự, ân cần ban nãy, giờ người đàn ông mang gương mặt miễn cưỡng của kẻ bị ép nghe. Anh đã rất tốt thể mà cô... Nam Giao cố phân trần:

— ... Chỉ vì tôi sợ chị Ca lại lo lắng và giữ tôi ở nhà. Tôi sợ cảm giác bị mọi người chú ý và chăm sóc như đứa trẻ ốm nặng. Tôi thấy mình vô dụng như người chỉ tồn tại chứ không hề sống. Tôi sợ...

Phong Châu ôn tồn ngắt lời:

— Được rồi, tôi hiểu rồi.

Cô băn khoăn:

— Anh có hiểu thật không? Anh hiểu thế nào?

— Tôi hiểu em có hàng trăm chuyện rắc rối. Dù tôi không biết chín mươi chín chuyện kia là gì nhưng tôi chắc chúng đều rắc rối cả, đúng không?

Cô cười. Nụ cười hiền lành, ngoan ngoãn của đứa trẻ được tha lỗi. Nam Giao nói thế nhưng anh nghĩ nếu được quan tâm chu đáo, đầy đủ và thật sự cô sẽ không sống và đeo đẳng mãi cái suy nghĩ tiêu cực đó. Dù là tư tưởng nhưng vật lộn với những mâu thuẫn, những suy nghĩ đúng sai cũng là chiến trường khốc liệt. Vì thế cuộc sống của cô có vẻ tàn tạ dù xôn xao nhưng là cái lao xao tội nghiệp của chiếc lá yếu ớt cô độc oằn mình trước cơn gió mạnh. Anh thấy lòng nao nao. Sao họ lại để cô thế này nhỉ?

— Em về đi kéo muộn. Nhớ cẩn thận nhé.

— Dạ. Cảm ơn anh rất nhiều.

— À, tôi muốn chia sẻ quan điểm về phụ nữ của anh trai em. Nghe hay đấy. Nhớ chuyển lời hộ tôi đấy nhé.

Gương mặt Nam Giao thoát biến đổi. Đôi môi rung rung như kiềm tiếng nấc. Giây phút ngắn ngủi nhưng hình như vượt sức chịu đựng của anh và không có gì có thể làm nó dịu lại. Phong Châu bối rối:

— Nếu tôi nói không đúng hoặc có điều thất lễ nào xin em bỏ qua cho tôi sự vụng về đó.

Nam Giao lắc đầu:

— Không sao — Cô cười, nụ cười rưng rưng — Tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy.

Nụ cười đọng lại trong tâm trí và thôi thúc Phong Châu nhắc điện thoại. Anh ước ao được nghe giọng nói của cô. Nhưng...

— Xin lỗi anh. Nam Giao ngủ rồi.

Phong Châu nhìn đồng hồ. Anh vẫn gọi cô vào giờ này. Nam Giao không còn thói quen chờ hay có chuyện gì xảy ra với cô. Anh tìm lý do để huyễn hoặc mình để giấu đi cái hụt hẫng vì làm sao thói quen có thể hình thành khi sự việc chỉ lặp lại vài lần và anh bỏ cuộc. Dù thời gian không dài nhưng đủ làm nát một ước mơ chặt chẽ trong cái bó hẹp của đầu óc hay tính toán. Im lặng của anh khiến người phụ nữ sốt ruột:

— Anh có nhắn gì không ạ? Hay anh để tên và số điện thoại lại tôi sẽ bảo Nam Giao gọi cho anh?

Phong Châu lo lắng:

— Nam Giao có khỏe không ạ?

Hình dung thái độ khác thường của Nam Giao khi về đến nhà, Nhã Ca thấy hoang mang:

— Có chuyện gì xảy ra với Giao vậy?

Thận trọng, Phong Châu sợ phải nói thừa:

- Không có gì. Đã lâu không liên lạc với Giao nên tôi muốn hỏi thăm.
- Tôi sẽ nói với Giao là có ai gọi ạ?

Phong Châu chợt nhớ. Cô không biết rõ anh. Không biết mối liên hệ giữa người gọi điện thoại và người gặp cô đêm nay. Với Nam Giao, đó là hai người riêng biệt và anh thấy mình từ từ tách ra. Thích nghi một cách nhanh chóng.

- Không dám làm phiền chị. Tôi xin phép gọi lại sau.
- Vâng. Chào anh.

Nhã Ca thần người suy nghĩ một lúc lâu. Nam Giao vẫn chưa thật bình thường như bề ngoài cô để mọi người nhìn thấy. Có một cuộc sống khác vẫn chảy bên dưới cuộc sống lộ thiên, âm thầm nhưng dai dẳng. Chính sự tồn tại song song đó khiến nội tâm Nam Giao phức tạp. Đàn ông thường thích phụ nữ đơn giản và không có gánh nặng. Chỉ người thật sự yêu thương và hiểu Nam Giao mới có thể chia sẻ, cảm thông.

Phong Châu trầm trồ nghĩ về người phụ nữ lạ lùng và thấy tiếc vì đã bỏ cuộc nửa chừng nhưng thật may... xem ra cơ hội vẫn còn. Nam Giao thú vị và bí ẩn so với thế giới phụ nữ nhàn nhạt mà anh biết. Lần này thì khác, Phong Châu đứng lên, anh quyết định làm lại từ đầu và sẽ đi đến đích. Cái đích của anh như người lên núi cao, xuống biển sâu với quyết tâm chinh phục. Họ không lưu lại nơi đỉnh núi hay đáy biển nhưng điều quan trọng là cảm giác chiến thắng được thỏa mãn.

Một cách cao ngạo Phong Châu vạch kế hoạch và lý giải sự quan tâm mà anh dành cho Nam Giao. Có điều gì không phải khi ví cô như thế nhưng có hề gì, cái chính là anh vẫn sống vẫn hít thở vì khí trời vẫn ban cho người khôn lẩn kẻ đại. Thiên hạ khối kẻ hèn nhát, cơ hội, đều giả vẫn sống nhẩn nháy thôi. Hướng gì đây chỉ là một lần lên non, xuống bể mà vì quá tự tin nên rủi ro là điều Phong Châu không hề nghĩ đến.

22. Chương 22

Mười giờ ba mươi phút, điện thoại reo...

- Chào em. Đang làm gì vậy?
- Anh Phong hở? Tôi đang xem bộ phim khá hay trên ti vi.
- Chàng công tước xứ Chantilly phải không?
- Dạ.

Anh đã xem bộ phim này nhưng vẫn hỏi theo mạch câu chuyện. Trò chuyện với cô như giữ thăng bằng trên sợi dây căng giữa không trung. Dù khéo léo, cẩn thận nhưng không biết sẽ lộn cổ vào lúc nào.

- Em có nghĩ một kết thúc tốt đẹp, một hạnh phúc trọn vẹn không?
- Không.
- Sao vậy?
- Dù anh ta tha thứ nhưng tôi nghĩ họ khó có thể hạnh phúc.

Cô sai. Kết thúc tốt đẹp, vẹn cả đôi đường. Có lẽ sợ khán giả không hình dung hoặc không cảm nhận được hết nên những điều tốt đẹp xuất hiện hàng loạt ở cuối phim – tràn cả ra màn hình: nụ hôn nghiêng ngả trời đất, đám cưới lộng lẫy sang trọng... tưởng như đạo diễn còn cho xuất hiện thêm một mớ con đàn cháu đống để minh chứng cho hạnh phúc của đôi uyên ương. Hoặc là óc phán đoán của Nam Giao kém hoặc là cô quá bi thương. Nghiêng về khả năng thứ hai, Phong Châu cười:

– Khác với phụ nữ, đàn ông chúng tôi tha thứ có nghĩa là quên và làm lại từ đầu. Phụ nữ tha thứ có nghĩa cất kỹ và đem ra sử dụng mỗi khi cần.

Không hưởng ứng, giọng cô hoàn toàn nghiêm túc:

– Tôi đọc được nét giấu cợt trong ánh mắt khi anh ta đi đón người yêu về.

Không biết chàng diễn viên sáng sủa của kinh đô Hollywood, tên được ghi trên đại lộ danh tiếng cảm thấy thế nào khi nghe lời nhận xét đầy cảm tính này. Cảm tính ấy đã nhặt được chi tiết không hợp lý so với nội dung phim và mạch logic của câu chuyện. Phong Châu nghĩ thầm, nếu cô đúng, chắc khoảnh khắc ấy anh ta đang so sánh cô diễn viên xinh đẹp với bà vợ ở nhà.

– Theo tôi, mâu thuẫn giữa họ khá đơn giản. Em không thấy đạo diễn vẫn chừa một lối đi đó sao?

– Tôi nhận ra nhưng để hai người đi vào lối đó rất gượng ép. Khác nào đạo diễn đứng đấy trừng mắt ra lệnh họ rẽ vào vậy. Mâu thuẫn giữa họ không đơn giản vì trong tình yêu có sự khinh rẻ xen vào thì khó mà tồn tại. Phim có nhiều tình huống, chi tiết được xử lý rất tinh tế nên không thể hạnh phúc trọn vẹn một cách non tay như vậy. Tôi tin với cách dẫn dắt hợp lý và khôn ngoan, ông ấy không cần một hạnh phúc gượng gạo để thỏa mãn tâm lý khán giả.

– Ông ấy – em muốn nói đến đạo diễn à?

– Vâng. Dù không biết đạo diễn là ai, nhưng căn cứ vào trực giác của mình và tình huống trong phim, tôi nghĩ đạo diễn phải là một người đàn ông.

Phong Châu thấy thú vị:

– Trực giác à? Đó có phải là giác quan dùng để mách bảo phụ nữ rằng cô ấy đúng bất kể cô ấy đúng hay sai không?

Nam Giao cười. Anh cũng cười:

– Nói cho em biết, đạo diễn bộ phim này là một người phụ nữ đấy và có thể trực giác mà em đang sử dụng cũng được bà ấy dùng khi làm phần kết của bộ phim.

– Có nghĩa là đầy cảm tính, thiên vị, và đôi khi không chính xác phải không?

– Phim còn một buổi nữa mới kết thúc. Chúng ta chờ xem kết quả thế nào. Em có muốn một cá cược nhỏ không?

Dù ngày nào cũng gọi cho cô nhưng có lý do vẫn thấy tự nhiên và hợp lý hơn. Vốn người đa mưu túc trí mà phải dùng đến kế sách nhỏ mọn này không biết nên buồn hay vui. Một cách khôi hài, Phong Châu tự giễu mình:

– Không. Tôi không có duyên trong những trò đồ đen. Nếu đạo diễn là phụ nữ... tôi nghĩ anh có lý. Một kết thúc tốt đẹp, một hạnh phúc có thể xảy ra.

Cơ hội nhỏ nhỏ bị tước mất, anh thấy buồn cười:

– Thôi, ngủ đi cô bé. Hẹn gặp anh vào ngày mai.

Nam Giao ngán ngừ:

– Gọi thế này có mất nhiều thời gian của anh không?

– Em an tâm. Tôi còn cả kho thời gian chưa dùng đến.

.....

Mười giờ ba mươi phút, điện thoại reo...

– Đang xem ti vi à? Phim kết thúc thế nào?

– Hôm nay tôi đi học nên không xem. Anh có xem không?

Phong Châu cười nhẹ - như người có lỗi:

– Tôi cũng thế, bận quá.

– Tiếc thật!

– Đi học à? Hay đây. Em bắt đầu từ bao giờ thế?

– Gần đây thôi.

– Tốt không em?

Giọng ân cần, âu yếm của anh khiến cô cảm động:

– Không tốt lắm vì tôi...

Có âm thanh lạ lọt vào ống nghe, Nam Giao nhìn số hiển thị. Không phải số máy anh thường gọi.

– Anh vẫn chưa về nhà sao?

– Ừ.

– Muộn rồi. Anh về đi.

Hình như âm thanh cô nghe phát ra từ loa và chung quanh anh đầy tiếng lao xao. Nam Giao lo lắng:

– Anh đang ở đâu vậy?

– Tôi đi công tác vài hôm. Phải bay vào giờ này chỉ sợ không kịp gọi cho em. Chà, đến giờ rồi, tôi đi nhé.

– Bao giờ anh về nhớ điện thoại cho tôi biết.

– Không. Tôi sẽ gọi cho em mỗi ngày... vào giờ của chúng ta.

– Nhưng... mất thời gian của anh lắm.

– Em đừng lo. Vì đi ngược nên tôi đến nơi thì ngày hôm nay vẫn chưa hết đâu.

Cô ngập ngừng:

– Anh nhớ cẩn thận nhé.

– Anh nhớ em.

–

– À, bộ phim đó tôi đã xem rồi. Một happy-end đấy.

Anh gác máy đã lâu nhưng Nam Giao vẫn giữ điện thoại trên tay. Lần nào anh cũng bảo “Em cúp máy trước đi, để tôi nhìn theo em”. Giờ chỉ tiếng títt títt vọng lại nghe lạnh lùng, vô cảm. Có lẽ cô nhầm. Hôm sau... hôm sau... và ngày nào anh cũng gọi nhưng thái độ vẫn bình thường không có gì khác biệt. Nam Giao càng tin rằng cô đã nghe nhầm.

23. Chương 23

Nhã Ca nhìn đồng hồ. Nam Giao cúi ghi và lẩm nhẩm đọc theo máy. Mười lăm phút nữa điện thoại sẽ reo. Là người đàn ông đó. Chị thấy lo ngại.

Trong vài trường hợp chỉ cần lướt qua chi tiết đã biết được tổng thể nhưng chỉ giọng nói mà kết luận về cả con người thì không thể chính xác. Biết thế nhưng Nhã Ca vẫn tin vào nhận định của chính mình. Giọng nói trầm ấm, quyến rũ tỏa ra phong cách lịch thiệp, khôn ngoan, từng trải. Chị hình dung người này thích sự khiêm tốn, kín đáo để làm mờ nét sang trọng, lịch lãm, thông thái, thành đạt nhưng đầu mày cuối mắt lại là người xem mình nhất thiên hạ. Vì thế khiêm tốn hay kín đáo chỉ là một thứ giả hiệu, như cái phong làm nền cho những thứ mà anh ta muốn trình diễn.

Có thể nét là lạ của Nam Giao khiến người đàn ông hiếu kỳ, thích thú và muốn khám phá – như một thú tiêu khiển. Cũng có thể đây là một khởi đầu nhưng chị không lạc quan. Đàn ông khởi đầu sốt sắng, nóng nảy, thậm chí điên cuồng nếu không lịm đi trong hèn nhát cũng chóng chán, mau tan như một thứ lửa rơm, chỉ đàn bà nhốt mình trong kỷ niệm, luyến tiếc, ngu dại đến xót xa. Một cách vô lý, Nhã Ca ác cảm với người đàn ông chưa gặp mặt này – dù không tỏ ra.

Muộn 15 phút, Nam Giao kiên nhẫn chờ. Nửa giờ trôi qua, cô nhìn điện thoại và lo sợ. Cảm giác chờ đợi, âu lo rất quen thuộc. Tiếp theo tâm trạng chờ đợi, âu lo này chưa bao giờ là điều tốt đẹp cả. Một giờ... rồi nhiều giờ trôi qua... Giọng khê khàng của Nhã Ca khiến Nam Giao sực tỉnh:

– Ngủ đi em. Muộn lắm rồi, chị nghĩ anh ấy không gọi đâu.

Cô nặng nhọc đứng lên, chậm chạp dọn dẹp sách vở và tắt đèn. Nhã Ca tránh cái nhìn khắc khoải và không nén nổi tiếng thở dài khi nghe bước chân ngập ngừng, nấn ná của Nam Giao.

Trời chuyển dần về sáng. Tiếng kiu kịt của những gánh hàng rong, tiếng lọc cọc của những xe bán điểm tâm đẩy ra từ cuối hẻm báo hiệu một ngày mới vọng vào nhà, Nam Giao vẫn chưa vỗ được giấc. Nhìn trần trần vào nóc màn khiến đôi mắt cô bông rất. Giọng trầm ấm, dịu dàng đầy ấp những quan tâm, âu yếm thốn thức trong nỗi nhớ rồi cồn lên như những ngọn sóng khiến Nam Giao quay quắt. Không còn sức bào chữa cho sự quan tâm của mình cũng không giải tỏa nỗi cơn ùn tắc nơi lồng ngực, cô mặc cho tình cảm vắt kiệt cả sức lực.

Buổi sáng, nhìn đôi mắt thâm quầng và gương mặt phờ phạc của Nam Giao, Nhã Ca vừa thương vừa bực. Hắn ta không xứng với Nam Giao. Nhưng dù sao biểu hiện biết cần người khác vẫn là dấu hiệu tích cực ở Nam Giao. Còn hơn kiểu sống thờ ơ, lặng lẽ tự tách mình ra khỏi thế giới.

Đọc được suy nghĩ của chị nhưng Nam Giao không thể giải thích để Nhã Ca hiểu rằng lúc này vượt lên nỗi buồn đến hụt hẫng chính là lo lắng và linh cảm. Linh cảm không có điều tốt lành nào cho những người mà cô quan tâm đang hoàn thành những nét vẽ cuối để bức tranh định mệnh hiện ra nặng nề, xám xịt. Lòng âm ỉ nóng như bị ran trên ngọn lửa than, Nam Giao nói bằng giọng bình thường nhưng Nhã Ca đọc được những vết rạn trong đó. Đường như tình cảm giữ kín không bộc lộ khiến người ta luyện được khả năng chịu đựng phi thường:

– Em không sao. Chị đừng lo lắng – Ngập ngừng một chút, cô tiếp – em xin lỗi chị.

Cái vỗ vỗ an ủi của Nhã Ca khiến Nam Giao muốn khóc. Và đêm đó khi điện thoại reo thì xung động giữa xúc cảm và sự kiềm chế chuyển thành tiếng nấc. Âm thanh Phong Châu nghe được lại là tiếng thở nặng nề, gấp gáp tưởng như Nam Giao luôn luôn chạy trốn anh và lần nào cũng thua.

– Tôi đây. Em còn đó không?

–

– Sao vậy em?

– Vì hôm qua anh không điện thoại nên tôi lo lắng. Tôi sợ hãi khi nghĩ có việc không may nào xảy đến với anh. Anh không sao chứ?

Giọng Nam Giao giống hôm trước nhưng lần này Phong Châu cảm động. Anh im lặng, chờ cho cảm giác lạ lùng đi qua:

– Tôi xin lỗi. Em chờ có lâu không?

– Dạ lâu. Lần sau anh nhớ... Anh vẫn chưa về nhà à?

– Ừ, tôi đang ở bên ngoài.

– Vậy anh tắt điện thoại đi.

– Sao vậy?

– Để tôi điện lại cho anh. Gọi thế này tốn nhiều tiền lắm.

Không phải lần đầu tiên có người quan tâm đến ví tiền của anh nhưng cách Nam Giao vừa ngậy ngô vừa thành thật lại buồn cười. Khi soi vào tâm hồn trong trẻo, trẻ thơ dường như phần tình cảm thánh thiện hiếm hoi bị lãng quên bởi muôn mặt của cuộc sống trong anh được đánh thức. Phong Châu cố dập tắt cảm giác nôn nao đến lạ kỳ:

– Đừng lo. Tôi không có nhiều tiền nhưng chắc nhiều hơn em. – Anh cười nhẹ - Hôm nay em làm gì? Công việc có tốt không?

Nam Giao ứa nước mắt. Vẽ không có gì, vô tâm của anh khiến cô thấy mình vô duyên chẳng chút giá trị. Là người quyết định cảm xúc của chính mình lại tự dẫn xác vào tình huống này – như bệnh nhân chưa hồi phục đã không biết lượng sức. Nam Giao thấy tội nghiệp cho cái phập phồng ở lồng ngực bên trái. Chỉ bài học giản dị thế mà học mãi vẫn không thuộc mình.

– Giờ tôi yên tâm rồi. Cảm ơn anh đã gọi cho tôi.

– Em sao vậy? Giận tôi à?

Những dồn nén nức nở òa thành nước. Phong Châu cuống quýt:

– Sao vậy em? Cho tôi xin lỗi. Đừng khóc nữa, tôi sẽ giải thích... Để tôi giải thích - Nuốt nước bọt, anh đọc những giao động mạnh mẽ trong chính lời nói của mình – Tôi bị một tai nạn nhỏ, nhỏ thôi nhưng bác sĩ bảo phải phẫu thuật để... ừm, để mau bình phục. Tôi muốn gọi cho em ngay sau ca mổ nhưng đến sáng nay thuốc mê mới chịu buông tha tôi.

–

– Em còn đó không? Nếu em giận thì tôi...

Phụ nữ thường nhạy cảm với nghịch cảnh hay nỗi đau nhưng thật lạ, giọng cô không ngậm ngùi, không thương cảm mà bật đi vì sợ hãi:

– Tai nạn à?

Bằng giọng trầm ấm dịu dàng, Phong Châu cố gắng giúp Nam Giao bình tĩnh trở lại:

– Tai nạn nhỏ thôi và tôi khỏe rồi. Em đừng lo.

– Giờ anh đang ở đâu?

– Tôi đang ở bệnh viện nhưng không phải vì sức khỏe mà là vì thủ tục gì đó. Em vẫn còn khóc à? Thôi nín đi. Tôi có làm sao đâu.

–

– Đừng khóc nữa nhé.

– Tôi muốn nhìn thấy anh. Tôi đến đó được không?

Phong Châu trở mình, anh không nghĩ đến tình huống này. Chà, đau thật. Dù cố nén nhưng tiếng rên nhỏ vẫn bật ra khỏi cổ. Nam Giao hốt hoảng:

– Sao vậy? Anh sao vậy?

– À, không. Vì nằm một chỗ không quen nên người tôi tê cứng.

– Có ai đó giúp anh không?

– Không ai cả.

Phong Châu khoát tay ra hiệu khi cô y tá bước vào phòng. hiểu ý, cô gật đầu, quay ra và khép nhẹ cửa. Bệnh nhân không khó tính, vết thương không nặng nhưng bác sĩ trưởng khoa lưu ý cô chăm sóc cẩn thận. Nghe nói anh ta là người nhà của giám đốc bệnh viện.

– Không có ai giúp anh à?

Như bị ngạt thở, Phong Châu muốn thoát khỏi tình trạng kỳ cục này. Có cái gì ứ nơi lồng ngực thôi thúc anh giải phóng nó:

— Tôi đau quá.

— Gọi bác sĩ đi. Anh đang ở đâu vậy? Tôi sẽ đến. Chờ một chút, tôi đến ngay.

— Tôi khát nước.

Cô gấp gáp:

— Vết thương mất nhiều máu thường làm khát nước nhưng chỉ uống ít thôi. Anh gọi y tá đi hay là... không có ai ở đó giúp anh thật sao?

—

Không có tiếng trả lời giống như anh biến mất ở đầu dây bên kia, Nam Giao hốt hoảng gọi dồn:

— Alô, anh còn đó không?

Giọng nùng nàn, quẩn rữ gõ nhẹ vào tim cô:

— Tôi khát quá. Tôi muốn chạm môi vào những giọt nước trên mắt em.

—

— Được không em?

24. Chương 24

Bất giác Nam Giao sờ lên gương mặt mình. Tay cô ướt đẫm.

— Anh nhớ em.

Đúng là âm thanh này. Cô không nghe nhầm. Anh đã nói với cô. Nam Giao ngớ ngẩn lặp lại:

— Anh nhớ tôi thật à?

— Anh không biết đó có phải là anh nhớ em không nhưng nhắm mắt lại là anh thấy em.

— Tôi không thể hình dung ra gương mặt anh. Lần ấy...

— Không sao. Anh thích thế.

— Có thật không có ai ở đó với anh không?

Phong Châu cười nhẹ.

— Bác anh cẩn thận quá nên họ đang đứng sắp hàng ngoài cửa phòng. — Em yên tâm. Anh đùa thôi. Anh không phải là người dễ dàng bị bỏ rơi đâu.

Nam Giao nhìn đồng hồ, vô tình cô lặp lại những gì anh thường nói:

— Muộn rồi, giờ anh ngủ đi nhé.

— Anh chưa hôn em mà.

Cô ngằn ngừ:

— Nhưng tôi nín khóc rồi.

— Vậy anh hôn vào môi nhé.

—

— Được không em?

—

— Anh hiểu rồi, đừng giận anh.

—

— Có lẽ anh quá đường đột. — Phong Châu cố pha trò — xin em thứ lỗi cho những bất thường trong cuộc đời biết kiểm chế của anh.

—

Im lặng của cô khiến cảm giác buồn bã, thất vọng nhấn chìm Phong Châu nhưng tiếp tục còn tệ hơn, Nam Giao không phải là người để anh buông những lời cợt nhả dù trong thâm tâm Phong Châu biết mình không hề cợt nhả.

— Thôi, em ngủ đi. Hôm sau anh sẽ gọi lại.

— Chờ một chút!

— Em nói đi!

— Tôi muốn giúp anh.

— Không cần đâu. Ở đây có nhiều người lắm, anh hơi mệt, em gác máy đi nhé.

— Nếu hôn em giúp anh hết đau hết khát thì anh hôn em đi.

Phong Châu đọc được sự thay đổi chậm nhưng rõ ràng trong giọng nói của Nam Giao. Có cái gì đó thật nồng nàn thật say đắm chảy vào tim anh — đau tức cả lồng ngực. Hơn cả cảm giác ngạt thở ban nãy. Quả thật, Phong Châu không lường được hết phản ứng của người phụ nữ lạ lùng, nhạy cảm và trên hết là rất phụ nữ này:

— Anh muốn hôn em lâu lắm rồi. Anh khao khát được hôn em.

Phong Châu nói như đổ dành một đứa trẻ.

— Cho phép anh nhé.

— Dạ.

Giọt nước long lanh trong đôi mắt đen tròn, nghẹn ngào cố nén, đôi môi run run kiềm tiếng nấc hiện rõ trong trí anh. Ngay cả khi tiếp nhận nỗi đau, trông cô vẫn ngọt ngào và hấp dẫn. Phong Châu muốn siết thân thể ấy vào lòng, hôn lên môi lên mắt. Mái tóc óng mượt chảy tràn trong trí nhớ và vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại, mát rượi trong bàn tay anh. Phong Châu thì thầm:

— Anh hôn vào môi nhé.

—

— Anh đang hôn em đấy.

—

— Em cảm nhận được không?

— Có, em cảm nhận được.

Giọng nói nhẹ nhàng, khiến nụ hôn cuồng nhiệt, táo bạo trong tâm trí Phong Châu vụt thành kính thiêng liêng như đang ở trong thánh đường. Đột ngột rơi vào thế giới của những cảm xúc lạ lùng, kỳ quặc, loang quanh đi giữa tâm hồn mình như người lạc lối. Phong Châu mặc cho tình cảm trào lên nhấn chìm mọi toan tính, mọi vờ vĩnh giả tạo trong anh. Ngây ngất như lần đầu tiên được chạm vào môi phụ nữ. Cảm giác nồng ấm từ tận đáy lòng cuộn lên thành dòng xoáy diệu dàng. Anh yêu em. Phong Châu buột miệng thốt “Anh yêu em” nhưng dừng lại được vì ngay lúc đó tính cao ngạo cố hữu vụt thức giấc lôi anh về trạng thái cân bằng.

Tính cao ngạo như tên lính canh không bao giờ chợp mắt. Hấn khẳng khẳng định không phải tình cảm, chỉ là những ham muốn mãnh liệt bức phá tâm hồn anh. Đừng nhầm lẫn giữa lòng háo thắng và tình yêu vì khi đến với Nam Giao, mục đích của anh là chinh phục như chinh phục một hành tinh lạ, như một lần lên non, xuống biển.

Vì thế “Anh yêu em” được chuyển thành “Cảm ơn em”, nhưng cảm giác êm ái dịu dàng chưa tan hết đọng lại trong giọng nói trầm ấm, quyến rũ của Phong Châu như một thứ mật ngọt khiến người nghe rung động đến thốn thức. Nam Giao quyến luyến:

- Chỉ gọi cho em khi nào anh thật khỏe nhé.
- Anh chỉ thật khỏe khi được nghe giọng nói và hôn em như thế này thôi.
- Chúc anh ngủ ngon.

Dù nhẹ dạ, cả tin, ngờ nghệch nhưng Nam Giao vẫn là người phụ nữ anh thích ngay cả khi cô để lộ nhược điểm này. Không có gì bất thường trong việc công nhận ai đó hấp dẫn và lôi cuốn. Ngay trong sai lầm của chính mình, anh vẫn là anh. Có thể sa sẩy, có thể vô tình, có thể háo thắng nhưng không vụ lợi không ác ý. Phong Châu tắc lưỡi lấp liếm, mặt trời còn có vết hướng gò người trần mắt thịt như anh nhưng rõ ràng cảm giác đón đau, ngứa ngáy, bàng hoàng lần đầu tiên trong đời là có thật.

25. Chương 25

Nghỉ giờ học sau, Nam Giao vòng lối cửa hông để tránh người thanh niên hay theo cô mỗi lần tan học. Sự dai dẳng có phần táo tợn của anh làm Nam Giao ngại. Vừa rẽ qua khúc quanh đã trông thấy anh đứng ngay lối đi đang trò chuyện với ai đó, dường như trông thấy cô nhưng vờ đi. Chứng tỏ anh đoán trước hành động này. Ngượng ngùng Nam Giao quay trở lại. Bỗng qua hai dãy hành lang hẹp, vòng qua vườn hoa giữa sân, ngồi lẫn trong nhóm học viên, hy vọng anh ta bỏ đi.

Chuông reo, mọi người lục đục đứng lên, Nam Giao tần ngần nửa đi nửa ở. Đang cúi nhìn đồng hồ và phân vân thì bóng người lừng lững xuất hiện. Phong Châu đã vòng vèo theo cô này giờ, kiên nhẫn và tò mò. Nam Giao đứng yên ngay cả khi anh đến thật gần giống như sau anh vẫn còn người nào đó và cô chờ. Vẻ hồ hững của Nam Giao khiến Phong Châu bị hụt hẫng nhưng chợt nhớ cô gặp anh chỉ vài lần, không phải Anh Phong vẫn trò chuyện với cô hàng đêm.

- Bạn anh cũng học trường này hay sao?
- Anh đoán cô muốn nhắc đến Linh Đan.
- À không, tôi đến có việc. Em học ở đây à?
- Vâng. Tôi được nghỉ giờ sau, đang định về.

Phong Châu hất hàm:

- Tôi đứng đằng kia, trông thấy em lòng vòng qua lại nhiều lần nên đến xem em có gặp rắc rối gì không?

Nam Giao nhìn quanh, sân trường vắng hoe, không thấy chàng thanh niên nọ, cô thở ra nhẹ nhẹ. Phong Châu nheo mắt:

- Đang trốn ai à?
- Nam Giao lúng túng:
- À... không...
- Có cần tôi giúp không?
- Anh giúp gì?

– Ừm... tôi sẽ đưa em ra khỏi chỗ này chẳng hạn.

Bất giác, Nam Giao sờ cằm như sờ vào chiếc mặt nạ da người đang bám chặt vào mặt mình. Anh sẵn lòng chìa tay giúp đỡ Nam Giao tránh viên sỏi nhỏ trên đường nhưng dắt cô thẳng đến chiếc bẫy tình vi chờ sẵn. Nam Giao thật sự lỗi cuống Phong Châu – nếu không anh chẳng mò đến đây vào giờ này. Không chờ đến 10 giờ 30, anh còn muốn biết tất cả thời gian còn lại cô làm gì. Dù vậy Phong Châu không thiếu sự tỉnh táo, bạn bè thường bảo anh là con ghẻ của trường phái si tình, lú lẫn mà. Nam Giao đang nhìn anh, đầy vẻ ngờ vực:

– Tại sao anh giúp tôi?

– Vì tôi biết nỗi khổ của người cần sự giúp đỡ của người khác mà phải vờ như không. Nào, đi. Xe em để ở đâu?

Ngang qua người thanh niên, ánh mắt chằm chằm khiến Nam Giao đi gần anh hơn. Không bỏ lỡ cơ hội này, Phong Châu choàng tay qua vai cô, trông hồ hững hờ nhưng vẻ sở hữu. Phản xạ tự nhiên, Nam Giao nhích ra xa.

– Đừng bỏ tôi nhanh như thế. Hắn đã chịu thua đâu. Nếu em cho tôi rơi, hắn sẽ chụp ngay lấy em.

Theo kinh nghiệm, Phong Châu đánh giá chính xác tâm lý của người đang tiếp xúc và biết rõ mình phải dùng thái độ nào cho phù hợp. Nam Giao không thích thiết lập mối quan hệ mới nhưng dù sao cô cũng tin anh hơn chàng thanh niên tội nghiệp kia. Chẳng vội gì, nhẩn nha thế này cũng về đích. Phong Châu đề nghị:

– Tôi không đủ kiên nhẫn đi lòng vòng như em, chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống đi. Tôi mời em uống chút gì nhé.

Nam Giao nhìn anh. Không phải ngạc nhiên thuần túy. Dù nhẹ dạ, cả tin, ngờ nghệch nhưng cô không thiếu linh cảm – một thứ linh cảm biến phụ nữ thành rắc rối phiền phức:

– Anh đang tìm điều gì ở tôi vậy?

Phong Châu nheo mắt:

– Vậy em nghĩ tôi sẽ tìm được gì khi mời một người phụ nữ uống chút gì đó?

– Tôi không biết nhưng tôi có ấn tượng tốt về anh. Tôi không muốn thấy anh như một người đàn ông chỉ quanh quẩn mua thức uống cho phụ nữ hoặc giúp họ trốn một người đàn ông khác.

Ngã ra sau tránh cú tạt chết người của Nam Giao, Phong Châu cười lớn:

– Ok, tôi sẽ cố để không trở thành một người như thế, ít ra là đối với em.

– Giờ thì chúng ta đi đâu? Anh ta vẫn còn phía sau à?

– Ừ, em rẽ phải đi.

Nơi họ đến là quán kem, tầng dưới là nhà sách. Hai cô tiếp tân xinh đẹp nghiêng người 90o đúng kiểu Hàn Quốc để chào khách. Quán bài trí khá ấn tượng. Bên trong là phòng kín dành cho những người thích yên tĩnh. Chính giữa được thiết kế cao hơn một chút thích hợp cho gia đình nhiều người với những dãy bàn rộng và khoảng trống dành cho trẻ con. Hành lang ngoài cùng hẹp, đủ đặt hai chiếc ghế cạnh nhau, nối thành vòng tròn – nơi của những đôi tình nhân. Không gian thoáng, bàn ghế nhiều màu sắc được bài trí cách điệu. Trên tường treo mấy bức tranh vui mắt, dễ thương. Phong Châu hài lòng trước vẻ mặt thích thú của Nam Giao. Nhón người như cô bé rụt rè, Nam Giao ngồi xuống. Lãng mạn quá, cô lại đề phòng.

Khuấy nhẹ tách cà phê, Phong Châu ngắm Nam Giao múc từng thìa kem cho vào miệng rồi giữ chiếc muỗng nhỏ giữa hàm răng trắng đều. Đôi môi mọng và ướt – ý nghĩ đã từng hôn lên đấy khiến người Phong Châu rung lên vì cảm giác bàng hoàng, ngây ngất. Để tránh ánh mắt dò hỏi của Nam Giao và giấu đi thứ cảm xúc quái quỷ, anh nâng tách cà phê đặc sánh uống một ngụm lớn. Đắng nghét, chẳng có chút đường nào cả. Phong Châu nuốt từ từ từng chút một và tự hỏi chẳng hiểu lúc này anh đã khuấy cái gì trong tách. Hành động tặng lơ của Phong Châu không lừa được Nam Giao :

– Tại sao anh lại nhìn tôi như thế?

Chà, còn đáng hơn cả ngậm cà phê trong miệng, Phong Châu nuốt ực cho xong.

– Tôi rất tiếc vì ánh mắt khiếm nhã của mình.

Nam Giao lắc đầu:

– Đây là lời xin lỗi, tôi muốn nghe anh giải thích.

Phong Châu cười cười:

– Hy vọng em không nổi giận.

– À, không - Nam Giao lắc đầu, khẳng khái ngờ nghếch nhưng đáng yêu – Tôi luôn sẵn lòng tha thứ cho những sai lầm đơn giản.

Anh xoa cằm:

– Cảm ơn em nhưng sai lầm của tôi thì không đơn giản chút nào đâu.

Thang máy dừng lại. Người đàn ông đẩy chiếc xe trẻ con bước ra. Nhìn khắp lượt, cuối cùng anh ta chọn chiếc bàn nhỏ cạnh họ và ngồi xuống. Đứa trẻ nằm trong xe bắt đầu đập loi choi và cất tiếng khóc. Người đàn ông cẩn thận đỡ nó ngồi dậy. Khung cảnh lạ lẫm khiến thằng bé im bật, quan sát. Gương mặt thiên thần, đôi mắt tròn to đen láy.

– Nếu như em biết tôi đã từng...

Nam Giao đông cứng như thạch, mặt mũi tái ngắt. Phong Châu tò mò:

– Em quen người này à?

Cô thì thầm, giọng gấp rút, đứt quãng như không có đủ dưỡng khí để thở. Xem ra lần này Nam Giao mới cần anh thật sự.

– Chúng ta về đi thôi. Tôi... tôi không muốn gặp lại anh ấy.

Phong Châu buột miệng:

– Em thường xuyên gặp rắc rối với phân nửa thế giới này? Hay có quá nhiều đàn ông sắp hàng trước mặt em như chơi trò rồng rắn, dài đến nỗi tôi nhìn mãi vẫn không thấy cái đuôi?

Cô không nói chỉ ánh mắt yếu ớt như trông chờ sự giúp đỡ từ anh. Khi không liên can đến mình, người ta thường hào phóng sự thông cảm như cho vay bằng vốn người khác nhưng Phong Châu lại thấy những chiếc gai nhọn mọc trong lòng. Anh không ý thức được đùa cợt lúc này còn tệ hơn đứng đưng, vô tình.

– Em đang rất sợ phải không?

Cô gật.

– Em có nợ tiền anh ấy không?

– Không có.

– Thế còn nợ tình?

–

– Cũng không, vậy lý do gì em sợ anh ta?

Như kẻ phạm tội, mắt Nam Giao cụp xuống lần tránh. Phong Châu chán nản. Bậc triết gia tìm cái chân, người xuất gia tìm cái thiện, nhân gian tìm cái mỹ, anh không biết mình tìm được gì ở người phụ nữ này chỉ thấy những nỗi buồn trang điểm cho ra vẻ cuộc đời. Phong Châu nhìn đồng hồ. Thật kỳ lạ khi ngồi cạnh cô mà cảm giác một Nam Giao khác đang chờ đợi mình. Nam Giao của sự chân thành, nồng nàn, ấm áp luôn khiến anh tò mò say mê. Kim đồng hồ nhích dần và Phong Châu thấy mình sốt ruột một cách vô lý.

Cũng từ thang máy, người phụ nữ xuất hiện, đi thẳng đến chỗ hai cha con. Thái độ của Nam Giao càng đáng ngại. Nép vào anh và run rẩy, chỉ cần biết điều gì đang giầy vò, hành hạ cô Phong Châu sẽ nghĩ ngay cách giải quyết vì căn cứ nét mặt và những biểu hiện đang nhìn thấy, anh hiểu rằng phải làm điều này càng sớm càng tốt. Bất kể sự lo lắng của anh, Nam Giao chỉ biết thu người lại. Phản ứng tiêu cực khiến Phong Châu nổi giận. Đàng kia, người đàn ông đang cố phân trần điều gì đó trước vẻ phật ý của vợ. Cả hai đều căng thẳng. Cảm giác bị bỏ rơi khiến thằng bé ngoác mồm ra khóc. Sau vài tiếng oe oe khởi động, nó khóc vang lên. Phong Châu nhếch môi:

– Nhìn xem, nếu anh ta phụ em thì đáng đời anh ta. Còn em, nếu phụ tình mà phải chui rúc thế này thì cũng đáng đời em. Tôi thấy chán. Nào, đứng lên!

Nam Giao giữ lấy tay anh, khấn khoản:

– Tôi không muốn họ nhìn thấy.

– Em luôn luôn sợ hãi thế này sao? Trông em lúc này cũng như con sâu rúc vào trong kén. Đừng lo, tôi có cách để họ không làm phiền em. Em đứng lên được không?

– Không phải làm phiền, tôi chỉ sợ...

Không còn phóng khoáng, thanh lịch, Phong Châu trở nên cay nghiệt trong sự ngạc nhiên của chính anh:

– Tôi thường đánh giá cao và muốn nhìn thấy những nỗ lực. Tôi không muốn nghe những lời biện hộ.

Lúc này, không ai giúp được cô ngoài anh. Chỉ nghĩ đến việc đối diện với họ, Nam Giao đã thấy sợ. Cô im lặng. Nét nhần nhục, chịu đựng khiến anh tội nghiệp. Phong Châu hạ giọng:

– Tôi không biết lý do tại sao em lại sợ họ. Em có thể tránh mặt, có thể không giải thích, có thể chán ghét nhưng sợ thì không được. Sao em không thử đối diện với họ một lần như đối diện với nỗi sợ hãi của chính em?

Nam Giao yếu ớt:

– Tôi đã nghĩ đến điều này nhưng...

Phong Châu lắc đầu:

– Không có lợi ích hay thành tựu nào được gặt hái từ những việc mà em định làm cả. Nào, chúng ta thử một lần xem sao.

26. Chương 26

Sức mạnh từ cánh tay anh nâng cô dậy. Phong Châu quan sát thật nhanh và thấy hài lòng vì muốn ra khỏi chỗ này không có lối nào khác ngoài đi ngang qua họ. Chưa trông thấy Nam Giao nhưng dường như anh thu hút sự chú ý của đôi vợ chồng này. Càng tốt, Phong Châu nghĩ thầm.

Vòng tay quấn qua người Nam Giao thoát trông âu yếm, mềm mại, chở che nhưng quan sát kỹ sẽ thấy nó cứng như gọng kềm giữ chặt lấy cô. Như đứa bé bị chặn mọi ngõ ngách, không thể bước đi, không thể lẩn tránh Nam Giao dừng lại trước người đàn ông đứng bật dậy và gọi tên cô tha thiết.

Lâu quá rồi, Uy Vũ vẫn chưa quen cảm giác không còn gặp lại Nam Giao. Anh cứ chờ, cứ chờ. Họ chưa từng nói với nhau lời nào nên không có cảm giác khắc khoải khi chia tay. Anh cứ chờ và cô không đến.

Phong Châu quan sát người đàn ông. Gương mặt không buồn, không vui, không hề suy sụp như chờ chồng xem xong trận bóng trên TV – môn thể thao mà mình không thích.

– Anh chờ em mãi. Em có biết anh tìm em không Giao?

Cúi mặt như người có lỗi, Nam Giao dạ khê. Uy Vũ thấp giọng, nghe khấn khoản và nài ép:

— Sao vậy Giao?

— Tôi xin lỗi. Bác khỏe không anh?

— Mẹ tôi khỏe.

Quay sang người phụ nữ, Nam Giao mỉm cười. Phong Châu cảm nhận người cô căng như sợi dây đàn chứng tỏ Nam Giao cố gắng thế nào.

— Cu Bờm lớn quá. Em bé và Phúc vẫn khỏe hử?

— Cảm ơn Giao, chúng tôi vẫn khỏe.

Phong Châu quan sát, không có sự thân thiện nào trong ánh mắt, cả giọng nói cũng thế dù đã được điều chỉnh để phù hợp với nội dung. Người phụ nữ này không đơn giản. Để chồng tự do nhưng chỉ là tự do giả hiệu, tự do trong... khuôn khổ cho phép khi cô khư khư nắm chặt sợi dây.

Uy Vũ nhìn Nam Giao, hình bóng này khiến mỗi lần ôm Phúc trong tay, anh cảm giác có vị đắng ở cổ. Không phải vì thương hại hay một thứ trách nhiệm bốn phận nào khi Uy Vũ quyết định gắn bó với Phúc nhưng từ nơi sâu thẳm của tâm hồn anh nhận ra dường như sự tự nguyện của anh diễn biến theo ý muốn của Phúc. Thoạt tiên là nhần nhục, yên lặng, chờ đợi và thủy triều dâng mãi cũng làm đại dương cuộn sóng. Anh bắt đầu chấp nhận Phúc, tiếp theo là cứng cỏi, ít bộc lộ, vững chãi, Phúc biết cách sắp xếp mọi việc trên đời đầu vào đầy theo đúng ý cô. Uy Vũ cũng dần dần thay thế hình ảnh Nhật Văn trong lòng Phúc. Đôi khi Phúc cố mường tượng gương mặt thân yêu một thời nhưng rồi lắc đầu thất vọng vì gương mặt ấy giờ đây nhạt nhòa trong làn sương hư ảo.

Lúc này Uy Vũ không nhìn Phúc, không quan tâm đến cu Bờm, anh đang bị hút vào Nam Giao. Thằng bé nín khóc đang nghịch nghịch ngón tay mẹ. Những kẽ tay thưa rảnh khiến Phúc rung mình và lời cảnh báo vang lên khe khẽ từ nội tâm. Phúc cố không để lộ ánh mắt tự vệ của người bị người khác đe dọa cướp đi vật quý giá.

— Giao có thường đến thăm Văn không?

Nam Giao tựa hẳn vào người Phong Châu, toàn thân rung động. Gã đàn ông nhấn mặt như uống phải liều thuốc đắng. Rõ rồi, tự do mà người phụ nữ này dành cho chồng là thứ tự do dành cho vật nuôi trong nhà, không ràng, không buộc, không nhốt vì biết chẳng đi đâu mất. Lâu lâu đánh vài đòn gió để cảnh cáo.

— Không... không có...

— Sao Giao không đến thăm anh ấy?

Phong Châu ân hận, anh không nên bắt cô đối mặt với tình huống này. Bước lên phía trước, Phong Châu cắt ngang:

— Tôi bận nên chưa đưa Giao đi được. Hôm nào chúng tôi sẽ cùng đến thăm anh ấy. Giờ chúng tôi phải về. Xin phép anh chị.

Nam Giao chờ dẫn bước đi. Cảm giác chông chênh khi tay Phong Châu rời khỏi vai khiến cô loạng choạng muốn té.

— Đứng đây nhé, tôi sẽ lấy xe cho em .

Thật may, nếu đi nhanh anh đã không thấy Uy Vũ đến gần:

— Tôi có thể nói vài lời với Nam Giao không?

Dù nhìn thẳng vào Phong Châu nhưng không phải để hỏi ý kiến, cũng chẳng phải thăm dò Nam Giao. Điều hẳn muốn bây giờ là anh rút đi cho rảnh. Rất lịch sự, Phong Châu cười nhẹ:

— Tất nhiên là được nếu Nam Giao đồng ý.

Cô đứng yên. Uy Vũ cười gượng, không biết điều gì thôi thúc anh theo cô. Cảm giác không còn trông thấy Nam Giao, không được phép nhớ thương cô khiến Uy Vũ tiếc nuối và phản ứng tức thời của anh là nín kéo. Uy Vũ chỉ muốn ở bên Nam Giao nói vài lời nhưng ích gì. Anh còn Phúc, cô có người đàn ông bên cạnh –

dù tỏ ra lơ đãng nhưng không cử chỉ nhỏ nào của anh lọt qua mắt hắn. Hắn bảo vệ Nam Giao giống như anh đang làm hại cô vậy. Uy Vũ gọi tên cô. Âm thanh dịu dàng trước kia giờ biến thành mũi dao nhọn xuyên qua tim anh. Như con chim, Nam Giao chỉ đậu một lần và anh không giữ được cô.

— Xin em tha thứ cho những xúc phạm, những cay đắng, những điều không trọn vẹn giữa chúng ta. Tất cả là lỗi của anh.

Bàn tay thanh mảnh, mềm mại đan vào nhau. Những ngón tay đã từng lướt trên gương mặt Nhật Văn từ mái tóc, vàng trán, gương mặt đến đôi mắt, sống mũi rồi dừng lại ở môi, miết nhẹ. Run rẩy vì thêm đá lạnh. Những ngón tay mà Uy Vũ muốn hôn hơn bất cứ đôi môi phục nữ nào.

— Mẹ anh rất buồn khi nghĩ đến em, cả anh cũng thế.

Uy Vũ không dám thú nhận bà buồn hơn khi anh quyết định gắn bó với Phúc. Không phản đối, không chỉ trích, chấp nhận nhưng buồn. Mẹ, Nhật Văn, cu Bờm, Phúc... anh đau lòng vì cảm giác xa lạ, lạc lõng giữa những người thân. Tim Nam Giao se thắt khi hình dung gương mặt mẹ Nhật Văn. Cái bấy tình cảm nằm yên nhưng chỉ cần chạm nhẹ vào là hàng trăm mũi tên đồng loạt phóng ra đâm thẳng vào lòng cô.

Siết Nam Giao trong bàn tay khỏe rộng, Phong Châu nghĩ thầm, trông người kia tội nghiệp như kẻ giữ báu vật bằng cái túi thừng hai đầu, túm đầu này hở đầu kia. Sao anh ta không hiểu chẳng ai thoát khỏi cái hồ bằng cách kéo người khác xuống với mình. Lúc Nam Giao quay mặt đi, cổ ghìim nước mắt, Phong Châu vỗ vai Uy Vũ trong một cử chỉ an ủi cảm thông như rùa và thỏ khi kết thúc cuộc đua, như hai vận động viên chạy tiếp sức – một người chấm dứt một người bắt đầu, như hai đội bóng vào sân với cái bắt tay đậm chất thủ tục và cuối cùng như lời khuyên cáo “Để cô ấy yên”. Uy Vũ bất động khi Nam Giao bước đi theo sự hướng dẫn từ bàn tay và thân người Phong Châu.

— Mình đi em.

Xe gửi ở công viên đối diện, anh dắt cô theo và nói nhỏ khi họ đi được vài bước.

— Để em đứng một mình tôi không yên tâm chút nào cả.

Công viên chỉ ít người tập thể dục, mấy chiếc ghế đá buồn thiu không ai ngồi, nhạc vẳng ra từ nhà hàng trong khuôn viên. Nam Giao lặng lẽ đi bên anh, im lặng của cô khiến Phong Châu lo ngại:

— Em ngồi xuống một lúc đi.

Từ một người mà mọi phản xạ tình cảm thuần khiết đều chai lì và quên luôn cả việc thoát tiên anh chú ý đến Nam Giao chỉ vì ánh mắt thản nhiên khi cô lướt qua anh. Giờ như tên nô lệ tự nguyện làm và mong muốn được nụ cười hài lòng của chủ nhân. Phong Châu đặt tay lên tay Nam Giao, những ngón tay rắn chắc vốn quen chỉ huy và bắt người khác phục tùng giờ dịu dàng với người phụ nữ anh thích. Chúng nhẹ nhàng âu yếm bàn tay cô. Một lúc lâu Nam Giao nhẹ nhàng rút tay về, tiếc nuối nhưng an tâm vì Phong Châu biết đây là dấu hiệu cô đã bình tĩnh trở lại.

Anh đùa:

— Thì ra em có một cuộc rút lui kém vinh quang. Sao em không nói với tôi?

Rút hẳn tay về, Nam Giao cười gượng:

— Nếu anh đã gọi đó là một cuộc rút lui kém vinh quang thì tại sao tôi phải khua chiêng múa trống cho cuộc rút lui kém vinh quang ấy?

Phong Châu quan tâm đến nhân vật có tên Nhật Văn hơn. Cô đã phản ứng kỳ lạ khi nghe đến tên này:

— Tôi hơi tò mò, Nhật Văn là ai vậy?

Mặt Nam Giao thoát đau đớn khiến Phong Châu ân hận nhưng anh vẫn muốn biết điều này vượt trên tất cả.

— Khi tôi nâng Nhật Văn lên, tôi không tin anh đã chết. Tôi lay bàn tay rồi lay cả người Nhật Văn, lay mãi lay mãi... - cô nghẹn ngào – từ lúc ấm nóng, mềm mại đến khi lạnh giá, cứng đơ.

Phong Châu thường ví cảm xúc của phụ nữ như ngọn lửa thiêu đốt đàn ông – chỉ cháy, đẹp và nóng trong khoảnh khắc. Giờ trong đôi mắt đang nhìn anh có cả nước lẫn lửa. Anh vẫn thấy mình bị thiêu đốt, dù sao cũng không dừng lại được, Phong Châu muốn biết rõ ngọn nguồn:

– Còn người đàn ông đó?

Nam Giao thì thầm:

– Họ bảo anh ấy chết ngay khi va chạm nhưng tôi chắc anh ấy đau đớn lắm. Không có cái chết nào nhẹ nhàng, êm ái cả.

Phong Châu lắc tay cô:

– Tôi hỏi em người đàn ông ấy là ai?

– Là anh trai của Văn.

Phong Châu nhú mày:

– Thế người phụ nữ?

– Là người yêu của Nhật Văn và thằng bé là con của anh ấy.

Anh đặt cả hai tay lên vai cô:

– Vậy còn em? Em giữ vai trò gì trong tất cả những chuyện này?

– Tôi dối Uy Vũ rằng tôi là người chứng kiến tai nạn. Với mẹ Nhật Văn, tôi là người yêu anh ấy. Với Phúc, tôi là người sau khi cướp đi Nhật Văn lại chuyển sang giành Uy Vũ. Không phải nợ tình hay nợ tiền như anh nói, tôi nợ họ mạng sống của chính tôi. Anh nghĩ xem phải trả thế nào?

Phong Châu xót xa:

– Nếu họ không tha thứ, không phải em mà chính họ là những người phải chịu đựng.

– Không, vì họ tha thứ nên gánh chịu đựng của tôi càng nặng nề hơn.

Nam Giao nghẹn ngào nhưng không khóc:

– Anh nói đúng, không có thành tựu nào gặt hái được từ những việc định làm vì thế tôi không bao giờ thắng nỗi sợ hãi trong lòng.

– Em an tâm. Tôi không bao giờ chỉ trích những người cố gắng và thất bại:

Nam Giao nắm bắt:

– Tôi luôn luôn thất bại.

Phong Châu xoa nhẹ bờ vai cô:

– Đừng nói thế.

Lần này hành động thân thiện lại khiến Nam Giao đề phòng. Cô nhích ra xa, Phong Châu im lặng nhìn bàn tay mình rơi xuống.

– Tôi có một nỗi sợ hãi vô lý nhưng mãnh liệt và dai dẳng.

Nam Giao đang rào đón và tất nhiên đối tượng mà cô hướng đến không ai khác chính là anh, Phong Châu gật:

– Em nói đi.

– Tôi có kinh nghiệm về những người liên quan hoặc gắn bó với tôi. Thường họ không nhận được điều tốt đẹp nào cả. Tôi không muốn mang rắc rối đến bất cứ ai và tôi không muốn mình bị tổn thương nên tôi nghĩ anh nên...

Thế đấy, sau những câu chào đầu chung chung là một cá nhân cụ thể. Khi vấn đề đã được đặt ra dứt khoát thế này thì phải nhận nó là một việc làm ngu ngốc. Phong Châu cắt ngang:

— Em nói nghe hay quá. Em không muốn bị tổn thương, em không muốn rắc rối khi gần gũi ai đó vì họ sẽ chết, sẽ chọn người khác hoặc bỏ em mà đi, phải không? Tôi không chết, tôi không chọn người khác và tôi không bỏ em mà đi.

Nam Giao nhìn anh đăm đăm:

— Nếu tôi tin như thế thì điều này đáng để anh giấu cọt hay sao?

Phong Châu thấy lạ. Hình như anh chỉ mong xảy ra rắc rối thế này để đón nhận và lăn xả vào một cách công khai.

— Tôi không giấu cọt, tôi không muốn chết cũng không có ý định gần bó hoặc gần gũi với em, tôi chỉ muốn em nhận biết rằng em đang đầu độc thể xác, ý chí của em bằng lối nhận thức ngu xuẩn. Lúc nào em cũng thấy có lỗi trong việc mình còn sống, còn hít thở thì cuộc sống của em có ý nghĩa gì? Cuộc sống đó không giúp ích gì cho ai, ngay cả với chính em.

Người ta thường cẩn thận với những vết thương. Chưa ai chạm vào vết thương của Nam Giao thô bạo như người này. Cô lắc đầu:

— Chẳng bao giờ có được hạnh phúc hay cuộc sống trọn vẹn từ nỗi đau đớn mất mát của người khác. Nếu được lựa chọn, nhất định tôi sẽ chọn ình phần mất mát, thiệt thòi thậm chí là cái chết. Tôi sẽ được nhẹ nhàng, thanh thản chứ không thế này.

Anh giận. Con giận chồm lên như ngọn sóng thần hung hãn. Cuồn cuộn ập vào lan khắp người cuốn phăng mọi lịch lãm, thân thiện và cả lý trí khiến Phong Châu không hiểu tại sao mình lại giận đến thế.

— Chọn cái chết à? Hay lắm. Em muốn chọn cái chết nào vậy? Êm dụ bởi thuốc ngủ hay oằn oại đau đớn vì trúng độc? Nhảy lầu hay lao vào bánh xe? Đâm một nhát tận tim hay cắt mạch máu? À, nói cho em biết nếu cắt dọc thì mau chết hơn đấy vì người ta không thể nối động mạch bởi nhát cắt dọc dài và bén ngọt. Theo cách thông thường một vết cắt ngang chỉ tổn công người khác mang em vào bệnh viện mà thôi. Tôi đề nghị cái chết này vì em sẽ nhìn thấy sự sống chảy ra từ cơ thể, thấy mình từ từ tiếp cận với cái chết. Em sẽ nhìn rõ gương mặt của cái chết khi tử thần chồm vờn nhảy múa trước mặt em.

Mặt Nam Giao tái nhợt nhưng không chịu thua, cô sẵn sàng đương đầu với anh và vũ khí là những điều mà cô tin là đúng.

— Vậy anh bảo tôi phải làm sao đây? Đi tìm một phương thuốc thần hay một phép màu nào có thể giải thoát tôi khỏi mặc cảm tội lỗi khi mà bản thân tôi ý thức được điều này một cách rõ ràng?

Phong Châu lắc đầu:

— Tôi thấy vô ích khi Nhật Văn quan tâm đến em, dù đó chỉ là lời nhắc nhở có thể ìm thấy ở bất cứ người nào. Trùng hợp là sau đó anh ấy gặp tai nạn và em cho đó là trách nhiệm của em. Nhật Văn muốn giúp em tránh một rủi ro nhỏ có thể xảy ra vậy mà giờ đây em lại chọn ình phần mất mát, thiệt thòi thậm chí là cái chết. Khi quan trọng hóa tai nạn, em đã tầm thường cái chết của Nhật Văn. Em đủ gan để chết nhưng không có can đảm để sống phải không? Cả sống và chết của em đều không có ích cho ai cả, với Nhật Văn lại càng không. Nếu em không yêu quý chính mình thì không ai yêu quý em cả.

Con giận như trận đại hồng thủy cuốn phăng những thành trì những giới hạn trên đường đi:

— Để tôi nói cho em biết, trên đời này vẫn còn có những người sẵn sàng hy sinh vì người khác một cách có ý nghĩa chứ không phải chết vô ích như em. Hãy nghĩ xem, những người được cứu từ một tai nạn, một đám cháy, một căn bệnh hiểm nghèo sẽ thấy cuộc sống mình ý nghĩa hơn nhất là khi nó được đổi từ chính mạng sống của người khác. Nhất định họ sẽ sống có ích hơn, giá trị hơn chứ không đòi sống đòi chết như em.

Bế tắc, tuyệt vọng khiến Nam Giao mang gương mặt của người đang đối diện với kẻ sát nhân và không có lối thoát nào dành cho cô cả:

— Tôi biết mình phải làm gì.

— Vậy em định thế nào? Sẽ dần vật day nghiêng bản thân hay ép xác khổ hạnh suốt đời? Thay vì làm cái việc điên rồ đó, em hãy đứng lên nhìn lại mình và quên đi khoảng thời gian sống vật vờ vô ích kia đi.

Nam Giao đứng lên, cổ ghìm tiếng nấc giữa đôi môi run run:

– Đủ rồi, cuộc đời tôi có thể không ra gì nhưng không có khoảng nào đáng bỏ đi cả.

Mặt Nam Giao tái mét nhưng trên môi lại điểm nụ cười kỳ lạ:

– Anh vẫn chưa biết được điều này khi đã lần lượt chứng kiến những cái chết, nó không còn làm người ta sợ nữa. Tôi biết nhiều cái chết lắm, anh có muốn tôi kể ra không? – Thân thể xám ngoét của cha hiện về trong ký ức – Tôi đã chứng kiến người đàn ông trụ cột của cả gia đình gục ngã trên đường mưa sinh. Người ta đưa ông về trong đêm mưa gió trên chiếc xe phủ bạt. Thân thể lạnh giá gói trong mớ quần áo ướt sũng, rách bươm. Những ngón tay cứng đờ không khép lại được. Một đứa trẻ chết trong cơn mê sảng mang theo nỗi đau đớn, tức tưởi, kinh ngạc về cái chết của chính mình. Một người mẹ mắc bệnh hiểm nghèo hàng ngày nhìn cái chết từ từ vẫn không muốn con mình biết dù đứa con trai mà bà kỳ vọng đã vĩnh viễn nằm lại ở xứ người với một thân thể không toàn vẹn – Chiếc bình chịu đựng vỡ tung nhưng mắt Nam Giao ráo hoảnh

– Anh còn muốn biết thêm cái chết nào nữa?

Là người chưa bao giờ bối rối trước những tình huống bất ngờ và luôn nhạy bén khi nhận định tình hình nhưng lần này phản ứng của Phong Châu vượt ngoài sức tưởng tượng của chính anh. Thường thì anh không bao giờ để sự việc đi quá xa vì sau đó không thể nói đến chuyện thỏa thuận được nữa.

27. Chương 27

Cả hành động đi theo và giữ lấy đơn giản thế này anh cũng chưa từng làm với ai. Sải những bước dài, Phong Châu nắm chặt cánh tay Nam Giao. Trái với trí tưởng tượng của anh, Nam Giao quay lại, không kháng cự, không dằn dỗi. Cái nắm quá chặt của anh hóa thừa thãi. Đôi mắt mà nỗi buồn làm cho thăm thẳm đã ướt nhoe. Giọng Phong Châu khản đặc. Những điều sắp nói thật khó khăn với một người như anh:

– Tôi xin lỗi.

Anh đợi cô to tiếng nhưng Nam Giao im lặng. Phong Châu nuốt nước bọt, cảm giác cả nhân gian là quán trọ, chỉ cái thăm thẳm này là nhà.

– Tôi đã quá lời, tôi đã đi quá xa nên ý tốt của tôi không còn là thiện ý nữa.

–

– Tôi không định nói thế chỉ vì em làm tôi đau lòng quá.

–

– Em nói đúng, không có cái chết nào nhẹ nhàng, dễ chịu cả. Để đi đến cái chết người ta phải băng qua đau đớn. Tôi đã...

– Anh nói đúng.

Phong Châu im lặng. Lúc này, lời nói không đúng lúc sẽ rất tai hại. Nam Giao cần người khác lắng nghe và chia sẻ theo cách anh thường giấu cột – nịnh hót dư luận chứ không phải lên mặt rao giảng. Thời gian biết cô quá ngắn ngủi để mọi giá trị, mọi nguyên tắc tưởng như bất di bất dịch trong anh đảo lộn cả lên.

– Anh nói đúng nhưng tôi không sao thoát ra được những ám ảnh đó. Tôi luôn tự dằn vặt, hành hạ mình vì cảm giác nợ ai đó một lòng tốt chưa trả được, không sao trả được. Tôi biết những người chung quanh tôi, yêu thương tôi, quan tâm đến tôi thế nào, nhưng tôi... tôi...

Nam Giao cúi mặt, nước mắt tuôn như suối. Phong Châu kéo nhẹ cô, chiếc vỏ bọc lấy Nam Giao cứng nhưng mỏng như vỏ trứng vậy. Vòng tay anh choàng qua che chở, ủ ấm cô. Không ghìm được, Nam Giao nức nở trong vòng tay to rộng quấn quanh người và để yên cho cô khóc. Một lúc lâu, Phong Châu vỗ nhẹ vào lưng rồi nâng gương mặt Nam Giao bằng hai tay. Thân quen quá, đến nỗi tưởng như anh đã quen cô lâu lắm rồi. Đường như trong vô thức anh đã gặp cô. Giờ nếu lạc mất Nam Giao, không ai giúp được

anh vì Phong Châu không thể miêu tả cô, chỉ cảm nhận bằng tất cả những giác quan đầy ứ cảm xúc. Anh phải tự tìm cô một mình, viễn ảnh khiến Phong Châu đau thất. Nước mắt của cô bám anh đến như.

– Đừng khóc nữa, tôi xin em...

Nam Giao chùi nước mắt.

– Xin lỗi anh.

Nước gột bớt những u buồn trả lại đôi mắt đen mượt ngọn lửa sáng xanh. Trong cái yếu đuối mong manh vẫn ẩn chứa nét mạnh mẽ, kiên cường khiến Phong Châu cảm phục:

– Tôi rất ân hận, tôi không được phép nói với em những lời như thế. Tôi không biết giới hạn của mình và không ai nhắc tôi điều đó cả.

Cô lắc đầu yếu ớt. Phong Châu cố tìm một lời xin lỗi hữu hiệu nhưng thất bại, trí thông minh không giúp được anh. Thường những tình huống cấp bách, lúc nào gã đàn ông tinh quái, ma mãnh, nhanh nhạy trong anh cũng lờ được bửu bối gì đó trong vốn từ ngữ để vẫn hồi tình thế nhưng lần này xem ra chẳng có tác dụng gì. Phong Châu nói một cách khó khăn:

– Tôi biết là tôi...

Nam Giao hít mũi:

– Không đâu, tôi phải cảm ơn anh mới phải. Cảm ơn vì anh đã nói cho tôi hiểu.

– Nhưng mà tôi...

– Chẳng phải người ta học được nhiều điều từ những ý kiến phản đối đấy sao?

Đây là lần đầu tiên anh ý thức được rằng muốn giữ lấy một người không phải xòe tay ra rồi nắm lại là đủ. Phong Châu mong mỗi được nhìn thấy đôi mắt sáng lên ấm áp.

– Thật may vì em không phải là người tồi tệ. Tôi rất vui vì đã giúp được em.

– Anh nghĩ thế à?

Phong Châu nghĩ thầm thế giới có hai dạng phụ nữ: dạng thứ nhất tạo ra kẻ ngu ngốc từ một người đàn ông, dạng thứ hai tạo ra người đàn ông từ gã ngu ngốc. Anh không biết cô thuộc dạng nào khi anh thấy mình vừa là người đàn ông vừa thấy mình ngu ngốc. Nói chính xác là một gã đàn ông ngu ngốc.

– Ừm... - Phong Châu cười – Nhưng phần quyết định là ở em. Hãy sống nhiệt tình bằng cách yêu thật say đắm, thật sâu đậm. Có thể em bị tổn thương, bị từ chối, bị bỏ rơi vì không phải cứ kỳ vọng vào cuộc sống bằng khát vọng chân chính và tin yêu nó bằng trái tim giàu lòng nhân ái thì nó sẽ dùng những điều tốt đẹp đáp lại em một cách đơn giản, dễ dàng đâu nhưng đó là cách em quan tâm đến chính mình và cũng là cách em cảm nhận cuộc sống thật trọn vẹn, thật ý nghĩa. – Nét đắm chiều của Nam Giao khiến Phong Châu e ngại – Em có muốn tôi dừng lại không?

– Không, anh nói tiếp đi.

– Không ai có thể trốn khỏi ký ức của mình. Em không thể quên những việc đã xảy ra trong quá khứ. Không ai bắt em quên nhưng trí nhớ cũng có khả năng thích ứng.

– Tôi hiểu rồi.

Đôi mắt ướt nước đã ánh lên nét cười mà anh mong đợi.

– Thật may vì anh biết nỗi khổ của một người cần người khác mà phải vờ như không. Tôi cũng biết mình làm phiền anh. Cảm ơn anh đã giúp tôi.

Phong Châu nheo mắt với vẻ suy tư cường điệu:

– À, không phiền nếu không kể đến việc tôi mất một ít thời gian để chứng minh trong một vài trường hợp em đã tỏ ra ngốc nghếch thế nào. Giờ thì đứng lên, thưa tiểu thư. Chúng ta về thôi, muộn quá rồi. Tôi đưa em về.

Nam Giao lắc đầu:

- Tôi muốn đi một mình...
- Không, tôi...
- Tôi cần có thời gian suy nghĩ thêm về những điều anh vừa nói.

Phong Châu cương quyết:

- Tôi không làm phiền em đâu. Tôi đi cạnh và yên lặng như cái bóng của em.
- Không. Tôi thích anh làm người đàn ông hơn dù chỉ để quanh quẩn mua thức uống cho phụ nữ hoặc giúp họ tránh những người đàn ông khác.

Phong Châu bật cười:

- Thôi được, em về đi. Nhớ cẩn thận nhé. Tôi sẽ gọi...

Im bật, anh không muốn lộ mình quá sớm. May mà Nam Giao không để ý. Cô nhìn đồng hồ và nghĩ ngợi. Phong Châu thấy thú vị để xem cô xoay xử thế nào với hai người đàn ông, dù cảm giác có lỗi để Nam Giao đi một mình khiến anh day dứt. Họ chia tay nhau. Phong Châu vội vã để được gặp cô và Nam Giao cũng vội vã về gặp anh.

10 giờ 30. Phong Châu phóng vào nhà. Điện thoại vừa reo hồi đầu đã nghe tiếng Nam Giao trong máy.

- Anh Phong hở?

Vẫn thờ hồn hểnh như vừa kết thúc cuộc chạy đua nhưng lần này anh hiểu tại sao. Phong Châu âu yếm:

- Em vừa về đến nhà à? Uống nước rồi nghỉ một chút đi, anh đợi.
- Dạ.

Không còn dè dặt, đề phòng nhưng anh thấy lạ khi Nam Giao không hề kể những chuyện cô kể với Anh Châu và ngược lại. Trung thực đến rạch ròi đó là lý do anh chưa bao giờ nghe những điều trùng hợp từ cô. Phong Châu biến thành hai người riêng biệt và cách cư xử của Nam Giao cũng thế. Nếu Nam Giao quan tâm đến người này thì cái người kia trong anh thấy khó chịu. Phong Châu nghĩ để hiểu được cô anh cần cả hai con người ấy, dù biết không ổn nhưng thoát ra thế nào anh vẫn chưa nghĩ ra và không nghĩ đến.

oOo

Không khác những buổi hẹn hò, cả hai háo hức, hồi hộp, say đắm và hạnh phúc như tất cả những đôi tình nhân trên đời.

Mẫn Nhi bước vào phòng, bóng tối nhờ nhờ khiến chị bực dọc và cái dáng im ỉm bên cửa sổ như giọt nước làm tràn chiếc ly chịu đựng. Nếu người ta có thể bốc cháy như cánh rừng khi thời tiết khô hạn thì gã đàn ông này chắc chắn bùng bùng như ngọn đuốc. Cáu kỉnh, Mẫn Nhi ngồi phịch xuống ghế, nó va vào cạnh bàn. Tiếng động nhỏ nhưng vang trong không gian yên tĩnh biến thành âm thanh chát chúa, khó nghe. Cuối cùng hắn cũng chịu quay lại. Tay cầm cốc, dáng điệu như người nhàn rỗi nhất trên đời.

- Uống gì không?

Cảm giác bực dọc như con nước lớn ngập ghé cái đập im lặng. Trung Dũng nhún vai trước khi uống cạn.

- Tôi pha cho Nhi một ly nhé.
- Cảm ơn. Thì ra anh cũng nhìn thấy tôi đang rút đầu vào cát như một con đà điểu chết khát à?

Làm như không nhận ra giọng nói đầy vẻ ám chỉ của chị, anh gạt:

- Ừ, nhưng tôi hiểu không ai có thể giải quyết được tất cả những vấn đề đổ dồn lên đầu mình cùng một lúc được.

Mẫn Nhi bật lên như chiếc lò xo:

— Anh đã nói đúng trọng tâm rồi đấy. Vậy làm ơn tập trung giải quyết vấn đề lớn nhất hiện nay đi. Đó là, mấy trăm con người đang trông chờ vào mỗi anh đấy.

Trung Dũng nhìn thấy – tựa như nhìn từ bên ngoài, bàn tay cầm cốc của chính mình khẽ run:

— Trông chờ vào tôi? Tôi chắc không có Nhi trong số đó vì Nhi luôn luôn tồn tại theo ý mình và tồn tại một mình trên đời. Nhưng có đúng như thế không nhỉ? Có chắc trong dáng vẻ cứng rắn này Nhi không cần một người nào đó không?

Mẫn Nhi lắc đầu, cô gái kia đã vét hết hồn vía Trung Dũng. Gần đây, ngoài việc dò tìm Nam Giao anh thờ ơ với tất cả. Thậm chí có nhiều lúc chị không hiểu nổi cách cư xử của Trung Dũng. Cứ như đang trôi bồng bềnh đầu đay chứ không phải đứng ở chỗ mà anh cần phải đứng. Đây là kết quả tất yếu dành cho gã đàn ông tự cao, tự đại luôn hoành hợ người đã trải lòng ra để yêu mình. Đáng kiếp. Chị vừa tội nghiệp vừa hả hê:

— Thừa ngài, ngài dốt nát bẩm sinh hay làm ra vẻ dốt nát vậy? Vấn đề không phải là tôi cần một ai đó mà là tôi có ích cho ai không? Đừng có chui rút vào nỗi buồn mãi vì không có nỗi buồn nào đủ lớn để giúp ngài trốn tránh trách nhiệm đâu.

Mắt Trung Dũng tối lại nhưng giọng vẫn thản nhiên:

— Trốn tránh trách nhiệm à? Có gì lạ đâu. Đã một lần trong đời tôi trốn tránh trách nhiệm rồi. À, Nhi đang nói đến hàng mấy trăm con người đang trông cậy vào tôi. Tại sao chỉ một mình tôi?

Mẫn Nhi lắc đầu, hai tay buông thõng trong cử chỉ thất bại. Trung Dũng đặt chiếc cốc xuống bàn:

— Ông ta không đồng ý? Đã có văn bản rồi à?

— Không – Chị cộc lốc – chẳng qua giấy tờ nằm trước mặt ông ta và tôi có khả năng đọc ngược những chữ cái.

— Thế có nghĩa là thất bại?

Mẫn Nhi đến tủ rượu tự pha ỉnh một ly.

— Tôi không thể tìm được từ nào chính xác hơn. Giờ anh định thế nào?

— Làm nốt cái công việc mà Nhi đã bắt đầu một cách tệ hại ấy.

— Giờ anh công kích tôi khác nào “Cũi đậu đun hạt đậu”. Đừng quên phương án đó đã được sự đồng ý của anh. Và nhắc lại để anh nhớ, anh đã lạm dụng lòng tốt của tôi hết lần này đến lần khác đấy.

— Nhưng lần nào cũng được sự đồng ý của cô, thưa cô.

Mẫn Nhi mang hai chiếc cốc đến gần, chìa cho anh một nhưng Trung Dũng không nhận. Đẩy cảm chị lên, anh chăm chú nhìn vào đôi môi cong cớn.

— Xem ra, thất bại cũng không thay đổi được cái tật già mồm của Nhi. Để tôi xem có cách nào không...

Lần đầu tiên Mẫn Nhi chú ý đến ánh mắt đang quan sát mình, sắc sảo và thô bạo. Cười như không, chị dọa:

— Nếu anh có bất kỳ hành động thất lễ nào, tôi sẽ đổ tất cả chỗ này lên đầu anh đấy.

Trung Dũng lắc đầu, giọng nói còn đe dọa hơn cả chị:

— Nhi sẽ không làm thế.

— Cứ thử xem.

Anh nhấn mạnh:

— Tôi không tin Nhi dám làm thế.

— Vậy à? Tôi thích những người đa nghi.

— Nhi đoán tôi làm gì?

— Tôi không đoán. Tôi đang chờ xem anh làm gì.

Trung Dũng cúi xuống:

— Đây, tôi mặc xác những công thức, những biểu hiện có tên là lịch sự, lễ độ, ga lăng với phụ nữ nhưng tôi trân trọng, ngã nón, nghiêng người để nói lại một lần nữa cho quý bà rõ. Thưa bà, từ giờ tôi xin bà đổi giọng và tỏ ra kính trọng tôi là người mở hầu bao trả lương cho quý bà mỗi tháng. Điều thứ hai, bất kỳ vấn đề nào và cả cái cốc trên tay quý bà nữa muốn đổ vào đâu cũng phải được phép của tôi.

Đẩy anh ra, Mẫn Nhi ngửa cổ uống cạn ly rượu. Chồng hai chiếc vào nhau, chị uống cạn cả cốc thứ hai. Trung Dũng lắc đầu, y như con voi cái chết khát.

— Tốt lắm. Ngay bây giờ tôi sẽ mượn cả đạo quân rình mò, lùng sục, lật tung cả thành phố này để tìm ra cô ấy. Còn ông, thưa quý ông cao quý, xin vui lòng tập trung vào công việc hộ tôi. Xem như phân nửa vấn đề của quý ông đã đổ lên đầu tôi rồi đấy.

Cửa sập trước mũi Trung Dũng.

Anh nhớ Nam Giao. Biết bao lần cô đến đây. Rút rè sau lần cửa, đứng ở góc kia nhìn anh bằng ánh mắt nụ cười của đứa trẻ, tin cậy và âu yếm.

Giờ đây khao khát được ở cạnh một người con gái anh yêu thương suốt hành trình cuộc đời làm Trung Dũng nhức nhối. Anh nhớ da diết gương mặt ngủ say với rèm mi dày, làn da ẩm và hơi thở êm nhẹ đã có lần rất gần với anh. Trung Dũng đã không dám chạm vào dù chỉ là vén sợi tóc lòa xòa trước trán, sợ những ham muốn trần tục sẽ làm hỏng vẻ tinh khiết, cao quý của cô.

Thoạt tiên, cô là hình ảnh đẹp, hiện thân của những gì cao quý nhất trong anh. Tiếp theo là khoảng thời gian dài Trung Dũng không tưởng tượng nổi mức độ tầm thường ở người phụ nữ anh yêu. Vì thế nụ cười triu mến, ánh mắt dịu dàng được giải mã thành cử chỉ thỏa hiệp, lả lơi cốt để lấy lợi ích hoặc những viễn cảnh tương lai mà cô đang ấp ủ. Trung Dũng không giận nếu Nam Giao cự tuyệt tình cảm của anh nhưng kiểu lững lờ như chấp nhận, miễn cưỡng chấp nhận vì mục đích vụ lợi khiến Trung Dũng bị sỉ nhục.

Cảm giác khinh miệt dần dần chiếm lĩnh và ngang bằng cảm giác yêu thương khiến Trung Dũng không thể yêu Nam Giao được nữa. Tình yêu chuyển thành oán hận. Trung Dũng không hiểu nổi chính mình. Có những lúc anh ước cô cứ tầm thường vì tầm thường sẽ giết chết tình cảm còn hơn phát hiện ra ngộ nhận khiến anh sống trong nỗi ân hận triền miên. Từng giờ từng phút bị giày vò, hành hạ.

Rót ỉnh cốc nước lọc, Trung Dũng ngửa cổ uống cạn. Anh sẽ tìm ra em. Dù không được tha thứ nhưng nhất định anh sẽ tìm ra em.

28. Chương 28

Nam Giao nhìn ra xa, Phong Châu ngấm gương mặt suy tư và tự hỏi những lúc trò chuyện với anh qua điện thoại cô có lơ đãng thế này không. Tóc Nam Giao bay lên, chạm vào gò má Phong Châu, nũng nịu rơi xuống. Anh hé môi giữ lấy, mùi thơm dịu dịu, ngọt ngào cộng thêm cảm giác mềm mại khiến Phong Châu xao xuyến. Với anh, Nam Giao nhỏ bé đến mong manh, ghì mạnh trong vòng tay sợ cô đau, nâng niu trên bàn tay lại sợ bay mất.

Phong Châu tiếc nuối khi Nam Giao gom mái tóc lại và giữ chúng trong tay. Nghiêng người anh hỏi khẽ:

— Em ổn không?

Nụ cười yếu ớt làm Phong Châu tội nghiệp. Bị chôn vào nỗi ám ảnh quá lâu, nếu không có bàn tay chìa ra kịp lúc có thể không bao giờ cô ngoi lên nổi.

— Với vẻ mặt bây giờ của em, tôi không chắc em còn phân biệt được ổn hay không nữa.

Nam Giao vuốt mặt:

– Tôi chỉ hơi căng thẳng một chút thôi.

Vỗ nhẹ lên bàn tay cô, anh dỗ dành:

– Đừng lo, đã có tôi đây. Tôi không bỏ em một mình đâu.

Cô cười, cố pha trò:

– Vậy anh sẽ làm gì?

Phong Châu không cười:

– Tôi sẽ nắm tay em, giữ em bên cạnh tôi.

Phong Châu tìm chỗ đậu xe. Nam Giao nhìn quanh, đã lâu cô không đến. Vẫn cái nắng hanh hao khô rạc cả người. Trời đã ngã về chiều nhưng quãng lửa màu vàng đến nhức mắt vẫn ào ào đổ tràn xuống như muốn nấu chín vạn vật. Con đường nhựa tiếp nhận sức nóng sau cùng nhưng phải hứng phần thiệt thòi quá lâu nên phản công bằng cách bốc hơi ngùn ngụt. Trong trận chiến, trên đánh xuống, dưới thốc lên bất phân thắng bại đó, hàng cây bên đường trở thành nạn nhân trợ gương mặt cần cỗi, xơ xác, đổ ngạch vì bụi đường. Đặt chân lên từng bậc đá nóng hực, hơi thở bị nhốt kín không thoát ra được, đuổi sức Nam Giao quờ tay sang người bên cạnh. Phong Châu nắm lấy, lồng từng ngón tay vào anh nhau và giữ yên như thế khi Nam Giao cúi người đặt bó hoa trước gương mặt người đàn ông trẻ trung. Thật bất nhẫn khi trông thấy sự sung mãn, tràn trề nhựa sống lại ở chỗ này. Cô nói tự nhiên như Nhật Văn đang đứng trước mặt:

– Tôi đưa anh Châu đến, anh ấy là bạn tôi và muốn thăm anh.

Bất ngờ trước tình huống này nhưng Phong Châu bắt nhịp rất nhanh. Anh háng giọng:

– Cảm ơn anh vì đã giúp Nam Giao. Tôi rất tiếc khi tai nạn xảy ra với anh, Nam Giao vẫn cho đó là lỗi của cô ấy. Thật không dễ dàng thuyết phục một người trung thành với chủ nghĩa hoài nghi và cứng đầu như Nam Giao nên tôi đến gặp anh. Tôi sẽ cố hết sức để giúp Nam Giao thoát ra khỏi nỗi ám ảnh đó vì chúng ta đều biết tai nạn không phải lỗi của ai cả, chỉ là một rủi ro ngoài ý muốn. Vì thế, tôi không muốn cô ấy nhận thức tiêu cực về bản thân cũng như gán những tình cảm tiêu cực cho những điều mình không thể làm được. Suy cho cùng sức mạnh mù quáng chỉ tạo ra bi kịch chứ không thể thành chân lý. Tôi tin anh cũng đồng ý với tôi.

Nam Giao rút tay về che tiếng nấc. Nhật Văn chỉ là cái cớ. Những lời anh nói dành cho cô. Khoảnh khắc ngăn ngử như cái chớp mi, Nam Giao cảm nhận được điều gì đó rất kỳ diệu trong sự hòa hợp giữa say đắm, nồng nàn, bình yên, tin cậy tuôn vào làm căng phồng từng mạch máu đè lên quả tim yếu đuối, cô đơn, buồn tẻ của cô áp lực nặng nề. Anh không phải là mạch ngầm khơi thông cái bế tắc của cô trong dòng chảy, cũng không phải là chiếc phao Nam Giao vớ được giữa biển cả mênh mông. Không thể lý giải được anh giữ vai trò gì trong cuộc sống của cô nhưng rõ ràng rất quan trọng. Cảm giác gần gũi, thân mật khiến Nam Giao muốn khóc.

Vô tình, cô nắm chặt tay khi chiếc lá khô đậu khê lên đó. Như chờ có thế, sau tiếng rộp khê khàng, chiếc lá biến mất chỉ còn lại lớp bụi mỏng trong lòng bàn tay. Một làn gió thoảng qua, chúng vút bay lên nhẹ nhàng rồi mất hút trong cái mênh mông, tĩnh lặng của không gian. Thác là thể phách, hồn là tinh anh. Cẩn thận, Nam Giao xoa nhẹ lên vài hạt nâu mịn còn vương trong lòng bàn tay, tự hỏi đây là thể phách hay là tinh anh khi nụ cười cam chịu của Nhật Văn cuộn lên trong lòng như cơn lốc. Thời gian như ngọn gió cuốn trôi tất cả những sót lại niềm đau của chính cô.

Lúc này Nam Giao nhớ đến cô gái trẻ trung, xinh đẹp có nụ cười ngọt ngào hay đi cùng Châu, nhớ đến Phúc cùng ánh mắt lạnh lùng đứng đưng. Nhớ những lời của Uy Vũ vang vang trong tâm trí “Để cầu xin tình cảm của người khác, em biết tạo ình tư thế đón nhận nhiều nhất. Em thân nhiên nhận lấy cái không phải của mình mà không một chút ngưng ngừng, không có lòng tự trọng”. Cú thốc mạnh vào lồng ngực làm Nam Giao đau nghẹn. Tất cả những nhẹ nhàng, êm dịu, nâng niu này không bao giờ là của cô cả. Giống như hành động thoái thác, Nam Giao lùi lại.

– Mình về đi, tôi muốn về.

Nhận ra vẻ khác thường nhưng Phong Châu vẫn im lặng. Anh chờ Nam Giao bộc lộ. Đôi mắt họ gặp nhau và cuộc đấu tranh diễn ra lặng lẽ. Yên lặng kéo dài khiến cả hai ngạt thở. Cuối cùng, bằng vẻ điềm tĩnh Nam Giao quay đi.

— Cảm ơn nhiệt tình của anh nhưng tôi có thể làm được một mình. Tôi làm được, đừng lo cho tôi.

Phong Châu nhượng mảy, giễu cợt:

— Thật à?

— Tôi hiểu anh rất tốt với tôi. Anh khích lệ tôi nhưng tôi...

Cô dừng lại, không phải bối rối hay lúng túng mà là tìm từ thích hợp. Gương mặt bình thản của Nam Giao khiến Phong Châu phân vân về những hiểu biết của anh về cô:

— Em cứ nói rõ đi.

— Dông dài lắm nhưng tôi hy vọng anh hiểu.

— Em cứ nói, tôi thích nghe những câu chuyện dông dài.

Không thể sắp xếp câu chữ thật hoàn hảo ột quyết định không nhận được sự đồng cảm từ trái tim, Nam Giao cắn môi. Cô phải dùng đến thái độ ôn hòa, bình tĩnh để khóa lấp những lộn xộn, kém mạch lạc trong lời nói:

— Dù rất cảm kích nhưng tôi không muốn lạm dụng lòng hào hiệp của anh khi nó không thật sự cần thiết. Tôi không muốn làm mất thời gian của anh thêm. Tôi hiểu những băn khoăn và nỗ lực của anh trong thời gian qua. Với tôi, điều này rất có ý nghĩa và không thể phủ nhận anh đã giúp tôi rất nhiều. Giờ chỉ cần một ít thời gian nữa thôi, tôi có thể xoay sở lấy. Hãy để tôi tự hoàn thành nốt những việc cần làm. Thời gian của anh rất có ý nghĩa với những người yêu quý anh và ngược lại. Đừng lãng phí vì tôi nữa.

— Một mình tôi vẫn làm được vì vậy chẳng có lý do nào tôi cần cạnh sự giúp đỡ của anh – một sự giúp đỡ không cần thiết. Ý em có phải như vậy không?

Nam Giao cười và nhẹ nhẹ lắc đầu, những ngón tay đan vào nhau. Phong Châu nhếch môi, anh không lạ. Sau thái độ này thường là câu Tôi rất tiếc. Không giống như kiểu từ chối ở những người phụ nữ mà anh biết: luôn luôn có khe hở nào đó họ kín đáo chứa ra để một người thừa khôn ngoan như anh biết cách xoay sở. Thái độ của Nam Giao giống như cách anh vẫn làm khi kết thúc một câu chuyện tình: hào phóng nhận lãnh mọi sai lầm, nuối tiếc và mong được tha thứ. Mềm mỏng nhưng không thể len vào được “Anh thật lòng muốn mang hạnh phúc đến cho em nhưng anh thất bại. Xin lỗi em”.

— Em dài dòng một cách vô ích. Không phải lúc nào cũng cần uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Có thể tôi không hiểu được quan điểm của em nhưng tôi có thể trình bày trung thực quan điểm đó.

Nam Giao đứng yên. Phong Châu nhận ra trong im lặng là nỗi sợ hãi, thiếu tin tưởng và đề phòng của cô. Có cái gì đó trào lên sôi bùng trong huyết quản đánh thức quả tim cao ngạo của anh. Tĩnh lại sau những say đắm, nồng nàn hành động đầu tiên mà Phong Châu nhận được từ cái đập thành thịch ở lồng ngực bên trái là những cơn co thắt dữ dội hông bóp nghẹt thứ tình cảm ủy mị đã làm thay hình đổi dạng nó. Hoàn toàn trái ngược với vẻ bình thản bên ngoài: lưng tựa vào thân cây, chân vắt chéo, dáng uể oải. Vẻ trầm tĩnh giả tạo mà chỉ những người lịch sự, cao ngạo mới biết cách khoác lên để che đậy những điều họ cho rằng tầm thường và không muốn ai nhìn thấy.

— Cút đi. Tất cả những điều mà em muốn nói chỉ trọn trong hai từ này thôi.

Gương mặt Nam Giao thoát nhợt nhạt và ngọn lửa ảm đạm thấp thỏm cháy trong đáy mắt sâu thẳm.

— Xin em thứ lỗi, tôi không có thói quen nói bên cạnh hay đằng sau sự thật. Tôi nói chính sự thật. Nếu tôi nói sai, em có quyền đính chính lại.

Cô lắc đầu, không đính chính. Rõ rồi, Nam Giao đã quyết định và cô chọn mối liên hệ kỳ lạ gắn chặt vào chiếc điện thoại không có mảnh thiên nhiên làm chứng. Là hấn – Anh Phong vẫn trò chuyện với cô hàng đêm. Phong Châu cố chống chọi với những cảm xúc dâng trào, đầu tiên là thất vọng tiếp theo là giận dữ,

kể đến là đau đớn như bị phản bội sau đó là nổi điên – một cơn điên hung hãn không thể kiềm chế – và cuối cùng là không sao tự chủ được.

So với anh, hấn hoàn toàn không hiểu cô. Tại sao Nam Giao lại chọn hấn khi không hề cho hấn một chút riêng tư nào. Như một người đa phân cách, anh tách mình thành hai nửa riêng biệt và ghen tức với gã kia như tình địch thật sự. Hấn đã hôn được cô dù qua điện thoại nhưng hấn cảm nhận rất rõ ràng rung động của Nam Giao. Cô có thể hôn người chỉ gặp một lần thậm chí không còn nhớ rõ gương mặt “Nếu có thể giúp anh hết đau, hết khát thì anh hôn em đi”. Không phải hấn, chính cô mới là người cần một nụ hôn để hết đau, hết khát, hết lảm lẩn.

– Em để dành vị trí tốt đẹp cho người khác vì thế tôi miễn cưỡng đóng vai trò tội nghiệp của người không được chọn nhưng thật bất công khi em chưa nhìn thấy hết khả năng của tôi. Ngoài tốt bụng ra tôi còn có thể làm nhiều việc khác đây.

Nam Giao vẫn đứng yên. Về nhấn nhục chịu trận như con nợ biết điều còn hơn cả lời thách thức làm mờ lý trí Phong Châu. Không cần giới hạn, bất kể đúng sai, sai một bước dài đến Nam Giao, anh dùng cả sức mạnh đè nghiêng lấy cô. Ngửa mặt Nam Giao lên, mắt anh hạ thấp xuống nhìn chằm chằm vào môi. Bất kể phụ nữ nào dù ngờ nghệch đến mấy cũng không thể không nhận ra ý đồ của gã đàn ông. Bị ép giữa phiến đá vô cảm với thân thể cường tráng hừng hực sức nóng của anh, mỏng manh như chiếc lá nhưng mắt Nam Giao mở to không lẩn tránh. Được thôi, nếu cô muốn trả nợ – Phong Châu cười nhạt – anh luôn sẵn lòng và làm tốt hơn hấn rất nhiều.

Cô chưa từng được hôn, chiếc môi hôn nhỏ, rẻo dất mềm mại tinh khiết, hơi thở thơm sâu, trong trẻo, dứt quãng cuốn lấy Phong Châu. Ngon như quả táo, mảnh mai như lá liễu, mịn màng như nhung, êm ái như thảm cỏ xanh – cảm giác hả hê đặc trưng thiêu đốt anh. Ngấu nghiêng môi cô, Phong Châu hiện nguyên hình là gã đàn ông biết tìm thú vui trong mọi việc. Là người có khả năng làm điều thiện lẫn điều ác mà ranh giới mỏng manh trong gang tấc, có thể độ lượng trong cách nghĩ, nhiệt tình trong cách làm nhưng ích kỷ trong tình cảm và lạnh lùng trong tính toán, dám bán cả vũ trụ này chỉ để đổi một khắc vui chơi, lạc thú.

Vào lúc không ngờ nhất Phong Châu buông Nam Giao ra. Đôi môi đỏ ửng, nhàu nát vì sự thô bạo của anh. Không vun tay, không bật khóc, chỉ giọng nói nhẹ nhàng như hụt hơi:

– Anh khinh tôi đến thế à?

Phong Châu liếm môi một cách thô lỗ:

– Tôi chỉ muốn nhắc em nhớ một điều: không phải em, chính tôi mới là người lựa chọn. Đừng nường nhịn ai cả, nhất là nường nhịn tôi cho người nào đó. Tôi không phải là món hàng thụ động chờ em mang tặng. Giờ thì đến phiên tôi lựa chọn. Chắc em chưa biết đâu nhỉ, khi hạnh phúc người ta hướng đến miền đất hứa, lúc bất hạnh lại nhớ về bến bờ xưa. Rất may, tôi vẫn còn một bến bờ xưa.

Dựa người vào tường, Nam Giao vuốt mặt:

– Anh đi đi.

– Tôi sẽ đưa em về.

– Đủ rồi, xin anh để tôi yên.

Nếu nét cam chịu của Nam Giao có tác dụng như một lời thách thức thì giọt nước thấp thoáng nơi khóe mắt khiến cơn điên vừa bộc phát đột ngột biến mất. Phong Châu hỏi mà không nhìn cô:

– Giờ tôi xin lỗi thì có khác gì không?

– Anh có quyền lựa chọn...

– Không, tôi xin lỗi về cách tôi hôn em...

– Không phải hôn, anh làm thế vì khinh tôi.

– Có thật em không hiểu điều gì sẽ xảy ra giữa một người đàn ông và một người phụ nữ mà lúc nào cũng làm cho họ cháy rừng rực như ngọn đuốc không?

Giọng Nam Giao run lên:

— Có lẽ anh đúng, điều tôi muốn nói lúc này là: rút đi.

Phong Châu nhún vai:

— Ok, tôi tôn trọng sự phản kháng cần thiết.

Luôn luôn có con quỷ tự phụ trú trong trái tim của những người đàn ông. Không bỏ lỡ cơ hội, sau khi biến Phong Châu thành chuyên gia tra tấn có nghề giờ nó xui anh đi thẳng, không ngoái lại lần nào cả. Xưa nay Phong Châu vẫn xem quan hệ nam nữ là trò chơi mà không hiểu rằng nó là ma trận nằm ngoài tầm kiểm soát, khi anh bước chân vào thì chẳng có con đường nào trở ra mà không bị tổn thương.

Bức tường ngăn cách họ đã được dựng lên trong buổi chiều tranh tối tranh sáng. Bóng đêm tràn về từ phía chân trời chỉ thoáng trước cơn nhuộm nắng đỏ của hoàng hôn. Mọi vật mờ đi khi tia nắng cuối ngày vụt tắt.

Con quỷ tự phụ đang cười đắc thắng vì đã chìm chết gã đàn ông cao ngạo.

29. Chương 29

Nam Giao vùng vẫy nhưng không thoát ra được cánh tay cứng như thép đang ôm ghì lấy cô. Người đàn ông cúi đầu xuống. Bàn năng trời dậy khi anh nghiêng nạt môi cô bằng những nụ hôn. Người Nam Giao bùng cháy như ngọn đuốc từ ngọn lửa trên môi anh. Những cái vuốt ve âu yếm bỏng rát cả da thịt. Cô thấy mình tan ra... tan ra... rồi giật mình tỉnh giấc. Chiếc mền quấn quanh người như chiếc kén. Nam Giao sờ vào môi. Đêm nào cô cũng mơ. Khi dịu dàng, lúc thô bạo nhưng kết thúc vẫn là nụ hôn đó. Vùi đầu vào gối, Nam Giao không muốn bất cứ điều gì nhắc cô nhớ đến người đàn ông ấy nữa.

Nam Giao trở mình. Ô cửa nhà bên hắt ánh sáng màu vàng nhạt. Bình yên và ấm cúng. Ngôi nhà của đôi vợ chồng trẻ. Mỗi sáng người chồng dắt xe qua ngạch cửa cao cao, qua mảnh sân nhỏ, nổ máy rồi trao xe cho vợ. Anh đứng đây chờ chị đi khuất mới vào nhà. Sáng nào anh trực, hai vợ chồng cùng đi. Chị thấp bé, riu rít bên chồng như chim sâu, thỉnh thoảng họ hôn nhau. Người chồng một tay ôm siết vợ, một tay kéo chiếc rèm mỏng che kín khung cửa.

Nam Giao thường ao ước một ô cửa nhỏ và cuộc sống bình yên diễn ra đằng sau nó. Có tiếng cầu nhàu của cha, giọng nhỏ nhẹ phân trần của mẹ. Anh Viên, Anh Phương vẫn ồn ào bắt phân thắng bại trong việc phân chia ngôi thứ, có giọng hát ngêu ngao non nớt của chính cô.

Nam Giao bơi đi trong dòng hồi tưởng lướt nhẹ ở khúc sông êm đềm, len lỏi qua vách đá, vật vã với những ghềnh thác. Ký ức ẩn hiện những hình ảnh, những gương mặt, những âm thanh, những giai điệu ngắt quãng, dồn dập sau đó gấn vào nhau tạo thành chuỗi sự kiện dày đặc siết quanh ký ức như chiếc đai kim loại lạnh giá không cho phép nó phai nhạt dù một mảy mai.

Phong là ánh sáng duy nhất trong lòng cô, quý giá như ánh sáng cuối đường hầm. Chỉ bằng giọng nói hàng đêm qua điện thoại, anh đã đưa cô đến dòng suối mát dịu, êm đềm. Sự kiên trì và cô đơn ở anh thu hút Nam Giao. Không hiểu sao cô có cảm giác anh rất cô đơn nhưng tình cảm ấy không phải là tình yêu. Bởi khó có thể gọi mỗi liên hệ qua điện thoại cùng với những nôn nóng, hồi hộp, nhớ nhung thậm chí cả những rung động ngây ngất là tình yêu được. Từ trong sâu thẳm Nam Giao mong muốn một sự gắn bó trọn vẹn hơn để xóa đi khoảng trống mà người đàn ông khác để lại cho cô trong buổi chiều tranh tối tranh sáng ấy. Về phần anh, càng về sau những cuộc trò chuyện qua điện thoại không còn phù hợp với vẻ nồng nhiệt trong giọng nói và biểu hiện của anh – như mặc cho tình cảm chiếc áo chật không phù hợp với kích thước của nó vậy. Nhưng bước thêm một bước trong mối quan hệ của họ thì anh không làm.

Khi Phong nói “Cho anh hôn em nhé”, Nam Giao lại hình dung nụ hôn của người đàn ông bỏ rơi cô ngay sau lời từ chối. Và trong những giấc mơ khi giọng nói êm đềm vỗ về ký ức “Anh thèm hôn em quá” cô lại y nguyên cảm giác của buổi chiều trong nghĩa trang lộng gió và chập choạng bóng tối. Hai người đàn ông với

những nét tương đồng cứ lẫn lộn vào nhau. Nam Giao thất bại khi cố xóa hình ảnh người này để người khác giữ vị trí độc tôn. Cô không nguôi nhớ về người đàn ông ấy. Nếu trong không gian có sợi dây nối những tư tưởng phù hợp lại với nhau thì chắc suy nghĩ của cô và anh trở thành một mạch liên tục. Gần đây, Phong đầy vẻ khác thường. Có những ngập ngừng, những uẩn khuất trong giọng nói không còn nồng nhiệt. Có vẻ như anh muốn khôi phục khoảng cách trước đây giữa họ. Mất rất nhiều thời gian công sức để thu ngắn, giờ anh đang làm điều ngược lại.

Sắp tới anh rất bận không thể điện thoại cho em thường xuyên được”, cô “dạ” nhỏ. Phong chưa bao giờ như thế. Không giống như những người phụ nữ khác, cô không yêu cầu anh giải thích. Nam Giao chưa bao giờ hỏi anh tại sao trong bất cứ điều gì. Nhưng thói quen không thể nói bỏ là bỏ ngay được và Nam Giao cũng không muốn từ bỏ nên hàng đêm cô vẫn đợi, dù trực giác mách rằng đã có điều gì xảy ra trong mối liên hệ giữa họ.

Trực giác là con mắt thứ ba của phụ nữ luôn luôn mở ra một cách tinh táo và nghiêm khắc để quan sát và cảm nhận mọi thứ. Như cánh chuồn chuồn mỏng dự báo những đổi thay của thời tiết. Như chiếc phao cứu sinh vớt phụ nữ ra khỏi những cơn chìm đắm của ngộ nhận. Như dòng nước cần mẫn chảy qua bao dòng sông, bao con suối, lên thác, xuống ghềnh cảm nhận những mặn ngọt, đục trong, trắc trở của dòng chảy.

Một thay đổi nhỏ nhưng mang tính quyết định – cô nhìn thấy ngay trong khoảnh khắc nó bắt đầu. Đây là cách Phong kết thúc. Dù không muốn tin nhưng lòng tự trọng khiến Nam Giao buông xuôi. Cô buồn nhưng không trách vì đã bao giờ anh thuộc về cô đâu. Nam Giao âm thầm chịu đựng mất mát, tổn thương vì so với nỗi buồn bị bỏ rơi vào buổi chiều tranh tối tranh sáng ngoài nghĩa trang hôm nọ, nó có thấm vào đâu.

Hàng nghìn lần, Nam Giao tự an ủi mình đã làm đúng nhưng chỉ thoáng dấp dấp hao hao người đàn ông ấy lòng đã đau nhói. Đôi khi thấy tiếc nuối – giá như cứ giữ chặt lấy rồi ra sao thì ra. Nhưng có những chỗ người ta không thể dừng lại và suy nghĩ. Cái khó nhất là không để cảm xúc nhất thời làm mình gục ngã và cô đã thắng. Giấu mặt vào gối cổ ghìim tiếng nấc, nước mắt Nam Giao ứa ra, thắng thế này có vẻ vang gì đâu.

Đêm dần về sáng, vạn vật đều tuần hoàn, luân chuyển chỉ nỗi buồn của cô là ở lại.

Vốn là người đặt cả tâm hồn vào đôi mắt để tìm ý nghĩa trong mỗi cử chỉ, hành động nên dù Nam Giao cố giấu Nhã Ca vẫn nhận ra những đổi thay. Cô như người bị cửa làm đôi. Một nửa như vàng trắng khuất sau đám mây, nửa kia vẫn hành động, nói năng, suy nghĩ và mỉm cười. Điện thoại càng thừa Nam Giao càng lặng lẽ. Giờ trông cô mỏng manh, nhẹ nhàng như chiếc lá rơi nghiêng không gây tiếng động. Nhưng Nhã Ca đã kinh nghiệm được đằng sau cơ thể mảnh mai, yếu đuối vẫn chứa được nghị lực sống phi thường. Chị hài lòng khi Nam Giao nhận lời mời của Vĩnh Thông. Không lạc quan đến nỗi cho rằng khoảng cách giữa họ đã được thu ngắn nhưng chứng tỏ cả hai đã chấp nhận nhau, chị muốn vun đắp mối quan hệ này.

Quan sát Nhã Ca trong gương, Nam Giao nhìn thấy những nếp nhăn thấp thoáng ở đuôi mắt chị. Có phần của anh Đàn, có tình yêu, trắc trở của hai người và chính cô trong đó. Cảm giác có lỗi khiến Nhã Ca do dự khi chấp nhận tình yêu của anh Thông. Dù chưa xót khi nhớ đến anh Đàn nhưng hơn ai hết Nam Giao hiểu rằng làm cho ai đó cảm thấy có lỗi là làm cho chính mình đau khổ. Đó là lý do hôm nay cô nhận lời đi cùng chị.

— Xong rồi.

Nam Giao nhanh nhẹn đứng lên, không nghĩ đến việc ngắm thành quả mà Nhã Ca chăm chút trên gương mặt mình cho phải phép.

— Cảm ơn chị.

Trong mối quan hệ hiện nay giữa Nhã Ca và Vĩnh Thông, Nam Giao không dừng lại ở sự đồng cảm. Cô đang làm tất cả vì chị. Nỗ lực ấy khiến Nhã Ca cảm kích. Chị gọi khẽ:

— Giao này...

— Dạ?

— Cảm ơn em.

Lọn tóc mai buông rủ bên má, ánh mắt dịu dàng của Nam Giao khiến Nhã Ca nhói tim khi một ánh mắt khác vẫn chưa phai mờ trong ký ức.

— Em mong chị được hạnh phúc.

Nam Giao tin rằng quan hệ của họ sẽ mở sang trang mới – nồng nàn hơn, say đắm hơn. Sự kiên trì của Vĩnh Thông đã có kết quả. Tín hiệu đầu tiên là chị đồng ý mời bạn bè đến dự tiệc sinh nhật của anh và cũng của chính chị. Họ sinh cách nhau vài ngày. Thật ra, tổ chức sinh nhật cho anh chỉ là cái cớ như dấu ấn cuối cùng ghi nhận khoảng cách giữa họ trước khi chị xóa nó đi. Như vận động viên chạm vào sợi dây ở đích đến báo hiệu đã vượt qua chướng ngại vật cuối cùng. Chị sẽ thuộc về người khác, cắt đứt sợi dây khác – sợi dây nối với quá khứ. Nam Giao rất thật lòng. Cô mong sao chị được hạnh phúc.

Nam Giao lùi lại một chút khi Vĩnh Thông ra đón. Dịu dàng và cương quyết, cô lắc đầu:

— Anh chị tiếp khách đi, đừng lo cho em.

Anh cười nhẹ:

— Khoảng 30 phút nữa mới bắt đầu. Em có thể đi lòng vòng một lúc.

— Dạ.

Nhà rất đẹp được xây theo phong cách Pháp cổ – dấu ấn thời thuộc địa được Việt hoá theo lối xưa. Dáng cổ kính, trầm mặc, Nam Giao thích lắm cỏ mịn màng, xanh mượt như nhung bao quanh những ốc đảo nho nhỏ trồng đầy hoa. Phía trái căn nhà là hai gian nhỏ mô phỏng một trà thất. Khách tập trung ở đây khá đông. Gian bằng gỗ gọi là gian mộc, gian còn lại thấp hơn làm bằng gạch nâu đỏ gọi là gian thổ. Khung cảnh toát lên vẻ tao nhã, sang trọng chứng tỏ chủ nhân là người biết hưởng thụ những thú vui tinh tế, cầu kỳ. Nam Giao không thể không nghĩ đến sự hòa hợp và chênh lệch trong mối tương quan giữa Vĩnh Thông và Nhã Ca. Không mặc cảm về sự nghèo khó, chị luôn kiêu hãnh và tự tin trước anh. Vĩnh Thông vẫn đến ngôi nhà nhỏ cũ kỹ nằm sâu hút trong con hẻm nhỏ mỗi ngày, bình thường và quen thuộc giống như anh thuộc về nó vậy.

Vài nhóm nhỏ đứng rải rác theo lối đi dẫn vào nhà. Giọng bông phèn phát ra từ đám đông đứng giữa tam cấp:

— Nếu người nào đó giới thiệu với bạn “Tôi là nha sĩ”. Bạn có dám nói “Ồ vậy à? Thật thú vị. Lúc nào tay yếu chân run tôi sẽ đi nhổ răng thiên hạ” hoặc với vị luật sư đáng kính “Khi nào tai điếc, mắt mờ tôi sẽ bắt đầu sự nghiệp bảo vệ thân chủ” hay nói với bác sĩ chữa bệnh cho bạn “Khi nào về già lưng còng, tóc bạc, tôi sẽ hành nghề lang băm” nhưng nếu bạn giới thiệu “Tôi là nhà văn” thì ngay lập tức “Khi nào nghỉ hưu, tôi sẽ viết một quyển sách”.

Tiếng cười rộ lên. Nam Giao mỉm cười khi lướt qua họ, cố đoán xem ai là người vừa phát ngôn. Hẳn ông ta là nhà văn. Vài tiếng huýt sáo nho nhỏ đuổi theo cô.

Nội thất được trang trí theo phong cách hoài niệm. Đẹp quá! Cô nín thở. Màu trầm thối vào căn phòng không gian đậm chất Á Đông, sang trọng và ấm cúng với đèn mây, bình phong, những chiếc gối dựa bằng tơ tằm màu đồng và nâu sậm. Ngọn đèn lồng tỏa ánh sáng màu vàng khiến không gian lung linh huyền ảo. Chính giữa phòng là chiếc ôu theo phong cách thời Lý cắm đầy hoa. Trên giá, những chiếc bát, đũa bình thời Lý Trần mang hơi hướm cổ khiến mọi người bước chân trở nên rón rén nhẹ nhàng như sợ khua vào quá khứ.

Thấp thoáng vài gương mặt quen ở Công ty, nhiều ánh mắt hướng về Nam Giao. Rụt rè, cô cười nhẹ ngỏ ý xin lỗi khi len qua đám đông để đến gần bức tranh thủy mặc được bố trí trong góc tối. Ánh sáng mờ mờ khiến bức tranh đượm vẻ u hoài đưa Nam Giao về miền hoài niệm riêng. Gương mặt thoắt rạng rỡ khi ký ức tuổi thơ vụt hiện ra trước mắt. Người phục vụ dừng lại, những chiếc ly thủy tinh lấp lánh luôn thu hút Nam Giao. Cô chọn chiếc ly có dáng đẹp. Không chỉ Nam Giao chú ý đến bức tranh, nhiều người cũng hướng mắt về nó. Cầm ly rượu trên tay, cô nhẹ nhàng di chuyển đến góc phòng. Bước chân thoảng nán nã vì linh cảm có điều bất thường.

Nam Giao kín đáo nhìn quanh, tim đập mạnh khi người đàn ông hàng đêm vẫn giầy vò cô trong ký ức chợt hiện ra, cúi chào lễ độ với ánh mắt đứng đưng. Cạnh anh là Linh Đan. Không nắm tay, không chạm vào

nhau nhưng mối liên hệ giữa họ dù được khẳng định cũng không thể rõ ràng hơn. Cả hai mang vẻ mặt của người đang sở hữu vật quý. Linh Đan nói gì đấy và anh cười. Chiếc miệng có hai khóe rất rõ nhếch lên một cách ngạo nghễ. Bền đồ xưa của anh. Gương mặt Nam Giao đượm vẻ liêu trai khi phản chiếu ánh sáng màu tím từ chiếc ly thủy tinh trong tay. Giấu ánh mắt vào đáy ly, Nam Giao cảm nhận cái gì đó lạnh lẽo, tàn nhẫn, trống rỗng ùa vào mình.

Dừng lại một thoáng chỉ vừa vặn một bước chân nhưng người phía sau đã chạm vào cô. Khẽ thôi vậy mà chiếc ly thủy tinh trên tay Nam Giao rơi xuống đất, vỡ tan. Âm thanh lạnh lót khuấy động không gian yên tĩnh. Người đàn ông giữ cô lại, ra hiệu cho người phục vụ khi Nam Giao cúi xuống những mảnh vụn. Vẻ thích thú hiện lên nét mặt nhưng đôi mắt thẳng thốt với tia nhìn run rẩy khiến người đàn ông ngạc nhiên, chỉ ly rượu thôi mà. Dù mơ hồ nhưng rõ ràng đôi mắt có nước.

– Xin lỗi, tôi vô ý quá. Cô có đau ở đâu không?

Anh nhìn mái tóc trượt giữa hai bờ vai khi cô gái khẽ lắc đầu:

– Tôi không sao.

– Tôi mang cho cô ly khác nhé?

– Không cần đâu anh ạ. Cảm ơn anh.

Ở góc phòng đối diện, mấy thằng quỷ sứ đang nháy mắt với nhau và ra hiệu cho anh – người đàn ông luôn luôn gặp may khi phụ nữ đẹp cứ tự nguyện vướng vào. Anh không phải là gã gần gũi dễ dàng càng không phải là người tôn trọng những quy tắc đạo đức xưa như trái đất nhưng anh không muốn lợi dụng phụ nữ nữa khi họ đang bơi trong bể nước mắt. Anh tin như thế dù cô gái không hề khóc. Có vẻ như cô đang cần sự giúp đỡ nhưng không phải từ anh – Tôi đứng ở góc kia – anh khoát tay, dù sao cũng thấy tiếc – Không có gì... chỉ để khi có việc cần giúp đỡ, cô biết tìm tôi ở đâu.

– Dạ.

Theo hướng tay của người đàn ông, Nam Giao trông thấy anh đang đứng gần đấy, quan sát và lãnh đạm. Cô không nghĩ sẽ gặp họ ở đây vì nguyên tắc của Nhã Ca chỉ tiếp xúc với học viên trong phạm vi lớp học. Ở vị trí này chắc chắn trông thấy cô – ngay khi bước vào phòng. Ánh mắt thần nhiên xa lạ khiến Nam Giao thấy trống trải chơi vơi như đang bơi đi giữa không khí. Uy Vũ và anh – mỗi người làm cô tổn thương theo cách riêng của mình nhưng họ đều giận dữ như thể cô xúc phạm họ vậy. Nam Giao lặng lẽ, cô không thể bằng mọi giá giữ lấy người đàn ông khi họ không thuộc về cô. Ai nấy vẫn đi cạnh người phụ nữ của mình đấy thôi. Và giận dữ ở những người đàn ông chỉ vì một lý do duy nhất. Đó là từ chối, cô đã làm công việc mà lẽ ra phải chờ họ làm.

Nam Giao lấy chiếc ly khác, chậm rãi rót rượu vào cốc. Đừng lo, có tôi ở đây. Tôi không bỏ em một mình đâu. Những ngón tay liêu xiêu, rượu chảy tràn ra ngoài. Người đàn ông vẫn hiện diện trong ký ức bước đến gần. Không nhìn Nam Giao, anh quan tâm đến ly rượu của cô.

Như bị thôi miên, Nam Giao nhìn bàn tay cứng cáp vững chãi đã có lần ôm siết lấy mình. Anh lấy ly khác rót một ít rượu pha với tonic và đá – khéo léo chăm chút như thể trên tay là tác phẩm nghệ thuật. Cẩn thận không vương một giọt ra ngoài. Nếu vệt xanh rì viền quanh gò má và chiếc cằm vuông tạo nét hoang dã, mãnh liệt thì gương mặt nghiêm trang lại mang nét đặc trưng của phái mạnh khi được tạo từ những đường thẳng, góc cạnh đầy cương nghị. Ngẩng lên, không một chút xao động trong ánh mắt khi bắt gặp cái nhìn của Nam Giao, anh lơ đãng:

– Em chỉ nên uống loại này thôi. Rượu trong chiếc ly đó đủ để thiêu chết em đấy.

– Vậy à?

Nam Giao ngó ngàng nhìn ly rượu trên tay mình.

– Đưa nó cho tôi.

Một cách thụ động, cô nhận ly rượu từ tay người đàn ông sau khi trao ly của mình cho anh. Và câu hỏi vọt ra trước khi Nam Giao kịp ý thức:

– Anh có thân với chị Ca không?

– Tôi không quen chị ấy hay bất cứ người nào ở đây. Tôi đi cùng Linh Đan.

Không quen với bất cứ người nào ở đây – Anh nhìn thẳng, ánh mắt không lay động. Đằng kia, Linh Đan vẫy vẫy tay hình như muốn giới thiệu anh với người nào đó.

– Tôi xin phép.

– Dạ, anh cứ tự nhiên.

Nam Giao bước ra ngoài, sức lực cô chỉ đủ làm việc này. Tựa vào cây cột to, toàn thân run rẩy, gió lay lay những sợi tóc ướt đầm mồ hôi. Nam Giao siết ly rượu trong tay bằng những ngón trắng bệch và ngược nhìn bầu trời đen thẫm cố không để nước mắt rơi ra. Sự thật có xa lạ gì đâu sao cô lại đau đớn đến vậy. Không kiềm được tiếng nấc nghẹn, chất lỏng sánh ra tay lạnh buốt khiến Nam Giao nhận ra cổ họng khô khốc. Đau quá! Cô thêm một chút nâng niu, vỗ về, xoa dịu. Nhấp ngụm rượu, cảm giác êm êm tan trên đầu lưỡi thôi thúc Nam Giao uống cạn cả ly. Dòng dung nham lập tức tuôn vào cuộn ở lồng ngực và đốt nóng cơ thể. Sự thật không xa lạ gì nhưng đụng vào sự thật cô vẫn thấy mình ngã quỵ.

Gió hong khô mái tóc và xoa dịu gương mặt nóng bừng. Xoay nhẹ chiếc ly trong tay, Nam Giao nghĩ đến một ly khác. Nó có thể làm nguôi cái đau bốc khói và tìm cho cô vẻ mặt thích hợp. Chưa rời khỏi chỗ đứng đã thấy anh xuất hiện. Không nhìn Nam Giao cũng chẳng phải tìm cô, anh trò chuyện điện thoại với ai đấy. Nam Giao đứng yên nhìn người đàn ông từ trong bóng tối. Đôi mắt đen bí ẩn cao ngạo trên gương mặt đầy những nét rắn rỏi, bản lĩnh. Chính lúc này Nam Giao cảm giác giọng nói rất quen...

– Vậy à? Tôi hiểu rồi. Nếu thế, cậu cứ điện cho tôi theo số...

Tim Nam Giao ngừng đập, Phong Châu im bật. Anh đã trông thấy Nam Giao từ trước vì anh đến đây chỉ để gặp cô. Giờ ánh mắt mở to của Nam Giao khiến Phong Châu nhận ra sai lầm của mình. Dây số quen thuộc vẫn hiển thị trên máy điện thoại của cô mỗi đêm. Không phải bây giờ, anh đã phạm sai lầm từ rất lâu. Một sai lầm nhỏ kéo theo những sai lầm lớn hơn và cuối cùng phá vỡ mọi thứ một cách tệ hại. Phong Châu đang trở thành nạn nhân của chính mình.

Tư duy của Nam Giao, rất từ từ hoạt động trở lại. Anh Phong – người trò chuyện với cô hàng đêm, người đàn ông cô đã đi theo qua nhiều con đường chỉ vì một ám ảnh trong quá khứ, người mà trong suy nghĩ của cô là rất cô đơn và Anh Châu – người đang đứng trước mặt Nam Giao, người tặng cô nụ hôn thô bạo trong nghĩa trang chập choạng tối, người luôn nhận được sự tán thưởng từ những quý bà quý cô chỉ là một. Những sự kiện rời rạc được xâu lại trở thành một chuỗi mạch lạc và hợp lý. Mãi đến lúc này cô mới nhận ra. Anh lừa. Mặt Nam Giao tái nhợt nhưng không giao động. Nuốt cảm giác đắng nghét vào cổ, cô cười. Nụ cười của người chỉ trong một phút đã trắng tay.

Nam Giao hướng về anh nhưng không nhìn anh mà nhìn vào bóng đêm đằng sau anh. Bóng tối tràn vào mắt cô, Phong Châu nhìn thấy vẻ ngỡ ngàng, tuyệt vọng, tổn thương đầy ắp trong đấy nhưng không chuyển thành gì cả. Nam Giao đứng yên và nó từ từ tan đi. Anh biết cô đã vận dụng đến nghị lực, ý chí là những thứ anh không nhìn thấy nhưng cảm nhận chúng một cách rõ ràng. Cẩn thận, đặt chiếc ly thủy tinh lên bệ đá, Nam Giao không muốn có gì vỡ thêm vào lúc này. Không hỏi tại sao, không gào khóc, không kết tội, không nguyên rủa, không giận dữ chỉ xoay người và bỏ đi, Anh chờ người trước phản ứng của cô.

– Đừng đi Giao, anh muốn giải thích. Hãy để anh giải thích với em.

Người đàn ông này biết cách làm cho cái nhìn của mình trở nên dịu dàng, thuyết phục. Nếu không anh vẫn còn thứ vũ khí khó chống đỡ khác, khi nào chuyển sang tấn công anh sẽ dùng đến như đi đường tắt vậy, tác dụng vừa khéo vừa nhanh: giọng nói quyến rũ đầy ma lực. Nam Giao không muốn nhìn thấy anh, không muốn nghe những lời ngọt ngào.

– Đến đây với anh đi Giao.

Hình ảnh cô gái với mái tóc mềm mượt, ánh mắt dịu dàng nhảy múa trong đầu Phong Châu. Ký ức về cô ám ảnh anh. Anh mơ về cô hàng đêm và đau đớn khi tỉnh dậy. Anh muốn nghe giọng nói rụt rè cảm nhận làn da mịn màng như lụa, say sưa ngây ngất với hương vị đôi môi cô. Nam Giao là điểm yếu duy nhất trong anh. Cô đang lùi lại.

– Được rồi, Giao. Em đừng đi. Anh sẽ đứng yên ở đây, chỉ xin em cho anh một phút để giải thích.

Cô lắc đầu nhẹ:

– Tôi nghĩ giữa tôi và anh ấy đã có điều gì đó khác thường nhưng không phải.

Anh ấy... anh ấy Nam Giao đang nói đến người điện thoại cho cô hàng đêm. Phong Châu thấy lòng đau nhói. Giờ đây tâm trạng, tình cảm, suy nghĩ của anh không còn mạch lạc nữa: như tảng băng lạnh, như hòn than nóng, như mớ gai nhọn đâm ngập trái tim. Chưa người phụ nữ nào khiến anh thấy cuộc sống thì vị, đầy đủ và ý nghĩa vì thế anh đã dùng cách tệ hại nhất đối với người phụ nữ anh yêu.

– Không. Em đã nghĩ đúng. Đúng là giữa chúng ta có một điều gì rất khác thường chứ không đơn giản như thế.

Cô vẫn nói đều đều như mạch suy nghĩ liên tục không hề bị cắt ngang bởi lời xác nhận của anh:

– Tôi nghĩ anh quan tâm đến tôi nhưng đó chỉ là sự nhầm lẫn của riêng tôi - Nam Giao dừng lại, lần này mắt cô nhìn thẳng vào anh – tôi sẽ quên chuyện này đi.

– Không phải đâu Giao. Không phải như thế. Em biết rõ là không phải như thế mà.

Ánh mắt của anh là ánh mắt của gã thợ săn nhìn con mồi sắp bỏ chạy. Nam Giao sợ. Chỉ một khoảng cách ngắn anh sẽ chạm vào cô. Anh không đứng yên, cô biết. Đèn vụt tắt, thay vào đó là ánh sáng nhấp nháy từ những ngọn nến đẹp như pháo hoa nhưng không đủ sáng để anh trông thấy cô. Phong Châu bước nhanh đến để giữ lấy Nam Giao nhưng chạm mạnh vào bóng đèn băng ra từ góc hành lang. Có tiếng vỡ loảng xoảng và tiếng xuyết xoa. Phong Châu đỡ cô gái, nhặt nhanh đám ly tách, chỉ một thoáng đã mất hút Nam Giao.

Lá khua xào xạc trên đường, gió thổi ngàn ngạt như người đứt hơi thở dốc. Màn đêm sùng ứ, chìa gương mặt thấp tè. Con đường một chiều vắng hoe thờ ơ đón bước chân vội vã. Như người điên, anh phóng đi không định hướng.

Giao ơi, trời đang chuyển mưa. Em chạy đi đâu.

30. Chương 30

Nhã Ca ngạc nhiên – không phải vì sự xuất hiện đột ngột mà sau một đêm gương mặt anh hoàn toàn biến đổi. Nam Giao đã làm gã đàn ông cao ngạo này tan chảy thành nước. Vai chị vẫn còn đau buốt vì cái siết chặt đêm qua.

– Nam Giao đã rời khỏi đây. Tôi muốn biết phải tìm cô ấy ở đâu.

Nhã Ca hoảng sợ:

– Đã xảy ra chuyện gì?

– Tôi xúc phạm cô ấy – Giọng người đàn ông khô khan – Không phải như chị nghĩ đâu nhưng có lẽ còn tệ hơn thế.

Hoảng sợ, giận dữ ủa vào cùng một lúc. Bị đặt vào trạng thái tâm lý phức tạp không báo trước, Nhã Ca mất tự chủ không kiểm soát được phản ứng bộc phát của chị khiến người đàn ông đi cạnh sững người.

– Tệ hơn thế? Tại sao lại như vậy? Anh là gã khốn khiếp nào đây?

– Tôi là gã khốn khiếp vẫn gọi điện thoại đến nhà chị mỗi đêm

Mắt Nhã Ca tóa lửa:

– Ra thế. Giờ anh muốn gì?

Vĩnh Thông ngăn Nhã Ca:

- Bình tĩnh lại em. Anh nghĩ Nam Giao chỉ về nhà thôi.
- Cô ấy đi bao lâu rồi?
- Khoảng hai mươi phút.

Chị gọi điện thoại và anh ta đứng cạnh. Giác quan căng ra khi chuông điện thoại reo từng hồi dài vẫn không có người nhấc máy.

- Chị đọc địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến đây.

Nhã Ca cau mày, âm thanh thoát ra từ hàm răng nghiến chặt:

- Tôi không cho phép, và trong ngôi nhà ấy, không một ai hoan nghênh anh cả.

Thần kinh Nhã Ca dịu lại khi nghe giọng nói bình thản của Nam Giao.

- Chị không trông thấy em, có chuyện gì vậy, Giao?
- Xin lỗi chị, em mệt nên về sớm.

Nhã Ca hỏi lại lần nữa để khẳng định với người đứng cạnh:

- Em mệt à? Chờ chị một chút...

Với người này, phủ nhận vai trò, phủ nhận ảnh hưởng sẽ làm hấn đau đớn hơn. Phải làm cho hấn đau đớn.

- Anh có thể yên tâm, không liên quan gì đến anh cả – Nhã Ca thông thả nói vào máy – À, không có gì, em ngủ trước đi nhé. Chị mang theo chìa khóa nên không đánh thức em đâu.

Không giấu được vẻ nôn nóng nhưng người đàn ông tỏ ra thận trọng.

- Không phải với chị, với Nam Giao.
- Nam Giao mệt nên về sớm không phải tại anh.

Hấn không quan tâm đến lời chị:

- Tôi sẽ đến gặp Nam Giao, chị không phiền chứ?

Nhã Ca không trả lời vì chị hiểu bằng lòng hay không không quan trọng với người này.

- Dù sao cũng xin lỗi chị.

Nhã Ca lạnh nhạt:

- Tôi nghe thừa mứa những lời xin lỗi. Nếu người ta ăn ở tử tế đúng mực với nhau thì chẳng bao giờ phải nói lời xin lỗi.

Vĩnh Thông vỗ nhẹ vào vai Phong Châu – rất lịch sự. Lịch sự của chủ nhà dành cho khách mời. Một kiểu lịch sự phải phép.

- Vì Nhã Ca rất yêu quý Nam Giao nên có hơi nặng lời, anh đừng phiền. Tính cô ấy xưa nay không thế.
- Tôi đã đi quá xa nên không mơ tưởng đến một cách cư xử nào khác.

Chị nhớ lúc đó Linh Đan đang đứng cạnh anh ta và im lặng suốt buổi. Mắt cô bé ánh lên tia gan tị hơn là ghen tuông. Hôm nay Linh Đan không đến lớp.

Giờ anh ta đứng trước chị, không van xin, không nài nỉ:

- Tôi muốn gặp Nam Giao và tôi nghĩ Nam Giao cũng thế nên tôi đến đây tìm chị.

Gương mặt hốc hác nhưng giọng nói vẫn còn cao ngạo.

- Anh không phải là người chờ ai đó cho phép mới làm. Anh đã vào lối nào thì trở ra bằng lối đó.

– Tôi đến không phải để xin phép chị. Nam Giao không nhận điện thoại của tôi. Tôi có nhiều cách để tìm cô ấy nhưng tôi không muốn lãng phí thời gian.

Phong Châu nhấn mạnh:

– Tôi muốn gặp em gái chị.

Nhã Ca chậm rãi, đôi mắt nâu tự tin đang nhìn thẳng vào anh, đẹp nhưng lạnh lùng, nhã nhặn mà kín đáo:

– Nam Giao không phải em gái tôi.

Cái nhú mày của anh khiến chị không dừng lại được:

– Cha mẹ và hai anh trai của Nam Giao đều đã qua đời. Tôi là người yêu của anh Nam Giao, giờ tôi sắp kết hôn. Tất cả đều bỏ cô ấy và cả anh nữa. Anh đùa giỡn với điều mà Nam Giao hạnh phúc vì có nó.

Khi đã lần lượt chứng kiến những cái chết, nó không còn làm người ta sợ nữa. Đã có lần cô nói với anh về những cái chết. Phong Châu lặng người không thể cảm nhận được điều gì. Xúc động mạnh khiến tấm màn lạnh nhạt vẫn bao phủ anh bị xé toạc như có phép màu.

– Chị hãy giúp tôi.

Không phải van xin, nài nỉ mà là một điều hợp lý chị phải làm. Nhã Ca hiểu chị không thể từ chối người này.

– Tại sao anh muốn gặp Nam Giao?

– Tôi nghĩ không cần thiết hỏi tại sao hay vì lý do gì tôi phải làm lành với người phụ nữ tôi yêu.

Mưa ào ào như trút giận. Vạn vật trên mình chịu đựng cơn giận dữ của đất trời. Phong Châu lái xe qua những con đường ngập nước. Hẻm nhỏ xíu, đen ngòm ngoằn ngoèo như dẫn vào thế giới khác. Ngọn đèn vàng tù mù không soi rõ lối đi. Mưa ngớt hạt nhưng trời vẫn gầm gừ đe dọa. Nước lạnh buốt hì hững nứu chân khi Phong Châu xuống xe bị bơm lội. Đẩy cánh cổng khép hờ, anh bước qua mảnh sân rộng. Gió lớn, tán cây chỉ nghiêng người rũ nước cũng đủ làm Phong Châu ướt sũng như đi qua trận mưa.

Nam Giao chưa về, anh nhìn đồng hồ. Muộn thế này, nước ngập tứ phía chắc cô còn kẹt giữa đường. Phong Châu ngược ra hẻm, dọc theo con phố mênh mông như biển. Rải rác mấy chiếc ô tô chết máy nằm vạ trên đường, vài người bộ hành hì hục đẩy đồng sắt thép như một thứ của nợ. Người và xe bơi trong làn nước đục mờ. Lòng Phong Châu nóng như lửa đốt, quẹo qua khúc quanh anh trông thấy Nam Giao. Một cô gái nhỏ bé trên con phố vắng hoe với anh còn giá trị hơn cả thành phố này cộng lại.

– Đưa xe cho anh!

Nam Giao ngẩng lên, mặt mũi và ngơ ngác. Gương mặt tím đi vì lạnh. Thật kỳ lạ, nét mong manh bên ngoài lại tạo nên sức mạnh nội tâm. Đôi mắt đen mềm nhìn thẳng vào anh. Đôi môi khép kín, Phong Châu nhớ rất rõ chúng thế nào mỗi khi cô mỉm cười. Nam Giao nhìn Phong Châu, thấy lạ lùng như lần đầu tiên trông thấy. Chiếc cằm cứng cỏi, chiếc miệng rộng kiên quyết, mắt nhìn như xoáy vào tâm can người khác, vừa toát lên vẻ thu hút nguy hiểm vừa như lời cảnh cáo hãy tránh xa.

Phong Châu kiên nhẫn chờ Nam Giao quyết định. Dầm mưa cả buổi chiều, người cô rã rời chực khụy xuống. Chỉ một cơn gió nhẹ, cũng nghe lạnh buốt như nước đá dội lên người. Cuối cùng, Nam Giao rời chiếc xe nặng trĩu và im lặng đi bên anh.

Chiếc ô tô màu trắng bạc đậu chéo con hẻm. Cô đoán của Phong Châu, trông nó kệch cỡm và xa hoa lắm hại khi dòng nước đen ngòm xoa nhẹ tấm thân trơn bóng như vỏ về, an ủi, giũ cột. Anh luồn lách, thông thạo ở những chỗ ngoắt ra, ngoéo vào như đã đến rất nhiều lần. Thỉnh thoảng dừng lại chờ Nam Giao.

Xưa nay, với Phong Châu chinh phục phụ nữ là việc đơn giản như cho tay vào túi và lấy ra – kể cả những trường hợp khó nhất. Chỉ cần chuyển từ ác cảm sang một cái gì đó tốt hơn sự lạnh nhạt là có thể chắc rằng sẽ đến được tình yêu. Vấn đề là thời gian. Giờ cô bình thần nhìn vào mắt anh. Đôi mắt to đen không hề chớp, xa lạ như thể giữa họ chưa hề xảy ra chuyện gì. Nét mặt không thay đổi nhưng sự khước từ nếu được diễn tả bằng lời cũng không thể rõ ràng hơn thế. Cái nhìn của người đàn ông vụt ảm đạm, khô cằn như gió

thổi qua sa mạc trống không. Phong Châu nhủ thầm, phải bình tĩnh. Chỉ bình tĩnh mới có thể giúp anh trong lúc này.

— Anh có thể vào nhà được không?

Thoáng ngần ngừ, chỉ một thoáng thôi nhưng Phong Châu cảm giác khoảnh khắc đó vô tận. Chầm chậm, Nam Giao nhích người nhường chỗ để anh bước qua khung cửa hẹp. Chỉ chờ có thế, gió đẩy cánh cửa khép lại đánh sầm sau lưng. Phong Châu không dám thở mạnh vì không gian đột ngột thu hẹp một cách bất ngờ đầy may mắn. Như đồng lòng ủng hộ, bên ngoài trời lác rác mưa.

Sàn nhà ngập nước. Vẩn mái tóc ẩm, Nam Giao hồi hải chuyển sách từ chiếc kệ thấp sang bàn. Nước vẫn tràn qua khe cửa, Phong Châu tháo đôi giày ướt sũng, nặng trĩu xắn quần lội ì ạch. Cô lặng lẽ làm việc như không có anh ở đó. Phong Châu kín đáo nhìn chiếc bàn đặt điện thoại và hình dung Nam Giao vẫn ngồi đấy mỗi khi trò chuyện với anh. Trên bàn là khung hình nhỏ, ảnh cũ mờ nhưng trông rõ đôi vợ chồng trẻ và những đứa bé xinh xắn, dễ thương.

— Em thay quần áo đi, để đây cho anh. Nhanh lên Giao, không khéo lại cảm lạnh.

Nam Giao đẩy cửa căn phòng nhỏ. Phong Châu muốn ghé mắt vào thế giới riêng tư ấy nhưng không dám. Sàn bên trong cao hơn nên vẫn khô ráo nhưng nước đã sóng sánh bên ngoài. Anh nghe tiếng cô thu dọn. Khom người nhặt đôi giày trôi lênh bênh, rũ sạch nước rồi đặt cạnh đôi giày to. Phong Châu vừa ngắm nghía vừa hình dung một sự kết hợp lý tưởng và thấy lạ lùng khi người đàn ông mạnh mẽ trong anh đi đâu mất mặc cho phần mềm yếu lẩn lút. Nước bò lên chân bàn, gấp ghé các ngăn tủ. Phong Châu hì hục lôi chúng ra. Trong căn nhà giản dị bé xíu này sách là tài sản lớn nhất.

Anh kê lại giá sách và nghe ngóng. Không có âm thanh nào, một sự im lặng bất thường, Phong Châu gọi khe khẽ:

— Giao ơi!

Không có tiếng trả lời, anh đứng trước cửa phòng gõ nhẹ:

— Giao ơi.

—

— Nếu em không lên tiếng, anh sẽ vào đây Giao.

Không còn do dự, Phong Châu đẩy cửa. Nam Giao giật mình quay lại, nét mặt mù mẫm làm anh sợ, chứng tỏ cô không nghe anh gọi trước đó.

— Em sao vậy Giao?

Nam Giao lắc đầu, cô nhìn thấy những tảng đá to, những viên sỏi nhỏ len lỏi chèn kín những khoảng trống trong đầu khiến nó nặng trĩu. Nam Giao choáng váng, cô bước về phía Phong Châu trước khi anh nhòe đi.

— Tôi... tôi...

Mắt hoa lên, Nam Giao trước chân theo quán tính cô quờ tay nắn chiếc kệ nhỏ. Phong Châu lao đến nhưng không kịp. Nam Giao ngã sòng soài ra đất, chiếc kệ đè lên chân. Phòng sập sập nước, bộ quần áo vừa thay đã ướt sũng. Phong Châu đỡ lấy cô, mắt Nam Giao nhắm nghiền, anh lay:

— Em có sao không Giao? Có đau ở đâu không?

Cô lắc đầu, cơn ớn lạnh thấm sâu vào tận xương tủy.

— Không sao... Tại sàn nhà trơn quá.

Mí mắt nặng trĩu, Nam Giao xoa mặt. Phong Châu hốt hoảng khi máu từ ngón tay cô chảy thành dòng. Đặt tay Nam Giao dưới vòi nước mạnh, Phong Châu quan sát vết thương:

— Đau không em?

Vết cắt không dài nhưng khá sâu, nước từ tay loang đỏ cả bồn rửa mặt. Anh nói nhẹ nhàng cố không làm cô sợ:

– Em nắm chặt lại nhé, anh đi lấy bông băng.

Máu len lỏi qua kẽ thành những đường ngoằn ngoèo màu đỏ thẫm. Em sẽ nhìn thấy sự sống chảy ra từ cơ thể, thấy mình từ từ tiếp cận với cái chết. Em sẽ nhìn rõ gương mặt của nó khi tử thần chồm vờn nhảy múa trước mặt em. Trong mơ hồ, cô thấy mình mỉm cười, thế này đâu có gì đáng sợ. Tiếng quát của Phong Châu sát bên tai nghe vang như tiếng sấm:

– Em muốn chết hả Giao? Em điên rồi sao?

Giật mình, Nam Giao rút tay lại. Phong Châu giằng lấy, dùng khăn sạch buột vết thương vì những thứ anh cần văng ra từ chiếc kệ vương vãi khắp phòng. Môi Phong Châu mím chặt. Đứng trước cô, anh cố gắng học cách giữ bình tĩnh nhưng không phải lúc nào cũng thành công. Phong Châu bị tình yêu của chính mình làm cho ngạt thở.

Người Nam Giao lạnh ngắt, hơi thở nóng rực tỏa ra từ đôi môi khô rang. Dùng chiếc khăn lớn quấn quanh người cô, đặt Nam Giao vào ghế, anh tìm quần áo khô và pha nước ấm. Phong Châu ngạc nhiên về sự thông thạo, trôi chảy trong hành động của mình. Như bác sĩ hướng dẫn bệnh nhân đăng trí, Phong Châu cẩn thận từng lời như sợ cô không hiểu

31. Chương 31

– Em ngâm trong nước ấm khoảng mười phút. Lau khô người trước khi mặc quần áo vào – nhìn thẳng vào Nam Giao, anh chậm rãi – và không khóa cửa, được không em?

Hàng mi dày chớp khê như dấu hiệu của sự đồng ý. Về yếu đuối, thụ động của Nam Giao trông dịu dàng, nữ tính nhưng ẩn chứa sức mạnh và sự cương quyết vừa thu hút quyến rũ vừa bí ẩn xa cách. Anh chưa lo lắng, nặng lòng và yêu ai đến thế. Với biểu hiện của cô, nếu ở người khác Phong Châu tin vấn đề đã được giải quyết nhưng với Nam Giao thì anh không dám chắc. Tệ hơn nữa là tất cả những việc anh đang làm qua biểu hiện của Nam Giao là làm cho ai khác chứ không phải cho cô vậy.

Nam Giao xuất hiện ở ngưỡng cửa, gương mặt nhợt nhạt và ánh mắt của cô là ánh mắt của khán giả chờ diễn viên diễn nốt lớp cuối trước khi hạ màn. Không quen với việc phải giải thích với ai về hành động của mình và lần này cũng vậy, Phong Châu bước đến gần cô:

– Để anh giúp em.

Không chờ phản ứng của Nam Giao, anh cúi xuống nâng thân thể nhẹ bồng trên tay. Quá yếu ớt, cô cần được nghỉ ngơi và anh cũng quá yếu đuối không dám bước qua cửa phòng đặt Nam Giao lên chiếc giường nhỏ phủ drap trắng viền ren. Tình cảm dâng cao và Phong Châu không tin mình có thể đè ngọn sóng ấy xuống. Anh đặt Nam Giao xuống chiếc divan nhỏ ở phòng ngoài. Rất ân cần làm như không nhận ra im lặng và thụ động của cô là chờ anh đi. Giống như xong việc anh sẽ đi và Nam Giao chờ.

– Em ăn chút gì anh nhé?

Vòng hai tay qua gối khiến dáng cô thu lu:

– Tôi đã ăn chiều rồi, giờ chỉ muốn ngủ. Tôi mệt quá. Anh...

Điện thoại vụt the thé. 10 giờ 30 – Mặt Nam Giao tái đi. Đó là âm thanh duy nhất cô không muốn nghe. Mỗi lần thế này, Nam Giao ước mình là đứa trẻ lên ba để không biết đau khổ và tuyệt vọng. Họ nhìn nhau, vẻ thẳng thốt, sợ hãi, ngờ vực của Nam Giao khiến Phong Châu đau lòng giống như anh ở đây và vẫn còn người nào đó đang chờ cô ở đầu dây bên kia vậy. Một cách vô thức, Nam Giao áp mặt vào giữa hai chân chờ cho điện thoại ngừng reo. Dáng nhẫn nhục mách với Phong Châu cô đã chịu đựng thế này từ rất lâu.

– Không phải anh.

Nâng mặt Nam Giao lên, anh lắc đầu:

– Không phải anh đâu, em nghe đi!

Mắt Nam Giao nhìn chiếc điện thoại như nhìn mối đe dọa đang đến gần và cố tránh. Niềm vui, nỗi buồn, tuyệt vọng của cô đều đến từ đó. Đột nhiên nó im bật, Phong Châu cố xác định tâm trạng của Nam Giao lúc này để biết liệu có thể tìm thấy ở cô sự cảm thông không vì đổ lỗi cho những việc đã làm trong quá khứ là cái cớ để người ta không hành động trong hiện tại và không hành động thì chẳng giúp gì được cho tương lai. Nhưng hành động thế nào thì anh cũng không biết vì xưa nay người ta đâu cần học cách phạm lỗi. Thế mà lỗi lầm của anh lại được lập kế hoạch một cách tinh vi và chi tiết cứ như giết người lại quan tâm đến yếu tố thẩm mỹ của hành động phi nhân tính đó vậy.

Giờ nạn nhân đang ngồi trước mặt anh. Hậu quả hằn rõ trên nét mặt. Anh yêu cô. Vì yêu nạn nhân nên nỗi đau và ân hận của anh gấp hai lần. Mắt Nam Giao chớp khê tránh cái nhìn của Phong Châu. Hàng mi dày như đám mây vô tình che đi những hạt nắng cuối khiến Phong Châu thấy lòng trống trải đến lạnh giá.

– Tôi có thể biết anh đang là ai không?

Trong giao tiếp, phương châm của anh là lọc phần ý ra khỏi phần đẹp đẽ của ngôn từ để hiểu thực chất vấn đề. Giờ Phong Châu đang làm thế nhưng để tìm ra một chút mĩa mai trong giọng nói của cô. Theo kinh nghiệm của anh, khi phụ nữ mĩa mai bạn có quyền hy vọng vì mĩa mai thực chất là một loại khí giới che đậy dấu hiệu yếu lòng trước đối phương. Phong Châu thất vọng, không tìm được một chút mĩa mai nào trong giọng nói yếu ớt của cô.

Chậm rãi, dè dặt như phải sử dụng đến bửu bối cuối cùng, anh lấy chiếc card trong túi đưa cho Nam Giao. Lướt qua, mắt mở to khi nhận ra nét chữ ngoằn ngoè của mình. Cô nhìn anh, nét thông minh không hề tương phản chỉ làm đậm thêm hơn khuôn ngực tròn sau làn áo mỏng. Phong Châu nhìn sang nơi khác.

– Thuở bé, mẹ gọi anh là Vũ. Đến giờ những người thân trong gia đình vẫn gọi anh như thế. Cho đến lúc em đuổi theo anh qua mấy con đường anh vẫn là Phong Châu. Thú thật anh không có ý định gọi điện thoại vì anh... Dè dặt, Phong Châu nhìn cô, Nam Giao nghe chăm chú. Anh tắc lưỡi:

– Vì anh thấy hành động của em có vẻ bộc phát, không bình thường. Rồi anh quên luôn – Phong Châu vỗ nhẹ vào trán – Thật tệ hại. Hôm gặp em trong buổi họp mặt, em không nhận ra anh. Anh thấy thú vị và hiếu kỳ, lúc này anh tách thành hai người. Anh Châu tiếp cận với em từ bên ngoài và anh Phong tiếp cận với em...

Phong Châu lúng túng khi tìm từ diễn đạt:

– ... Ừm bằng cách khác, anh muốn trong thời gian ngắn nhất khám phá em, tìm hiểu em. Đó là hành động ngu xuẩn và xúc phạm nhưng chỉ là thoát tiên, anh khẳng định sau đó anh không hề đùa.

Phong Châu dừng lại, ngạc nhiên khi không có cơn giận nào cả. Cô im lặng nghe giải thích lý do và khi sự bùng nổ không xảy ra, anh lúng túng nói những điều không mạch lạc và ít thuyết phục ngay cả với anh.

– Dù là Vũ, Phong hay Châu thì anh vẫn là anh. Anh...

Nam Giao lẩm bẩm nhắc lại:

– Vũ Phong Châu.

– Anh...

Cô gật:

– Tôi hiểu rồi.

Phong Châu không mong những thứ nhẹ tênh thế này. Giận hờn, khóc lóc, day nghiêng dễ xử hơn nhiều. Phụ nữ hiện đại thích trình bày quan điểm, đồng ý chỗ này phê phán chỗ nọ. Tể nhị và chịu đựng chỉ thể hiện ở việc lập tức cắt ngang hay chờ nghe hết. Trong khi phụ nữ truyền thống, cổ điển thường im lặng lắng nghe nhưng bỏ ngoài tai những điều họ không chấp nhận.

Thật vô ích khi xếp Nam Giao vào loại này loại nọ vì cô không giống ai vì thế kinh nghiệm chẳng giúp gì cho Phong Châu. Biểu hiện anh đang nhìn thấy là vấn đề đã được giải quyết xong. Phong Châu không muốn thế này nhưng làm gì cũng không phải lúc. Anh gật đầu nhượng bộ như một kiểu đầu hàng dõm – trá hàng.

— Giờ em ngủ đi. Anh sẽ ở đây đến khi chị Ca về.

— Không ...

— Đừng cãi anh.

Mưa bắt đầu nặng hạt, quạt ràn rạt trên mái nhà. Ánh chớp sáng rực nhoài qua khung cửa kèm theo tiếng nổ vang. Đèn vụt tắt. Chung quanh tối om, nước tiếp tục tràn vào. Nam Giao vẫn ngồi yên khi Phong Châu bì bõm lội trong bóng tối. Ánh sáng giới hạn trong một không gian giới hạn, ngọn nến leo lét khiến ngôi nhà càng u sầu, ảm đạm. Bị giằng xé bởi những ước muốn, những dồn nén và những phản ứng đối lập nhau. Phong Châu cố giữ bình tĩnh bằng cách ngồi yên vì bất cứ hành động nào của anh lúc này cũng có thể phá vỡ mối quan hệ mỏng manh của họ. Có cái gì cao quý, kiêu hãnh, cao ngạo trong vẻ lãnh đạm, yếu đuối mà anh không dám chạm đến. Đã đi nhiều nơi gặp nhiều người, Phong Châu không nghĩ sẽ tìm được nữa kia ở người phụ nữ bé nhỏ, cần sự che chở nhưng đang xem anh là phiền toái kia.

Trời thoát mưa thoát tạnh, hạt thoát to thoát nhỏ. Có tiếng bước chân khua trên nước. Nhã Ca lội vào nhà. Quan sát cả hai, chị thầm nghĩ. Vẫn chưa ra đầu ra đũa gì vì trong im lặng họ ngồi xa nhau – tối thui đen ngòm như những bức tượng La Hán.

— Em về lâu chưa, Giao?

— Dạ lâu rồi ạ.

— Đã ăn uống gì chưa?

— Dạ rồi.

Phong Châu đứng lên, dáng sừng sững, vững chãi trên sàn nhà ngập nước. Trong bóng tối, đôi mắt rực lên như đom đóm, thật kỳ lạ chẳng biết anh ta giấu cảm xúc nồng nhiệt mà chị nhìn thấy ban nãy ở đâu.

— Nam Giao ngã xuống nước, chị chăm sóc cô ấy nhé. Tôi xin phép.

Trao túi xách cho Nhã Ca, Vĩnh Thông dặn dò:

— Chắc mưa cả đêm, hai chị em ngủ đi để còn sức tát hết chỗ nước này. Sáng mai anh qua phụ một tay.

Nhã Ca âu yếm:

— Dạ, anh về cẩn thận nhé.

Còn Nam Giao của anh như con búp bê chạy hết dây cót đang từ từ nằm xuống – nhẹ nhõm như chỉ chờ có thể.

Hẻm hẹp, hai người đàn ông sánh vai như những người bạn thân thiết. Mưa ngớt, bầu trời nhợt nhạt trước nụ cười ma quái của đêm. Mấy con chuột to xù túa ra lộ roàn roạt. Rác trôi lênh bênh vướng vào ống quần căng phồng vì nước. Những viên đá sắc nhọn chực cứa vào lòng bàn chân lạnh buốt, tê cứng nhắc Phong Châu nhớ đôi giày. Thật buồn cười, anh cười và bật ra thành tiếng. Không ngạc nhiên, không hỏi tại sao, Vĩnh Thông bình thản đi cạnh. Rơi vào tình huống này mà vẫn cười được quả không xoàng. Hai người đàn ông ngằm đánh giá nhau.

— Sao lại để chị ấy ở chỗ này?

— Cô ấy chẳng chịu nhận gì từ tôi cả nên tôi vẫn dính chặt vào đây đấy thôi – Vĩnh Thông trầm ngâm như chiêm nghiệm một chân lý – Có thể vì thế mà tôi không thể mất cô ấy. Nói cách khác, tôi chỉ rời khỏi đây khi có Nhã Ca đi cùng. Nhưng chỗ này cũng thú vị đấy chứ.

Với vẻ mặt mãn nguyện, thư thái như đang ngắm cảnh trăng thanh gió mát, non nước hữu tình, Vĩnh Thông huýt sáo khe khẽ.

Phong Châu chợt nhận ra một điều: không giống người đàn ông này, trước khi gặp cô, anh chưa bao giờ yêu ai thật sự cả.

32. Chương 32

Nam Giao nhìn quanh. Lúc nào cũng thế, Phong Châu nén giận:

— Anh đón em. Và giống như những lần trước, anh đến một mình, anh không quen với bất cứ ai ở đây.

Nam Giao lúng túng:

— Tôi có nói gì đâu?

Phong Châu thở dài. Không thể thay đổi hướng gió, anh đành điều chỉnh con tàu của mình:

— Vì em luôn luôn đẩy tất cả những quan tâm anh dành cho em sang một người khác. Tại sao lại là người nào khác mà không phải là em? Hay thái độ của anh vẫn chưa rõ ràng?

Vài ánh mắt ngoái lại nhìn, Nam Giao ấp úng:

— Tôi xin lỗi vì tôi không quen và...

Phong Châu cắt ngang, lạnh nhạt:

— Thôi được, anh hiểu rồi. Chúng ta về đi.

Phong Châu im lặng suốt quãng đường. Nam Giao ngơ ngậy, bứt rứt thỉnh thoảng lén nhìn gương mặt với những đường nét mạch lạc, tinh tế toát lên vẻ sống động nguy hiểm và sự thu hút mãnh liệt dường như đã quen thuộc với cô. Chưa bao giờ Nam Giao ý thức sự hiện diện của Phong Châu mạnh mẽ như lúc này. Cảm giác vừa được che chở vừa thấy lo sợ như chạm tay vào vật quý không thuộc về mình.

Phong Châu nhăn gá, môi mím chặt, lạnh lùng và kiêu ngạo. Xòe bàn tay, Nam Giao kín đáo nhìn vết sẹo mới lành. Lần đó, anh đã chạm môi vào và mút nhẹ nhẹ để cầm máu. Đến tận giờ cảm giác ấm nóng, mềm mại lưu trong ký ức vẫn làm Nam Giao rung động. Xe dừng lại trước hẻm, thường Phong Châu giúp cô xuống xe, đưa đến tận nhà, cẩn thận với cái chân đau dù nó gần như đã lành lặn. Giờ anh ngồi yên như chỉ chờ cô bước xuống để phóng xe đi cho rảnh nợ. Nam Giao đẩy cửa xe, giống như Phong Châu nó im lìm bất động.

Mảnh trăng non hắt lên gương mặt trông nghiêng của anh thứ ánh sáng lạnh lẽo vô cảm như cắt vào da thịt. Sự im lặng của Phong Châu rất đáng sợ nhưng còn đáng sợ hơn nếu bị phá vỡ. Nam Giao ngồi yên, hai tay xoắn vào nhau.

Phong Châu với tay mở cửa xe, dáng Nam Giao nhăn nhuc, chịu đựng như anh đang hành hạ cô vậy. Phong Châu cười buồn. Từ một người ương ngạnh không bao giờ quan tâm đến việc người khác bằng lòng hay không bằng lòng về hành động của mình, anh trở thành người yếu thế không thể làm chủ được bản thân. Cái rất buồn của lòng tự trọng bị tổn thương xen lẫn tình yêu cồn cào khiến Phong Châu luôn căng thẳng. Giờ tình yêu đối với anh trở thành gánh nặng, cứ mỗi ngày mỗi lớn và tưởng như một lúc nào đấy anh sụp xuống với sức nặng của nó.

— Em vào một mình được không?

Phong Châu gỡ những ngón tay của Nam Giao rồi cầm lấy ngón tay nhỏ xíu có vết sẹo mờ mờ. Yêu cô, anh như người chạy theo ảo ảnh và chưa bao giờ bị ảo ảnh đuổi ngược trở lại. Phong Châu muốn chấm dứt những thứ này nhưng phải làm thế nào thì anh không biết.

— Tôi bị thế này là vì anh...

— Hôm đó em bị ngã rất nặng vậy mà anh chỉ nhìn thấy vết thương nhỏ này. Anh đã tự hỏi mình hàng ngàn lần tại sao anh không bao giờ hiểu được em? Vì anh không cố gắng hay anh không có cơ hội? Nhưng giờ anh đã hiểu cánh cửa đó chưa bao giờ mở ra cho anh cả. Lúc nào em cũng dịu dàng nhưng xa vời, mờ ảo như ánh trăng – Nghe nhắc đến tên, ánh sáng màu vàng cong cong hình chiếc thuyền thò đầu ra khỏi đám mây hấp háy đôi mắt – Anh như thủy triều lên xuống theo chu kỳ tròn khuyết mà tưởng rằng mình đã hiểu được vầng trăng. Anh không phải là người dễ dàng bỏ cuộc nhưng sự hiện diện của anh khiến em khổ sở thế này, anh không đành lòng – Phong Châu buông tay cô ra – Từ giờ em sẽ không phải chịu đựng anh thêm một phút nào nữa cả. Em vào đi.

Nam Giao ngồi yên, đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ. Chỉ biết một điều cô rất cần và không cưỡng lại được cảm giác có được người đàn ông làm bùng sáng mọi ngõ ngách trong tâm hồn cô.

— Tôi vẫn chưa nói hết.

Không nhìn vào Nam Giao, anh khô khan:

— Được rồi, em nói đi.

— Tôi bị thế này là vì anh vậy tại sao tôi phải đi một mình?

Cảm nhận được tiếng nấc nghẹn trong giọng nói nhẹ như hơi thở của Nam Giao, Phong Châu quay lại. Anh sợ mình lầm. Đã hy vọng rồi thất vọng nhiều lần, nếu lần này lại thất vọng, anh nghĩ mình không chịu đựng nổi.

Đôi mắt Nam Giao thật buồn, long lanh những giọt nước, hơi thở nóng ẩm, bàn tay mềm mại tỏa mùi thơm con gái. Cô nhìn anh. Ánh mắt đợi chờ, trách móc, hờn giận. Trăng lóe sáng in vào đôi mắt đen mềm trước khi trốn biệt vào mây. Và từ đôi mắt ấy những giọt trắng nóng hổi ứa ra. Phong Châu thấy tim mình đau nhói. Bao nhiêu lần dồn nén vỡ tung. Đôi môi mềm mại, run rẩy, anh đã nếm vị ngọt trên đôi môi ấy. Nam Giao quay đi, giấu tiếng nấc, mái tóc thơm nồng chạm vào mũi anh.

— Đừng, Nam Giao... - Phong Châu giữ cô lại. Hơi thở ấm nóng dường như đã gần gũi quen thuộc quyện vào nhau – Hôn anh đi.

Nam Giao nhắm mắt, những giọt nước nối đuôi nhau lăn dài trên má. Phong Châu cuống quýt hôn lên đôi má mướt ẩm và dùng môi lau khô những giọt nước loang trên đấy. Thoáng ngẩn ngừ khi chạm vào môi cô. Thật kỳ diệu khi đôi môi thơm mềm nở ra đón lấy môi anh. Cả hai cuốn lấy nhau, môi cô cử động nhẹ nhàng dưới môi anh. Nếu vẽ thụ động làm Phong Châu rung động đến đau thắt lồng ngực thì sự đón nhận và đáp trả này khiến anh đắm say, ngây ngất. Thật lâu, Phong Châu ngẩng lên nhưng không rời Nam Giao, đôi mắt cô chuyển thành màu sẫm, nước cuốn trôi mọi phiền muộn trả lại ánh nhìn vẻ mềm mại, tươi tắn như chiếc lá non sau trận bão. Anh cọ lên mũi Nam Giao, hai tác phẩm hoàn hảo của tạo hóa chạm vào nhau.

— Em là người phụ nữ anh rất thương, rất giận, rất ghét nhưng lại rất yêu...

Nam Giao mỉm cười, tiếng nấc nhẹ tức tưởi trong lồng ngực vẫn chưa tan. Ép cô vào khuôn ngực rộng, Phong Châu cúi hôn mái tóc dày thơm ngát.

— Anh yêu em như chưa từng có người đàn ông nào yêu đến thế. Đừng giận nữa nhé, tha cho anh đi.

Phong Châu đỡ cô xuống xe, vẫn cẩn thận với cái chân đau dù nó gần như đã lành lặn. Nam Giao rụt rè khi họ đứng dưới tàn trướng cá:

— Có thật lúc này anh muốn em vào một mình không?

Phong Châu thú nhận với vẻ mặt tỏ ra ăn năn nhưng đôi mắt sáng lên tia tình quái:

— Em có tin không? Ngốc quá. Dù em có xua đuổi, có nặng lời đến mấy thậm chí ngay cả khi anh ra lệnh cho chính mình thì cũng không đời nào. Hiểu chưa? Không bao giờ anh buông nửa kia ngọt ngào của mình đâu.

Cô không cười:

— Em xua đuổi và nặng lời bao giờ?

— Em không biết thái độ lạnh lẽ của em đáng sợ thế nào đâu. Còn hơn những lời xua đuổi, anh chạy theo tâm hồn em hụt cả hơi.

Phong Châu cúi xuống, vòng tay ôm lấy tấm thân mềm mại, ấm áp và kéo cô vào lòng mình, hỏi qua hơi thở:

— Em có yêu anh không?

Cô cười. Cả thế giới trong nụ cười. Dùng tay sờ nhẹ lên nụ cười và đôi môi đỏ mọng của Nam Giao. Tình cảm cuồng nhiệt khiến anh không đủ sức gượng nhẹ. Phong Châu nói như người có lỗi:

— Đau không em?

Nam Giao lắc đầu nhưng anh biết cô nói dối.

— Xin lỗi em.

Ô cửa nhỏ sáng đèn, ánh sáng từ bên trong hắt qua khung cửa in trên mặt đất những ô vuông đẹp mắt. Đôi vợ chồng trẻ quần quýt trong nụ hôn dài. Bức rèm mỏng in bóng họ mờ mờ, Nam Giao nhìn không chớp. Phong Châu thú vị khi bắt gặp vẻ thích thú, say mê trong mắt cô.

— Chúng ta cũng giống họ mà em.

Cử chỉ buông thả, táo bạo của đôi vợ chồng trẻ trước khi đèn vụt tắt khiến Nam Giao ngượng ngùng. Trăng chui ra khỏi đám mây, khoe gương mặt tươi rói. Nhưng không thể tươi tắn và đáng yêu bằng gương mặt trong vòng tay anh, Phong Châu thì thầm trên môi cô:

— Họ đang yêu nhau đấy và anh yêu em.

Ánh mắt tình tứ, gương mặt đắm mê và tình yêu của anh khiến Nam Giao choáng ngợp. Lồng ngực dường như quá nhỏ không đủ chỗ cho quả tim đập thình thịch. Phong Châu cúi thấp hơn khi hơi thở Nam Giao phả vào anh nồng nàn, run rẩy, đứt quãng.

— Đừng sợ nhé, anh hứa không làm em đau đâu.

Chạm vào môi cô, Phong Châu bị cuốn đi và quên ngay lời hứa.

33. Chương 33

Trung Dũng không tin vào mắt mình khi Nam Giao đứng lên chào anh – như chào vị khách đến thăm ngay trong nhà anh. Trung Dũng nén cảm xúc đằng sau vẻ bình thản – bước chân đều đặn, nụ cười lịch thiệp như đạt đến nội công thâm hậu của diễn viên kịch tài ba chỉ cần phác họa tình huống là vào vai ngay. Thật tình ý mới nhìn thấy ánh sáng vụt lên trong đôi mắt tối. Khác xa vẻ tự chủ ngày trước, Nam Giao bối rối và thiếu tự tin làm như không có việc gì xảy ra giữa họ cũng không có khoảng thời gian dài gián đoạn mối quan hệ của cả hai, anh nói nhẹ nhàng giúp cô bình tĩnh trở lại:

— Trông em gầy nhưng tươi tỉnh hơn dạo trước. Giờ em ở đâu?

— Em ở với người bạn, bác và anh vẫn khỏe ạ? Em không trông thấy bác.

— Mẹ đi vắng.

Nam Giao nhớ gương mặt hiền lành luôn lo lắng, ái ngại, bồn chồn mỗi khi tiếp xúc với cô như cố làm công việc gì đó vượt ngoài khả năng của mình và thất bại. Nam Giao đọc được tình cảm trong mắt bà. Cô cười nhẹ nhẹ với đoạn hồi ức cảm động ấy. Như bị thôi miên, Trung Dũng nhìn hút vào nơi bừng sáng nhất trên gương mặt cô gái. Đôi môi từ từ khép lại, nụ cười phai dần rồi biến mất.

Sự xuất hiện đột ngột của Nam Giao khiến anh bất ngờ còn nguyên nhân thì không cần đoán. Vì biết rõ nên Trung Dũng cố nài nỉ trong tâm trí thầm mong điều đó không xảy ra. Niềm hy vọng nhỏ nhoi khiến anh không dám thở mạnh. Cảm giác chật chội từ tâm hồn đến thể xác dồn nén anh.

Xưa nay, tình cảm vốn là thứ cứng đầu không bao giờ nghe dạ bảo vâng, xua không đi mời không đến, nó đang còn cào trong tim óc nhưng cho đến lúc này Trung Dũng vẫn giữ được bình tĩnh. Sự xuất hiện đột ngột và chủ động của Nam Giao đồng loạt với sự xuất hiện bờ đê vô hình trong anh chặn tình cảm ở bờ bên kia. Trung Dũng thấy lòng ngả nghiêng khi sóng đánh ồ ạt chỉ chực tràn bờ. Sự kiềm chế khiến lửa bùng

lên trong mắt đúng với quy luật: bất kể vật gì dù hữu hình hay vô hình nếu nó ngày một lớn khi bạn cố gắng dồn nhỏ này tất phải phát chỗ kia.

Nam Giao đã trông thấy ngọn lửa, ngày trước khi nó không còn cháy bỏng trong mắt Trung Dũng thì lòng kiêu hãnh cũng không cho phép Nam Giao giữ lại những tình cảm thâm kín của mình. Tình cảm bắt nguồn từ lòng cảm kích, biết ơn. Ngọn lửa nhỏ nhói ấy sưởi ấm, vỗ về cô trong sự bình an, tin cậy và không phải khi tắt đi cô mới biết nó quan trọng đến dường nào. Ngọn lửa giúp Nam Giao vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, giờ lại khiến bão nổi lên trong lòng.

Im lặng khiến cả hai bối rối thầm mong người kia sẽ làm gì để phá vỡ nó. Nhưng phá vỡ không còn cách nào khác khi vấn đề chung giữa họ không ngoài vấn đề đó. Như bị nhốt trong thang máy chật hẹp, tù túng họ đang làm ngạt thở nhau. Cuối cùng, Nam Giao hắng giọng, Trung Dũng nín thở chờ phát súng khai hỏa:

— Em đến thăm anh và như lời hứa trước đây cho phép em gửi anh lại số tiền còn thiếu.

Trung Dũng nhìn đăm đăm vào phong bì cô vừa đặt trên bàn. Ngày trước – vẫn là chuyện ngày trước - Nam Giao luôn luôn tỏ ra cứng rắn nhưng anh biết vỗ về là cái vỗ bọc ấy vỗ vụn nhưng Trung Dũng không làm vì giữ nguyên như thế anh mới có cơ biện hộ ình. Giờ Nam Giao bối rối nhưng cương quyết. Không còn là vỗ bọc, cuộc sống đã luyện cho cô sự cứng rắn.

— Chưa lần nào em nói với anh rằng em thật sự biết ơn anh nhưng em tin anh biết rõ em cảm kích và biết ơn anh đến dường nào.

Vẫn im lặng như chờ nghe cô nói hết. Nét mặt Trung Dũng hoàn toàn bình thản nhưng cảm giác về một mối nguy hiểm xâm chiếm Nam Giao. Cúi thấp đầu như người có lỗi, cô nài nỉ:

— Em biết thế này làm anh giận. Xin anh cho em giữ lại lòng tự trọng của em.

— Còn lòng tự trọng của anh – Trung Dũng buột miệng nhưng dừng lại được. Không phải cô, chính anh xúc phạm đến lòng tự trọng của mình khi thử thách, xem nhẹ lòng tự trọng của người khác.

Trung Dũng lắc đầu:

— Anh không nhận và cả số tiền lần trước nữa, anh vẫn giữ nguyên ở đây. Anh hứa với Phương Đan vì tình cảm dành cho người bạn mà anh quý trọng, anh giúp em vì biết rõ là việc cần phải làm. Nhưng giờ anh hối hận khi nhớ lại tất cả những điều đó. Sự giúp đỡ bao hàm nhiều ý nghĩa chứ không rạch rời thế này.

Trung Dũng im bật, giống như anh đang đổ lỗi cho cô vậy. Thái độ ngày trước của anh là kết quả của nhiều yếu tố, của những phản ứng tuần tự nối đuôi nhau, của những xung động tình cảm mà giờ thật khó giải thích ngọn nguồn để Nam Giao hiểu. Trong mối quan hệ với cô, không ít lần anh quay về điểm xuất phát, quay về số không để tự vấn mình, để nhận ra mình vô lý. Vô lý với cô, với chính anh, vô lý... một cách vô lý.

Nam Giao không dám nhìn phong bì Trung Dũng vừa đặt thêm trên bàn. Thật kỳ lạ, giờ trông chúng nhỏ bé một cách đơn hèn, kiêu ngạo một cách ti tiện. Nhưng Nam Giao không bỏ cuộc, cô chờ ngày này lâu quá rồi.

— Nếu lần này anh không nhận, em sẽ quay lại lần khác. Nếu cách này anh không nhận, em sẽ dùng cách khác. Lần này và lần khác cho đến khi anh nhận mới thôi.

Sự rạch rời khiến Trung Dũng nổi giận:

— Em bảo rằng em biết ơn anh, anh cho em biết, người vô ơn luôn luôn nghĩ đến chuyện trả ơn vì họ muốn nhanh chóng thoát khỏi mối quan hệ đó. Anh không muốn nghĩ về em như thế.

— Em trả số tiền em nợ anh. Em không trả ơn, ân nghĩa đó em giữ lại ình. Nó mãi mãi trong lòng em.

Người đàn ông nhếch môi cười mà không ra cười:

— Nợ à? Em đã mượn bao giờ mà bảo rằng em nợ tôi. Tôi nói rất rõ tôi giúp em, tôi không cho vay. Rồi em bán cả nhà để trả nợ cho tôi. Em biết cách làm người khác sống trong đau đớn, dằn vặt. Và đó cũng là cách em đối xử với điều mà em bảo rằng ân nghĩa.

Nhìn xuống tay, Nam Giao tự hỏi mình đúng hay sai khi đến đây, đúng hay sai khi hành động thế này. Trung Dũng cố gắng tập độ để làm chủ cơn giận và làm chủ bản thân trước khi con thú kiêu ngạo, tự phụ hung hãn trong anh nhảy vào cuộc. Anh đang buộc thể xác trở lại kỷ luật nhưng Nam Giao không dừng lại để điều này xảy ra.

— Em không muốn làm xấu mối quan hệ của chúng ta, đẩy nó đến chỗ tồi tệ chỉ vì một vài câu nói lỗ lờ thiếu suy nghĩ, một hành động nông nổi bộc phát.

Rất dịu dàng nhưng không nhượng bộ cơn giận của anh.

— ... Một vài câu nói lỗ lờ thiếu suy nghĩ, một hành động nông nổi bộc phát? — Trung Dũng cười lạnh — Em nghĩ tôi có thể lỗ lờ thiếu suy nghĩ hay nông nổi bộc phát về một chuyện mà suốt hai năm qua không lúc nào rời khỏi tâm trí tôi sao?

Nam Giao không trả lời, thay vào đó là cái lắc đầu không có ý nghĩa lắm vì thật ra câu hỏi không cần trả lời.

Ngột ngạt quá, Trung Dũng mở rộng cửa, khung cửa trước kia cô vẫn ngồi mỗi khi đến. Lần này ngẫu nhiên họ đổi vị trí cho nhau. Nam Giao ngắm bức tranh Mùa đông — bức tranh mà anh Phương Đan thích — với niềm xúc động tận đáy lòng. Những cành khô trút hết lá vào cuối thu càng khẳng khiu hơn trong cái lạnh giá của mùa đông. Tuyệt không phải là những cánh sao nhỏ chơi trò đuổi bắt như trong tưởng tượng của Nam Giao. Tuyệt bám dày đặc trên những chạc cây khiến chúng trĩu xuống như những tấm lưng gầy guộc, những cánh tay còm cõi cam chịu, đón nhận, gánh vác mọi bất trắc tai ương của cuộc đời.

Trên cao, bầu trời xanh xám — màu xanh lạnh lẽo của mùa đông và những tòa nhà xám xịt nối đuôi nhau trong cái hun hút. Không có bóng dáng mặt trời, vạn vật đi qua mùa đông sẽ trở nên sức sống hơn, rực rỡ hơn, kiên cường hơn. Mùa đông là thử thách của thiên nhiên. Anh Đan yêu mùa đông cũng vì lẽ đó.

Nhật ký của anh tràn ngập những cảm xúc về mùa đông. Bài thơ của chị Ca nằm giữa những trang giấy:

Em yêu anh bởi vì anh là nắng

Có giọt sương nào thiếu nắng lại long lanh.

Phương Đan không phải là nắng, chưa bao giờ anh là nắng cả. Giờ trên sườn đồi ở Passau — giáp biên giới Tiệp xa xôi anh nằm lại và bao nhiêu mùa đông đã đi qua. Nam Giao ứa nước mắt.

Trung Dũng đứng yên. Ngày trước, trên sân ga một mình chờ chuyến tàu khuya về miền Nam nước Đức, khi nhìn thấy bức tranh mùa đông tái hiện trong thiên nhiên, anh cũng ứa nước mắt như Nam Giao. Đến tận giờ cảm giác bàng hoàng, tiếc thương vẫn còn ứ nơi lồng ngực. Có cái gì đó chông chênh trong mắt anh.

— Thôi được, Nam Giao. Anh nhận số tiền lần này xem như em trả nợ cho anh, còn lần trước em mang về đi.

Ký ức Phương Đan sống lại cùng với cảm giác tủi hổ mỗi khi đến đây khiến Nam Giao không khóc mà nước nở trong tâm trí. Cô hấp tấp đứng lên:

— Không. Anh nhận đi vì chúng là của anh cả.

Trung Dũng đuổi kịp khi cả hai ra đến giữa sân. Cái nắm tay mạnh mẽ khiến cô suýt ngã chúi vào anh lập tức buông ra rất nhanh nhưng Nam Giao biết cô không thể thoát. Có nụ cười buồn bã, nuối tiếc trong ánh mắt:

— Có thể em cho rằng danh dự, lòng tự trọng là những thứ vô hình nên sự tổn thương của chúng rất trừu tượng và không nhìn thấy nhưng anh không thể chịu đựng đòn tra tấn này một lần nữa. Đừng đẩy anh vào bước đường cùng, đừng bắt anh làm những việc mà anh không muốn.

Trên cao, bầu trời vụt ảm đạm như không cho bất cứ ai tia hy vọng nào. Sự lảm lạp nhất thời khiến anh mất Nam Giao.

— Nếu lúc nào đó anh nhả tâm lướt qua em thì anh đã trả giá rồi. Em biết không cái giá ấy rất đắt, còn đây là lúc chúng ta dừng lại để nghĩ về nhau. Đừng đối xử với anh thế này, Giao.

Trung Dũng đặt tất cả tiền vào tay cô. Phản xạ tự nhiên, Nam Giao rút mạnh tay về. Tiền lả tả bay quanh họ như minh chứng ối quan hệ của hai người. Những tờ giấy bạc cười ngạo nghễ “Trong im lặng các người luôn nghĩ đến tiền nhưng cao giọng mỗi khi nói đến. Thích đề ỉnh bằng cách gán cho đồng tiền những ý nghĩa thấp hèn dù trong im lặng các người luôn nháo nhác, quay cuồng chung quanh đồng tiền. Bằng sức mạnh chưa ai dám phủ nhận, tôi sẽ nhấn các người chìm vào sự thấp hèn mà các người xứng đáng nhận lãnh”.

Dáng anh bất động, sừng sững, thế này thì quá sức chịu đựng. Trung Dũng cố nuốt cảm giác ghen ngào chẹn cứng cổ họng nhưng không trôi khi Nam Giao cúi nhặt những tờ giấy bạc.

Anh bỏ đi thật nhanh. Cô cuống cuống chạy theo. Mắt Trung Dũng đỏ hoe, sự tổn thương rõ ràng đến nỗi cô sờ được, nước mắt Nam Giao chảy ra:

— Em sai rồi, em xin lỗi anh. Em sẽ mang về... mang về ngay bây giờ. Em không ép anh, em không làm thế này nữa đâu. Xin anh đừng như thế. Nước mắt của cô khiến Trung Dũng tan ra, không thể được. Anh không thể thoát ra nếu Nam Giao thế này. Phải thoát khỏi. Gần như lập tức, nét lạnh lùng đến khắc nghiệt xuất hiện hằn sâu trên gương mặt như đã hiện diện ở đây từ rất lâu. Trơ cứng như chiếc mặt nạ, chỉ đôi mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ – tia sáng của thù hận và thỏa mãn khi sự kiên trì lâu nay đã được đền bù xứng đáng.

— Có phải em nói rằng em biết ơn tôi không? Em vẫn khẳng định những việc tôi làm là ân nghĩa à? Ok, tôi sẽ tin khi thấy điều đó.

Nam Giao ngơ ngác, cô chưa hiểu anh muốn nói điều gì.

— Nào, em có muốn chứng tỏ không?

Nâng cằm cô lên, ngấm ngĩa cả gương mặt như người ta ngấm mực tiêu. Khi anh cúi xuống, vẻ lịch sự, đau đớn, hằn học biến mất chỉ còn nỗi khao khát bùng cháy. Trung Dũng muốn chạm vào môi cô vào gương mặt luôn ám ảnh anh để đi đến tận cùng cảm giác đau đớn, tiếc nuối khi nhận biết mình đánh mất những gì.

34. Chương 34

— Liệu tôi có thể nghĩ mình đang trông thấy gì nhỉ? Tiền và nộ hôn – thú vị đấy. Để đoán thử xem, đây là kết quả của một cuộc mặc cả, đối chác giữa nơi thanh thiên bạch nhật hay có người nào đẩy tự phong ỉnh quyền được ưu tiên, được hưởng thụ?

Không giống như những lúc cố tình trêu ngươi để nhìn thấy cơn sấm sét trong mắt Trung Dũng, lần này Mẫn Nhi thấy đau thật – như thể ruột gan chị có ai túm chặt lấy chà đi sát lại nhiều lần.

— Nào, có ai trả lời câu này hộ tôi không? – Tay khua khua xấp giấy bạc, vắn vẽ bốn cột không đổi trong giọng nói – Chẳng lẽ người ta không thể là đàn ông nếu không phóng đảng sao?

Trung Dũng không nhúc nhích. Chị im bật khi nhận ra cô gái năm xưa. Người phụ nữ vét hết tâm trí anh. Nếu biết là Nam Giao, chị đã rút lui. Phản ứng vừa rồi là kết quả của việc Mẫn Nhi cho rằng mình có quyền – nhân danh cô gái mà chị thiện cảm và quyền bảo vệ tình cảm dai dẳng, đáng trọng của người đàn ông theo Mẫn Nhi là duy nhất trên đời này đủ tư cách yêu. Đúng là họ, nhưng ở hai thái cực và chị đang đứng giữa.

Bối rối, Mẫn Nhi nhìn những tờ giấy bạc trong tay và chột hiều:

— Xin lỗi, chị không biết là em.

Nam Giao chớp mắt, thật kỳ lạ, đôi mắt tưởng đã quen thuộc nhưng soi vào đây lúc nào cũng phát hiện ra những nét khác lạ trong ánh nhìn. Trung Dũng nhếch môi:

— Anh bạn. Em về đi.

Mẫn Nhi đọc được vẻ hiểu lầm anh cố tạo ra trong giọng nói, trong cách cư xử và trong cả ánh mắt – công việc phải huy động tận cùng những cố gắng, những chịu đựng. Chị thấy tội nghiệp và chua xót. Trung Dũng nhận xấp bạc từ Mẫn Nhi đặt vào tay Nam Giao:

– Em mang về và quên chuyện này đi.

Anh đứng yên khi Nam Giao từ từ ra cổng. Không bao giờ cô trở lại đây nữa. Chị biết Trung Dũng đang vận dụng đến những nỗ lực cuối cùng trong dáng đứng thẳng, tựa như chỉ cần buông lỏng một chút là nghị lực rời bỏ anh. Chị cũng hiểu, lúc này Trung Dũng không cần khích lệ, không cần động viên. Những an ủi, ái ngại, thương xót có thể giết chết người đàn ông kiêu hãnh. Chỉ cần im lặng là đủ nhưng Mẫn Nhi không thể và cũng không muốn dùng đến giải pháp này. Trông anh thất vọng quá khiến chị không tài nào chịu nổi.

– Có nên chạy theo cô ấy không? Vẫn còn kịp đấy, hay đứng yên và trông chờ vào sự ban phát của may rủi?

Anh im lặng vào nhà, chị theo sau lải nhải một cách kiên nhẫn:

– Có nên nói với cô ấy anh đã sống vật vờ vì thương nhớ không?

–

– Có nên nói với Nam Giao anh đã lục tung từng ngõ ngách để tìm cô ấy không? Có nên thú nhận anh sẽ chết nếu cô ấy bỏ đi không?

–

– Nào, làm gì đi chứ.

– Để tôi yên.

– Tôi sẽ thất vọng đấy. Xưa nay anh đâu phải là người bỏ qua cơ hội một cách dễ dàng.

– Cũng giống như Nhi không bao giờ bỏ qua cơ hội chọc mũi vào chuyện thiên hạ. Tôi không phản đối sở thích của Nhi, cứ chạy theo Nam Giao và làm tất cả những điều Nhi vừa nói đi.

Giọng Trung Dũng lãnh đạm như đang nói chuyện người khác nhưng không lừa được chị. Mẫn Nhi tin rằng mình thuộc mọi ngõ ngách tâm hồn anh. Với giọng cười cợt, chế nhạo thể này hẳn không nổi đóa mới lạ.

– Rất tiếc, tôi là bạn, là cộng sự chứ không phải là bảo mẫu của anh. Tôi chỉ có thể giúp bằng cách gợi vài điều để anh suy nghĩ, đừng chờ tôi làm những việc đó thay anh. Tôi không rỗi hơi đến nỗi nhặt sung bỏ vào mồm người khác.

Không phải do chị, chính tình cảm thiêu đốt Trung Dũng và tuyệt vọng khiến anh thô lỗ:

– Vậy thì câm miệng hoặc là cút đi cùng với mớ giải pháp rác rưởi của Nhi.

Giọng Mẫn Nhi vút lên chua và khô khốc:

– Rác rưởi à? Nhưng vẫn có ích đấy chứ. Tôi nghĩ đó chỉ là cú hích nhẹ nhàng đủ để anh tỉnh lại thôi, không ngờ anh lại lẩn quay ra đất thế này – Chị kéo dài giọng – Nhưng vẫn tốt hơn là đứng trơ ra cứ như người bị chôn xuống đất, cứng đờ như những tượng nung trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng ngày xưa.

Tác dụng như tức thì, lửa tóe lên trong mắt Trung Dũng, những ngón tay cứng như thép siết chặt lấy cằm chị:

– Nhi có im đi không?

Nhìn thẳng vào anh, Mẫn Nhi chấp nhận và chịu đựng một cách thách thức. Như bà o nỗ mồm, chị đang sử dụng ngôn từ như một cứu cánh: - Sao? Tôi có kém cô ấy không? Trông tôi thế nào nhỉ? – Bằng giọng chế nhạo, chị hỏi với vẻ băn khoăn rất phụ nữ về hình thức của mình.

– Trông ngu xuẩn và đàn độn lắm.

Trung Dũng cười nhạt khi giọng tố lóe lên trong mắt Mẫn Nhi.

– Nhưng đó chưa phải là điều tệ hại nhất...

— Điều tệ hại nhất là Nhi quá xinh đẹp, tôi sẽ dạy cho Nhi biết im lặng đúng lúc.

Đôi mắt anh như tia chớp lóe lên trên bầu trời, còn đôi môi như trận bão vạn mình trút cơn thịnh nộ. Họ như những đám mây đâm sầm vào nhau phóng ra luồng điện cực mạnh. Vẫn tinh nhạy như con thú hoang với bản năng sinh tồn cực mạnh, không gì có thể giết được anh. Cố gắng làm dịu nụ hôn, Mẫn Nhi vòng tay qua cổ người đàn ông. Dùng đôi môi rất êm rất mềm của mình âu yếm đôi môi nóng bỏng, thô bạo cho đến khi Trung Dũng nhẹ nhàng đáp trả rồi nụ hôn kéo dài êm ngọt như tơ. Sợi dây cuối cùng của sự thận trọng và tỉnh táo tan đi trong một thoáng đắm mê. Chọn đúng điểm rơi, chị dừng lại và rời khỏi anh trong cảm giác đặc thăng:

— Vậy nói xem anh hôn tôi vì điều gì? Vì cái ngu xuẩn, dấn dện hay vì điều tệ hại nhất là tôi quá xinh đẹp?

Trung Dũng lầm lì:

— Tôi không biết. Đứng trước Nhi, tôi chỉ thấy duy nhất một cảm giác thèm muốn. Cái thèm muốn của người chết đói sẵn sàng bán linh hồn mình để đổi lấy một lát bánh mì. Một cái tượng bằng đất nung vẫn có thể dùng đến sức mạnh, sự hiếu chiến và tàn độc của Thành Cát Tư Hãn để tồn tại... ít ra là trong tâm trí của một người khác.

Không phải lần đầu tiên họ cãi nhau. Nếu mỗi lần cãi nhau để lại một vết thương trên da thịt thì cả hai đều thâm tím mình mẩy nhưng họ biết lượng sức đối phương khi ra đòn vì thế chưa có vết chỉ mạng nào để đổ vỡ tan tành cả. Nhưng lần này thì khác, tức giận làm Mẫn Nhi ngạt thở, dang tay tát Trung Dũng một cái thật mạnh mà chị đau đến hoa cả mắt:

— Anh chỉ là một con ngựa đực đẹp mã và ngu ngốc. Nghe tiếng gió rít đã cuống cuống tung vó vì tưởng rằng tiếng hí của mình đã vang xa và mạnh mẽ đến thế. Thực tế nó không phân biệt nổi đâu là tiếng gió còn đâu là tiếng hí của chính nó. Áo tưởng về sức mạnh không có thật còn tệ hại hơn người đàn ông biết rõ mình bất lực.

Anh đứng yên chịu trận. Chị đứng yên, cơn giận phập phồng nơi lồng ngực. Không còn bạn bè, không còn cộng sự, họ đang đo lường nhau chực tung hô tất cả để một mất một còn. Nhưng không có đám cháy nào cả khi mất Trung Dũng dịu dần, thoáng ngạc nhiên ánh lên trong mắt chị. Mắt người này có hình ảnh của người kia. Xoa xoa gò má, Trung Dũng nói như thể anh vừa tát chính mình:

— Tôi xin lỗi.

Từ lâu Mẫn Nhi không còn giữ vẻ nhẹ nhàng, kiên nhẫn, tỉ mỉ của người làm công tác nghiên cứu – cái vẻ mà vị giáo sư bảo thẩm vào óc, chảy vào tim ông như chất men ngây ngất. Từ chối ông, chị không giữ lại nó mà nhảy vào kinh doanh, Mẫn Nhi trở thành người khác. Làm như giông, nói như gió, cách diễn đạt đôi khi sỗ sàng, thẳng băng như riu bồ củi và kết quả là khi chị dịu dàng lập tức người khác rơi vào thế phòng thủ. Giờ Mẫn Nhi thấy ngưỡng như tiếp xúc với quý ông Ấng-Lê mà lịch sự là món trang sức được đeo đến tận những ngón chân.

— Không sao.

— Tôi thành thật xin lỗi Nhi về... ừm, về tất cả.

Mẫn Nhi khoát tay – như gã đàn ông phóng khoáng:

— Tôi xin lỗi nhưng chỉ cái tát thôi vì suy cho cùng tôi chỉ là giọt nước làm tràn chiếc ly chịu đựng của anh.

Trung Dũng cười buồn:

— Tôi đã cư xử như người mất hết lý trí. Lâu quá rồi nhưng đến khi không còn cơ hội bù đắp mới biết mình mất thật sự. Tôi cần thời gian để bình tĩnh trở lại nếu không cứ đà này mất luôn danh dự với Nhi.

Chân thành của anh khiến chị cảm động, Mẫn Nhi cười. Nụ cười cũng buồn:

— Nếu anh đánh mất danh dự thì hãy làm ra vẻ danh dự đó không thuộc về anh.

— Thế có nghĩa là vẫn được phép đánh mất hết lần này đến lần khác phải không?

Mắt Trung Dũng còn buồn hơn cả nụ cười nhưng chị an tâm vì anh đã nói đùa. Cả hai dùng thái độ bình thản để khóa lấp nụ hôn. Xem như, với anh đó là cách trút giận, với chị là hành động chia sẻ. Lý lẽ chồng chênh như đứng trên vách đá dù cheo leo nguy hiểm vẫn còn hơn đâm đầu xuống vực để mất tất cả.

Không chỉ tình yêu, giờ những ân hận tiếc nuối đang giày vò Trung Dũng. Người ý thức được giá trị của thời gian là người biết chờ đợi. Chị sẽ chờ đợi. Nhưng tượng Bayon muôn mặt, Mẫn Nhi ao ước được một lần nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của anh.

Chiều nhạt dần, trầm ngâm bên bức tranh Mùa Đông, Trung Dũng nghĩ đến những được mất trong cuộc đời, về điều nhứt nhối trong mối quan hệ của họ. Biết bao lần anh hình dung Nam Giao bước qua cánh cổng vào nhà và ở lại. Hình ảnh Nam Giao ngồi bên ô cửa là hình ảnh đẹp, lãng mạn gợi trong anh khung cảnh êm đềm về một gia đình hạnh phúc. Mất cô rồi, mãi mãi về sau, có cùng đi với ai trong cuộc đời, anh vẫn nghĩ đó là Nam Giao.

35. Chương 35

Nam Giao nhắm mắt vì phòng mờ mờ tối. Cô ghét tấm rèm nặng trĩu như bàn tay khổng lồ che kín mặt trời ngoài khung cửa. Anh thường mỉm cười khi nghe cô nói thể tiện tay kéo tấm rèm bằng ren mỏng như chiếc áo khoác làm duyên để hôn cô dù ở tầng gác thượng này chẳng mấy ai nhìn thấy nụ hôn của họ.

— Đừng mở rèm, Giao. Đến đây với anh.

Không quay lại, Phong Châu chăm chú bất động như thể nhìn xuyên qua tấm rèm. Anh trông thấy Nam Giao bước qua cánh cổng lớn đi dưới bóng nắng – dáng mảnh mai, co ro như đi giữa mùa đông. Giờ sau lưng anh, cô đang thu dọn mấy thứ lặt vặt trên bàn làm việc – Phong Châu nhếch môi – trong khi lòng anh ngổn ngang như bãi chiến trường, chẳng biết thu dọn thế nào.

— Anh ngủ đủ giấc chưa?

Phong Châu về hôm qua, thì thầm khi ngồi trên xe “Giờ anh thêm ngủ và thêm em”. Cô cười khe khẽ, dù nhớ anh đến nôn nao những vẫn cương quyết “Vì thể việc phải làm trước tiên là ngủ một giấc, đúng theo thứ tự ưu tiên đó”. Phong Châu ừ ừ trên cô nhưng anh biết trái tim mình ưu tiên ai. Giá như đừng đến, đừng nghe, đừng thấy gì cả để được tiếp tục yêu người con gái trong trắng thánh thiện này.

— Anh có nhớ em không?

— Đến gần đây, Giao. Anh sẽ nói anh nhớ em thế nào.

Nhắc nhở Nam Giao và đặt cô ngồi lên bàn làm việc. Mắt Nam Giao ngang tầm ngực Phong Châu. Anh đứng giữa hai chân cô, quan sát hàng mi đang rủ xuống chờ đợi. Lúc gã đàn ông ấy cúi xuống, dù không khép mắt nhưng cũng về chờ đợi thế này. Bằng sức mạnh của cơn thịnh nộ cuộn lên trong lòng, Phong Châu siết lấy cô và ngẫu nhiên đôi môi khêu gợi. Người sôi lên khi những đường cong mềm mại áp sát vào, khuôn ngực tròn nhỏ nhấp nhô theo nhịp thở cuốn anh vào đam mê.

Nụ hôn ngày càng sâu, trong tư thế say sưa đón nhận và nồng nhiệt đáp trả, đầu Nam Giao ngửa ra sau phô chiếc cổ và vùng ức mảnh mai, thon thả trắng ngần như ngó sen. Môi anh lần xuống. Cô oằn người phản đối. Phong Châu không tin phản đối này là thật. Nụ hôn khám phá và táo bạo dần. Anh đặt tay lên chỗ trái tim đập thành thịch của Nam Giao. Môi vẫn không rời cô, khi cúi nhặt những tờ giấy bạc, Nam Giao đã rớt xuống cái vũng thấp nhất trong lòng anh.

Rời nhau ra, mắt Nam Giao long lanh, mặt đỏ hồng như đang cơn sốt. Phong Châu thì thầm khi dùng ngón trỏ vẽ những vòng tròn trên môi cô. Nụ cười trẻ con đánh lừa anh:

— Xưa nay anh vẫn thích yêu những cô bé mới lớn, thích những đôi môi chưa được ai hôn. Nhưng bây giờ, khi sự thể đã thế này xin em đừng hôn anh như ma-xơ vậy.

Nam Giao ngơ ngác, nụ hôn của anh khiến cô lạc mất hồn vía. Phong Châu nhớ như in gương mặt của gã đàn ông khi hắn đặt tiền vào tay Nam Giao.

— Anh phải trả bao nhiêu?

Đẩy Phong Châu ra Nam Giao đứng bật dậy. Cô chưa kịp hiểu ý nghĩa những lời này nhưng rùng mình khi nhìn thấy vẻ giá buốt trong ánh mắt.

— Có phải trước giờ em luôn dè dặt, giữ kẽ với anh vì anh không biết cái giá của nó không?

Nam Giao thờ ơ. Vẻ vô tội châm dầu vào lửa. Anh nhếch môi, gương mặt cứng rắn như tảng băng đá. Cái nhìn khô lạnh, khinh bỉ ẩn chứa mối đe dọa chết người:

— Nói anh nghe lòng tự trọng của em ở đâu? Lòng kiêu hãnh của em ở đâu?

Như người u mê quờ quạng trong bóng tối, cuối cùng Nam Giao cũng hiểu. Nhưng có điều không hiểu tại sao những lời lăng mạ lại dễ dàng thoát ra từ đôi môi vừa hôn cô với tất cả những nồng nàn, say mê, tình tứ. Nam Giao lặng đi như thể không còn cảm giác, tri giác, xúc giác nữa, hạnh phúc là gì khi vừa chạm tay đã vụt mất. Im lặng của cô với anh là lời thú tội nặng nề. Phong Châu muốn ngã quy, cái gánh này nặng quá.

— Tôi yêu em vì những đức tính đó, giờ chúng không còn nữa, chỉ một gương mặt đẹp đối với tôi chẳng giá trị gì. Giờ tôi mới hiểu tại sao tôi cứ hoang mang yêu rồi hoang mang hạnh phúc. Em cần tiền đến vậy sao? Tôi có thể cho em nhiều hơn thế? Tại sao em cần tiền mà không nói với tôi? Biết bao lần tôi xa gần đề cập em đều lẩn tránh. Tôi không dám đề nghị thẳng thắn, tôi sợ em tổn thương. Vậy mà em...

Hình ảnh Nam Giao cúi nhặt những đồng tiền dưới chân gã đàn ông khiến Phong Châu đau đớn. Thiên thần của anh đó, xưa nay những thứ trong trắng thánh thiện thường chết yếu. Bởi thế muôn đời anh vẫn là con ghẻ của trường phái si tình lú lẫn.

— Tôi biết em rất cần tiền. Nếu em sợ tôi dùng nó như sợi dây để buộc em vào những tình cảm lãng nhãng phiến toái này tôi vẫn có thể giúp em với điều kiện như hắn. Giờ tôi phải trả bao nhiêu?

Có tiếng nói sau lưng:

— Vòi nước trong bồn tắm hư rồi, anh nhớ gọi người đến sửa... Ôi, em xin lỗi...

Nam Giao quay lại, cô gái trong chiếc chemise kẻ sọc của anh. Tóc tím úp sau gáy. Những nét nhọn và tròn trên gương mặt nhỏ. Mũi nhọn, cằm nhọn, mắt to, môi tròn, thân hình cao gầy bơi trong chiếc áo rộng, trông nữ tính và gợi cảm.

— Em đến có việc gì không?

Ánh mắt Phong Châu hướng về cô gái còn câu hỏi dành cho người đang lùi dần vào góc phòng tự bảo vệ mình. Anh thách thức câu hỏi “Tại sao?” ở Nam Giao. Nhưng đôi mắt đẹp và mềm như nhung không long lên cũng không mở to, chỉ nhìn sang chỗ khác trước khi quay đi.

Lần nào Nam Giao cũng quay đi, như xem việc người khác giành lấy vật quý của mình là chuyện đương nhiên. Với gã đó cô chạy theo, cuống quýt chạy theo. Anh không quên được hình ảnh Nam Giao cầu xin hắn, nước mắt chảy dài trong tư thế quỵ lụy, cầu khẩn. Khoảnh khắc dành cho sự thay đổi, nếu có, đã trôi qua. Phong Châu vẫn đứng dạng chân, đáng lạnh lùng tàn nhẫn – hoàn toàn xa lạ với người đàn ông nồng nàn, tình tứ, ngọt ngào luôn quan tâm đến người phụ nữ anh yêu.

Cánh cửa khép lại sau lưng Nam Giao. Anh thắng thốt. Cô đi rồi, nhẹ nhàng như lúc đến. Ngoài bàn làm việc được xếp lại gọn gàng không có gì lưu lại dấu ấn của Nam Giao.

Đôi mắt cô gái tròn xoe:

— Anh đứng đấy làm gì?

Phong Châu lắc đầu, thế giới xung quanh không còn tồn tại:

— Anh làm gì được nữa.

– Giữ chị ấy lại đi.

– Em không hiểu đâu.

Cô gái nhún vai:

– Em không hiểu à? Từ hôm qua đến giờ anh có làm được việc gì ra hồn đâu. Thắng hay thua cũng phải rõ ràng. Thái độ đó không bình thường chút nào, trừ phi chị ấy không biết nói.

Giờ anh mới nhận ra Nam Giao không nói lời nào. Không giải thích, không biện minh, im lặng trước cơn thịnh nộ của anh. Không giống thái độ của người hối lỗi hay bị bắt quả tang. Phong Châu hấp tấp phóng xuống những bậc thang. Nam Giao chưa đi khỏi những cơ hội đã trôi qua. Không giận dữ, không ghen ngào, không tức tưởi, không còn ánh sáng rự rờ của tình yêu, chỉ đôi mắt trống không. Không có gì khi tình yêu lịm tắt.

– Tại sao em bỏ đi dễ dàng như thế? Tại sao không giải thích với anh? Em nói gì đi chứ?

Nam Giao gượng cười nhưng ánh mắt lạnh giá khi nhìn anh:

– Anh không cho em cơ hội nào cả, giờ thì quá muộn để giải thích.

Phong Châu nắm chặt tay cô, bàn tay lạnh như ánh mắt.

– Anh muốn nghe em giải thích, anh có quyền đó.

Nam Giao lắc đầu:

– Sự việc mà anh nhìn thấy có hàng ngàn lý do để giải thích nhưng anh đã chọn lý do đó. Anh có thể nhầm lẫn, có thể giận dữ nhưng vì anh khinh em nên anh chọn nó. Nếu là một người khác – một người nào đó trong thế giới của anh – anh sẽ không nghĩ thế. Giờ em biết chỗ của em rồi, em đã đến thế nào giờ em lại trở về thế ấy.

Cô rút tay ra khỏi tay anh:

– Không, Nam Giao... anh không...

Phong Châu không thể giải thích. Dáng vẻ Nam Giao hết đêm đầu tiên anh gặp. Mảnh mai đến tiêu tụy, mái tóc dài rối tung, đôi tay gầy với những ngón thon dài không sơn, da trắng xanh nhưng không phải cái nhợt nhạt của làn da quen sơn phấn. Lúc đó nghĩ Nam Giao là... Phong Châu lắc đầu không dám nghĩ tiếp. Cô như đứa trẻ lạc đường cần sự giúp đỡ. Không, chính anh đã quăng cô vào tình cảnh này.

– Dù sao ở anh em vẫn thích sự khinh bỉ hơn lòng thương hại vì ít ra nó cũng thành thật. Em hiểu anh luôn áy náy cho hoàn cảnh của em, nơi ở của em, gia thế của em. Những áy náy thương cảm đó khiến anh dễ dàng nghĩ em như thế. Anh nói đúng, em rất cần tiền, nhưng không dùng cách đó để có nó đâu.

– Khoan đã Giao. Anh...

Cô nhìn anh như người đi đường ước lượng một chướng ngại vật. Không thể lách qua được, đành xắn tay đẹp để lấy lối đi:

– Thôi được, để em nói.

Nam Giao đều đều như đọc thoại với chính mình:

– Nếu phải dùng đến cái cách mà anh nói em đã làm cách đây lâu lắm rồi. Lúc đó em cần tiền hơn bây giờ. Rất cần. Em thường xuyên nhận tiền của anh ấy nhưng hôm qua thì không phải. Em đến để trả tiền. – Đôi mắt đỏ hoe của Trung Dũng khiến Nam Giao muốn khóc – Em nghĩ có thể dùng tiền để giải tỏa những uất ức trước kia nhưng không phải vậy. Em chợt hiểu ra, em không vô cảm với những biểu hiện của anh ấy. Đau đớn, tổn thương không phai nhạt theo thời gian nó tích tụ thành khối u trong lòng. Nó khiến em nôn nóng, kiên trì dành dụm từng đồng xu để trả cho anh ấy. Em muốn khẳng định mình, muốn đứng thẳng lưng và quan trọng là muốn làm anh ấy đau đớn vì đã làm tổn thương em. Nhưng kết quả là em đau đớn hơn, lại đau đớn đến hai lần. Đáng đời em. Thật đáng đời khi em hành động như một kẻ vô ơn.

Anh đã sai lầm. Một sai lầm không thể sửa chữa được.

— Sau khi anh của em qua đời, anh ấy vẫn gửi tiền đều đặn để giúp gia đình em. Nó là tín vật mong manh để mẹ em tin rằng Phương Đan vẫn còn sống. Khi anh ấy về nước, tin vào lời hứa ấy, em tiếp tục nhận tiền vì bệnh của mẹ em đã đến giai đoạn cuối cùng. Em cần tiền hơn bao giờ hết. Trong mối quan hệ của em và anh ấy, tiền là nhân vật thứ ba. Và trong cả cuộc đời này chẳng mấy khi em làm kẻ thấp hèn nhưng không ít lần em thấy mình thấp hèn qua ánh mắt anh ấy nhìn em nhưng anh ấy có lý do còn anh thì không.

Giờ Phong Châu như chiếc bóng mờ ngả nhào trong lòng cô.

— Em không muốn tiền bạc xen vào mối quen hệ giữa chúng ta.

Giọng Phong Châu khản đặc:

— Tại sao những chuyện này anh không được biết hở Giao? Không bao giờ em hỏi tại sao, không bao giờ chịu giải thích. Em luôn giấu tình cảm của em, giấu suy nghĩ của em đằng sau sự lạnh nhạt và anh nghĩ rằng người đàn ông đó đã khơi dậy được vì thế anh xử sự như một tên vô loại. Anh không hiểu em, Giao. Em không bao giờ để người khác hiểu mình cả.

— Vì thế nếu anh nhìn thấy hiện tượng và xuôi theo ý nghĩ sắp sẵn trong đầu là lỗi của em. Em hiểu rồi, em vẫn ở ngoài trái tim anh. Chưa bao giờ em ở trong anh cả.

Sau tấm rèm, cô gái đang nhìn họ. Cô gái trong chiếc chemise kẻ sọc của anh. Phong Châu nhìn theo ánh mắt Nam Giao:

— Em không muốn nghe anh giải thích sao?

Nam Giao cười nhẹ:

— Không. Với em, không có gì lạ khi bị bạc đãi. Không có gì lạ khi bị bỏ rơi. Không có gì lạ khi bị thay thế bằng một nguồn cảm hứng khác. Em đã bị hỏng một lần và giờ lại bị lần nữa.

— Nam Giao...

Giọng cô khô, nhạt, hanh hao như cái nắng vàng vọt. Vực thẳm vô hình đã hiện ra dưới chân anh và cô:

— Không ai có thể vừa khinh vừa yêu một người nào đó. Có thể anh cho rằng cái này không ảnh hưởng đến cái kia nhưng em khẳng định với anh chúng loại trừ nhau. Hoặc anh không yêu em hoặc tình yêu ấy đã chết. Giờ xin anh buông tha em.

Nam Giao nhìn lần cuối người đàn ông có lần muốn hôn lên những giọt nước mắt của cô. Tình yêu thường khiến cho người ta phóng đại cái tốt ở người yêu lên nhiều lần và làm giảm nhẹ cái xấu đi nhiều lần. Nhưng anh không như thế. Nụ hôn vừa rồi không có bóng dáng của tình yêu. Anh hôn vì khinh cô, thế thôi.

Tình yêu đến rồi đi, khi đi thì nhanh hơn tất cả.

36. Chương 36

Vĩnh Thông siết nhẹ ngón tay thanh mảnh đang run lên trong tay anh trước khi lỏng chiếc nhẫn vào. Hàng mi dày chỉ chớp khẽ cũng đủ che đi ánh mắt nhưng không còn làm anh căng thẳng vì Vĩnh Thông biết giờ chúng rất dụi dằm. Anh nghiêng người nói nhỏ vào tai chị:

— Anh định trao nhẫn đính hôn cho em vào tối hôm nay nhưng nghe em nghiêng rằng bảo với Phong Châu “Anh là gã khốn kiếp nào đây?”, anh thấy do dự quá... ừm cần phải suy nghĩ lại.

— May mà anh không đổi ý.

Chị cười. Nụ cười khiến Vĩnh Thông nhớ đến những nụ hôn dè sẻn luôn làm anh mê mẩn. Có tiếng vỗ tay và những lời chúc mừng từ những người tham dự. Trong vòng tay anh, Nhã Ca chớp đôi mắt cay xè. Khung cảnh ấm áp, cảm động và cả anh nữa... là của chị. Như một phép lạ bởi cuộc sống tự nó đã là phép lạ. Nụ cười mãn nguyện trên môi Vĩnh Thông trông tự phụ, kiêu ngạo nhưng nó rất đẹp, rất đàn ông và chị yêu.

Không vỗ tay cũng không chúc mừng, Nam Giao lẩn vào góc khuất giấu mình trong xúc động. Họ đẹp đôi và hạnh phúc quá – giọt sương và hạt nắng. Lần đầu tiên hai người đứng cạnh nhau mà không làm Nam Giao khắc khoải nhớ anh Dân.

Em yêu anh bởi vì anh là nắng.

Có giọt sương nào thiếu nắng lại long lanh.

Mùa đông giờ đã lùi xa trong ký ức của họ.

Nam Giao ngoái lại khi ra đến cổng. Ngôi nhà đẹp như trong thế giới cổ tích và cả Nhã Ca nữa. Chị hợp với nơi này hơn. Vĩnh Thông lùi ra sau một chút đáng bảo vệ, che chở chị. Vòng ngực rộng, đôi tay cứng cáp sẽ bảo vệ chị suốt cuộc đời. Chị như nàng công chúa nhỏ xinh trong vòng tay anh. Chị xứng đáng được như thế. Nam Giao hiểu, cô là bản khoả hiện giờ của Nhã Ca. Chỉ một tháng nữa khi cha mẹ Vĩnh Thông về, họ sẽ cưới nhau.

– Chị còn nhiều việc phải làm nên sẽ về muộn. Chị nhờ anh Thái đưa em về nhé. Em có về nhà ngay bây giờ không?

– Không, em đi lòng vòng một chút, đừng lo cho em.

Nhã Ca tần ngần khi bước qua khung cửa. Căn phòng rộng, ấm áp và gợi cảm. Vĩnh Thông quay mặt nơi khác để chị tự nhiên.

– Em nghỉ đi nhé. Anh ra ngoài đây.

Không biết có ai yêu như anh không? Là người không bao giờ để ai dẫn dắt, phóng khoáng đến bạt mạng lại bị thu hút bởi lòng tự trọng cổ kính với lối yêu đậm đặc tư duy phong kiến kiểu màn che trướng rủ. Nhã Ca cảm dỗ anh từ phong cách, giọng nói, ánh mắt, nụ cười và cả thân thể. Nhưng thú nhận điều này với chị khác nào tự đóng dấu phạm phu tục tử lên trán mình.

– Có cần anh giúp gì không?

Nhã Ca ngồi xuống chiếc ghế thấp, mái tóc mềm rủ xuống đôi vai nhỏ. Anh tỉ mỉ rút từng chiếc kẹp trên tóc chị. Vẫn còn bàng hoàng bởi hạnh phúc, Vĩnh Thông nâng niu người phụ nữ như thể chị là cánh hoa bằng pha lê mong manh. Anh cúi hôn đỉnh đầu chị, thái độ trân trọng yêu thương khiến Nhã Ca cảm động. Choàng tay ra sau chị ôm cổ anh, cảm giác về hạnh phúc lớn quá đầy ứ các giác quan tràn cả ra vòng tay.

Nụ cười e lệ có tác dụng như lời khuyến khích. Lần đầu tiên Vĩnh Thông để cho nỗi khao khát, đam mê tuôn như dòng thác đổ ào ào từ trên xuống cuốn phăng mọi thứ khi anh cúi xuống môi chị. Tự nhiên như bông hoa thụ phấn nhờ gió, Nhã Ca nhắm mắt đón nhận.

– Hay em đừng về nữa, ở lại với anh đi.

Vĩnh Thông thì thầm vào tai chị. Đam mê nhuộm đôi mắt anh thành màu nâu sẫm. Nó phản chiếu những gì anh nhìn thấy trong mắt Nhã Ca. Có tiếng dòng sông cuộn cuộn siết quanh cơ thể, khắp người chị đắm trong tiếng sóng.

o0o

Nam Giao xuống phố, ngửa mặt đón cơn mưa cuối mùa thu lành lạnh như trời đã lập đông. Con phố dài dẫn đến công viên, hàng rào cũ đã được thay bằng những bồn hoa nhỏ trông thoáng đãng hơn. Ngôi trường đối diện đang xây dựng, cát đá ngổn ngang. Bầu trời ẩm ướt phủ lớp bụi mờ như sương sớm. Công viên không có người. Tiếc nuôi rồi lối đi với thảm cỏ mượt làm mát lạnh bàn chân, Nam Giao rẽ sang con đường khác. Chuyển xe buýt vắng khách, nhân viên soát vé hờ hững nhìn qua cửa sổ. Cuộc sống lặng lẽ trôi đi bên dưới, trạm dừng không có khách. Nam Giao lơ đãng bước xuống. Nơi đây cô đã gặp Nhật Vãn, xe cộ ngược xuôi không còn dấu vết của tai nạn. Bên vệ đường, hố đất đen ngòm như hốc mắt rỗng không còn nữa. Thân cây non được trồng vào đất đang vươn lên bầu trời, đáng mạnh mẽ. Vía hè lát gạch mới – màu vàng đất lẫn với màu nâu non gợi nhớ những dây phở cổ chấp chờn trong ký ức. Quán nhỏ trong đêm mưa hôm nào không còn mở cửa. Giàn bóng giấy che kín cổng. Ngang qua nhà Trung Dũng. Khung cảnh hiện lành không giống nơi cô đã mất hai người đàn ông. Khi nhận tiền, Nam Giao mất người bạn. Khi trả tiền, cô mất người yêu. Nam Giao nhún nhả trước cổng nhà Uy Vũ, nơi mẹ Vãn ngày xưa vẫn đón cô từ ngoài

ngõ. Không có ai. Trời lất phất mưa. Không có khí thải, khói bụi, tiếng ồn. Không có hơi nóng mặt trời sấy con đường khô ran, uốn tấm lưng cong vòng, bóng rầy. Không có những gương mặt chín như, say lừ đừ vì nắng. Hoàn toàn khác lạ với ba trăm sáu mươi bốn ngày còn lại.

Chiếc xe vọt qua mặt, Nam Giao rảo bước để kịp đón chuyến kế tiếp. Hấp tấp như kẻ lữ hành không muốn lỡ chuyến cuối cùng trước bóng hoàng hôn. Những bậc đá hẹp không còn hun nóng bàn chân cô. Mưa gió gọi chúng sạch sẽ, bóng loáng như chưa từng có dấu chân nào đặt lên trên ấy. Nhật Văn – cô sờ vào tấm bia lạnh giá có khắc tên, ngày tháng năm bên dưới khuôn mặt trẻ trung có ánh mắt cười. Nắng chiều vụt đỏ rực như nín kéo một ngày huy hoàng. Nam Giao thì thầm “Tôi chỉ gặp được anh vì anh vẫn ở đây”. Thế giới tĩnh lặng, không có gì tồn tại. Cỏ nhỏ sạch chỉ những phiến lá khô vương trên mộ, những chiếc lá khô không còn chút màu xanh. Nam Giao se sẽ ngồi xuống thấy mình được nghỉ ngơi như đã đến trạm cuối cùng. Thời gian chậm chậm trôi qua. Bầu trời thật thấp với những đám mây sẫm màu che kín mặt. Không khí lạnh ẩm khiến Nam Giao nôn nao như người bị ốm. Nắng chiều không còn rực rỡ và lộng lẫy. Hoàng hôn để lại một vệt sáng trải dài trên lối đi. Nam Giao đếm từng bước theo cái quãng sáng ấy, để lại sau lưng nụ cười của Nhật Văn. Một phần trong tôi thuộc về chỗ này. Tôi mãi mãi nhớ đến anh.

Queo vào con hẻm nhỏ, chân Nam Giao mỏi nhừ. Nhà Ca chưa về, không có ánh sáng từ khung cửa, không có tiếng cười đùa của đôi vợ chồng trẻ, khoảng sân tối om, quanh quẽ. Đường như chỉ có mình cô tồn tại trong thế giới này. Ý nghĩ cộm lên trong đầu khiến chân Nam Giao vấp phải rễ cây ngã chúi về trước. Có bàn tay đỡ lấy và nâng cô lên. Hơi thở nóng và mùi hương quen thuộc, chỉ là ảo giác. Nam Giao không dám mở mắt chờ nó tan đi. Những nụ hôn ngọt ngào ngày nào vỡ tan như bong bóng nước. Không phải ảo giác vì vòng tay ngày càng siết chặt và hơi thở ẩm rất gần.

Nam Giao mở mắt, những vì sao sáng hun hút trên bầu trời và ngôi sao sáng nhất là ngôi nhà gần cô nhất. Ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt anh – không phải trong giấc mơ hàng đêm.

Nam Giao cắn môi, đôi môi hồng, mọng mềm như quả trứng cá trên cành. Anh mong mùi thơm vỡ trên môi nhưng cô đứng dựa vào thân cây. Mái tóc đen bao quanh gương mặt giờ chỉ đôi mắt tỏa sức sống nhưng cũng lạnh lùng, xa vắng.

– Tôi lại làm sai chuyện gì sao?

Không chế nhạo, không khiêu khích, giọng Nam Giao khô khốc và mệt mỏi. Phong Châu dịu dàng:

– Đưa chìa khóa cho anh.

Cô nhìn anh. Nụ cười khiến ánh trăng dao động.

– Nếu em không làm việc gì sai, em muốn vào nhà. Em không muốn gặp anh thế này.

Phong Châu liếm môi. Anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì để không mất cô.

– Anh sai rồi. Hãy tha thứ cho anh. Em muốn bắt tội anh thế nào cũng được nhưng đừng lẫn tránh anh nữa. Được không em?

37. Chương 37

Nam Giao đứng yên, trăng thượng tuần mảnh dẻ, rưới ánh sáng bàng bạc lên gương mặt, phủ bóng mờ lên mái tóc biến cô thành hư ảo. Anh muốn chạm vào Nam Giao, cảm nhận làn da mềm mại dưới những ngón tay, uống hơi thở nóng rực để biết rằng cô hoàn toàn có thật. Anh không thể hình dung cuộc sống mà không có Nam Giao.

– Chúng ta vào nhà đi. Đưa chìa khóa cho anh.

Nam Giao lắc đầu. Phong Châu căng thẳng:

– Tại sao?

— Vì anh biết cách đi qua những cánh cửa để bước vào cuộc đời của người khác mà không cần đến chìa khóa nào cả.

— Không phải anh, chính em đã bước vào cuộc đời anh, cướp của anh nhiều thứ. Anh không còn tự tin như trước. Anh không thể làm gì mà không nghĩ đến em. Em giữ rịt lấy tâm trí và cả trái tim anh.

Tôi phải trả bao nhiêu tiền? Như lần roi vọt thẳng vào vết thương, Nam Giao đau điếng.

— Xin anh đừng giễu cợt tôi.

Anh nhìn cô đăm đăm:

— Giễu cợt à? Em khiến anh lo lắng, bất an. Điều tồi tệ nhất là anh không bao giờ biết chính xác em sẽ làm gì, em đang nghĩ gì. Luôn luôn là như thế.

Nam Giao nhắm mắt, người nôn nao, đầu văng vất như bị ốm nặng.

— Tôi mệt quá.

— Em còn muốn anh như thế nào nữa hở Giao? Nhặt chí, nhặt danh dự, nhặt cả niềm tin em mới hài lòng phải không?

— Xin anh tha cho tôi.

— Anh không dám chờ đợi điều gì từ mối quan hệ giữa chúng ta. Anh đã xúc phạm em. Anh không dám mong được em tha thứ nhưng chính em là người đeo đẳng không chịu buông tha anh.

— Chuyện của chúng ta à? Anh nghĩ là của chúng ta sao? Xin lỗi anh, tôi không nghĩ ra việc gì là của “chúng ta” cả. Có quá ít những thứ khiến tôi gắn bó với cuộc sống này.

— Quá ít à? Em đã đi hết đâu. Tôi biết vẫn còn những nơi em chưa đến. Đi theo tôi.

— Không.

Nam Giao trì lại. Biết mình thô lỗ và vô lý nhưng anh quyết định trượt theo cái đà đó. Bất kể lời cảnh báo khe khẽ vang lên từ nội tâm.

o0o

Mắt Nam Giao mở to trên gương mặt nhợt nhạt. Phong Châu đặt chìa khóa vào tay cô.

— Em mở đi.

Nam Giao rút tay về, hoảng hốt:

— Không.

Phong Châu một tay giữ lấy cô, một tay mở khóa. Nam Giao nhìn trân trân vào anh như bị thôi miên. Cửa mở toang. Không có mùi ẩm mốc. Đèn bật sáng. Ngôi nhà của cô vẫn nguyên như cũ và tỏa hơi ấm. Bộ ván gỗ lên nước bóng loáng. Những lần phạt đòn, cha bắt mấy anh em nằm dài trên ấy. Anh Phương đầu tiên bị đòn nhiều nhất nhưng không khóc chỉ vòng tay xin lỗi ba. Anh Viên ngoác mồm rống lên từng hồi, tay xoa xoa cái mông lép kẹp. Chỗ kia là của mẹ, những ngày cuối cùng, không còn đọc được mẹ vẫn ngồi đây lần giở những lá thư của anh.

— Anh vào nhà kho mang tất cả ra đây và sắp xếp theo trí nhớ của Nhã Ca. Anh đã cố gắng nhưng không biết có giống không. Em sẽ giúp anh chứ?

Nam Giao khóc nghẹn, hình như mỗi lần cô khóc, vòng tay anh siết mạnh hơn và hơi thở cũng nồng nàn hơn.

— Anh muốn làm tất cả trước khi tuyệt vọng dù em cự tuyệt hay từ chối anh thì nó vẫn là của em. Anh mang nó lại cho em.

Anh khao khát cô, một nỗi khao khát mà anh không dám gọi tên. Không ít lần cái tôi của anh ngăn cản không cho phép anh thừa nhận điều này. Nhưng giờ Phong Châu mặc kệ tất cả, anh cần cô, chỉ cần cô.

– Tha cho anh nhé – cái lắc đầu khiến tim Phong Châu nhói đau – Hay em cắn anh đi, cắn một cái thật đau để anh chừa.

Nam Giao vẫn lắc đầu, nước mắt rơi xuống. Người đàn ông cao ngạo này đang làm tất cả để giữ lấy cô.

– Tôi không làm thế đâu. Làm thế vẫn còn nhẹ lắm. Anh dồn tôi vào ngõ hẹp không có lối ra rồi để mặc tôi ở đây không có thứ vũ khí nào trong tay.

– Anh sẽ không như vậy nữa đâu. Anh hứa, hãy tin anh.

Phong Châu ghì cô vào trong lòng, đôi môi tròn đầy, gợi cảm bị cái cuồng nhiệt, dồn dập từ môi anh cuốn đi. Sức dồn ép từ anh làm sức chịu đựng của Nam Giao bùng ra, nổ tung. Bờ môi anh rớm máu, cô hôn lên đấy. Nước mắt vẫn chảy ra. Anh dùng đôi môi ấy lau nước mắt cho Nam Giao. Hôn cô bằng cái đau lặn vào da thịt.

– Anh đã hôn em bao nhiêu lần rồi?

Nam Giao cười qua hàng nước mắt:

– Nếu em không nhâm lẫn em với người nào khác thì anh có thể đếm được đấy.

Cô nhận ra gương mặt say đắm, hơi thở dồn dập, ánh mắt yêu thương, trách móc nhìn vào cô.

– Nhâm lẫn với người khác à? Không có ai làm anh kiệt sức, khốn khổ và thấy mình là gã tội đồ như em. Anh theo em cả ngày nay, lang thang khắp thành phố. Em đến nhiều nơi, em dừng nhiều chỗ nhưng không có anh trong đó. Em không nhớ anh sao Giao?

Anh dùng tay áo chùi nước mắt cho Nam Giao và nói khẽ bằng giọng trầm ấm:

– Mỗi lần em lơ ngơ băng qua đường là anh đứng cả tim. Em làm anh sợ muốn chết. Anh biết em sẽ giận dữ, sẽ không thèm nhìn đến anh nhưng nói cho anh biết đi Giao, em còn bao nhiêu người đàn ông nữa? Chiều nay, em đã đi thăm hết họ chưa? Đã là người đàn ông cuối cùng chưa?

Cô cười. Nụ cười bật thành tiếng, bất ngờ và ngộ nghĩnh nhưng không làm căng thẳng trong anh giảm đi chút nào.

– Em nói đi chứ.

– Không, đây mới là người đàn ông cuối cùng.

Hạnh phúc vỡ òa, Phong Châu siết người phụ nữ anh yêu vào lòng. Nam Giao ứa nước mắt. Cô đã về nhà. Những người thân không còn hiện diện trong ký ức và người đàn ông cô yêu không chỉ gặp trong giấc mơ, họ đều ở đây cả.

Phong Châu cầu nhàu:

– Em còn điều gì hay một người nào đó cần phải quên nữa không?

Nam Giao quẹt nước mắt:

– Cô gái hôm ấy... Cô vận chiếc áo của anh...

Cười trong tóc cô, Nam Giao vùng vằng đẩy anh ra. Mắt Phong Châu sáng lên vẻ đắc ý:

– Xem ra em vẫn còn đủ sức để ghen tuông. Nhưng anh mệt quá rồi không còn hơi sức đâu để giải thích.

– Anh dám...

Phong Châu giữ tay cô:

– Anh dám nhiều thứ lắm. Em có muốn thử không?

38. Chương 38

Lần này lại là cô gái, đôi mắt nâu sáng lên khi đến gần Nam Giao:

— Em vẫn còn nợ chị lời giải thích.

Nam Giao lắc đầu ngượng ngùng:

— Không cần đâu.

Phong Châu chen vào:

— Em thấy chưa? — Anh nhún vai — Chỉ vô ích thôi.

Cô gái mỉm cười ranh mãnh:

— Em không hiểu, phụ nữ thường hỏi tại sao không phải để được nghe lời giải thích à?

Không bỏ cuộc, cô quay sang Nam Giao, vẫn vẻ hoài nghi trong giọng nói:

— Sự thật của anh ấy còn nhiều ngõ ngách tối tăm lắm, rất nhiều chi tiết cần phải được làm sáng tỏ. Chị không thấy thế sao?

Phong Châu nhăn mặt:

— Này, tử tế và nhân ái với người khác tức là tự thưởng cho chính mình đấy. Em không thấy thế sao?

Chỉ nụ cười hao hao và đôi mắt màu nâu sẫm gần như đen - họ có quá ít những điểm chung và hầu như không nhìn thấy.

Phong Châu hất hàm về phía chàng thanh niên đang đến gần:

— Nếu mỗi chiếc sừng trên trán cậu ấy là ngọn đèn nhỏ thì có thể chiếu sáng cả thành phố... à không cả tòa nhà này.

Nam Giao giật áo anh, cô gái cười vang:

— Không sao, anh ấy vẫn đùa ác ý như thế.

oOo

Nhã Ca đến gần, vuốt gò má Nam Giao, chị cười:

— Em đẹp quá.

Nụ cười mệt mỏi, uể oải khiến chị đẹp kỳ lạ. Vĩnh Thông đặt tay lên vòng eo nở nang của vợ. Cái nhìn không còn lạnh lẽo nữa. Hạnh phúc sưởi ấm và biến anh thành người hoàn toàn khác.

— Chúc mừng em.

— Anh chị về nhé.

Chưa bao giờ Nam Giao cười nhiều đến thế. Nhưng giờ cô đứng ở góc phòng, dáng thẫn thờ. Anh nhìn rất lâu mà Nam Giao không nhận ra. Phong Châu ghét những lúc thế này.

— Gì vậy em?

Nam Giao không trả lời. Qua vai cô, Phong Châu thoáng thấy lá thư của người đàn ông ấy. Người đàn ông vắng mặt.

— Anh đọc đi.

Vùi mặt vào tóc vợ, Phong Châu lười biếng:

— Anh ấy nói gì thế?

— Trung Dũng tặng chúng ta bức tranh Mùa đông và xin lỗi vì có thể nó không phù hợp với lễ cưới nhưng không có dịp nàp khác. Vì có lần em từ chối không nhận nó.

Nam Giao trầm ngâm:

– Dù anh ấy không còn buồn giận nữa nhưng em vẫn thấy mình có lỗi lắm.

Nếu Trung Dũng biết nỗ lực của anh chỉ kết quả thế này hẳn rất buồn. Anh đã đắn đo khi quyết định, đã cẩn thận loại bỏ những lời lẽ, những tình cảm có thể gợi ở Nam Giao những cảm xúc không cần thiết cho cuộc hành trình mới.

– Anh sao vậy?

– Anh thấy buồn vì có những chuyện anh ấy biết mà anh không biết. Thật đấy.

Nam Giao cọ vào mũi anh. Hai chóp mũi thanh tú truyền hơi ấm.

– Lúc nào anh cũng là thằng ngốc chỉ nhìn thấy chuyện nhỏ mà không thấy chuyện lớn.

– Chuyện lớn à? Để anh nghĩ xem. Con bé ấy nói gì với em vậy?

– Cô ấy khuyên em không nên tin anh.

Phong Châu xoa cằm:

– Một lời khuyên đáng giá. À, em có thể cho anh biết em đang nhìn gì không?

Lần này Nam Giao không ngượng ngừng quay đi nữa:

– Em nhìn môi anh.

Phong Châu bật cười. Thói quen của Nam Giao là nhìn vào mắt của người khác để tập trung nhưng anh luôn nhìn trả nên cô chuyển xuống môi. Dụi chỉ với anh. Lần nào trêu cô anh cũng thắng. Phong Châu không muốn thấy nét buồn trên mặt Nam Giao.

– Ra đây với anh.

Nam Giao thì thầm:

– Trăng đẹp quá.

Phong Châu mê mê những sợi tóc mềm của vợ:

– Đêm nay trăng có màu bạc, nếu em để ý em sẽ thấy trăng có hai màu: vàng và bạc nhưng thật ra trăng không đổi màu. Em biết tại sao không?

Tựa vào ngực anh, Nam Giao lắc đầu. Không còn ác cảm với giọng nói trầm ấm quyến rũ, giờ cô thích nghe anh nói.

– Vào mùa đông, ta nhìn trăng qua lớp sương mù. Trăng ở trên cao và xa xăm tầm mắt nên có màu bạc. Vào mùa nóng, nhìn trăng qua lớp bụi dưới và khí nóng bên trên, trăng thấp và gần nên trăng có màu vàng. Thời gian anh ở nước ngoài vào khoảng tháng tám trăng vàng như mật gọi là trăng mùa gặt. Tháng mười dương lịch trăng có màu bạc gọi là trăng mùa săn. Tháng này là tháng cấp giấy phép cho những người săn bắn. Đặc biệt có khi cũng trong một tháng mà có hai đêm trăng tròn. Đêm thứ hai thường rơi vào đêm đầu tuần hoặc cuối tuần của tháng không phải là đêm rằm gọi là Trăng Xanh. Rất hiếm nhưng vẫn xảy ra.

Cô cười dịu dàng, không gian lấp lánh nhuộm sáng ánh mắt Nam Giao:

– Anh chỉ là thủy triều thôi sao lại biết nhiều về trăng đến thế?

– Anh biết nhiều thứ lắm. Em nhắm mắt lại đi.

Cô chờ môi anh nhưng không phải, thật lâu, tiếng Phong Châu thì thầm bên tai:

– Em nhìn xem.

Cả vùng sáng rực rỡ, đẹp hơn cả ánh trăng. Trong vùng sáng ấy, ngọn lửa trong mắt anh đẹp nhất. Cô ghen ngào:

– Sao anh biết?

– Vì những kinh nghiệm xương máu. Giờ không có gì liên quan đến em mà anh không biết. Em thích những ô cửa, đúng không? – dùng tay lau những giọt long lanh trên đôi mắt đẹp – Đây , lúc em nhìn trộm vợ chồng người ta trông em ngộ lắm đấy.

– Ngộ à?

– Ừm... đây vẻ ghen tị và thèm muốn.

– Anh...

Phong Châu cúi xuống gương mặt thiên thần:

– Còn anh thì ... thèm em.

Thế giới khép mắt vào ca hát.

Tất cả các ô cửa đều sáng đèn như những ngọn lửa sưởi ấm căn nhà.

Những ô cửa nhỏ màu nắng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-cua-nho-mau-trang>